

Sri Nisargadatta kettősség nélküli tanításai

(Sri Nisargadatta a teljesen felébredett mahatma, iskolázatlan, felébredését megelőzően spirituális tudással nem rendelkező, műveletlen, alacsony kasztba tartozó családapa volt, utcai árus, aki cigaretta készítő- és árusítóként tengette életét Bombay nyomornegyedében álló bódéjában. Felébredését követően egy, a boltja közelében lévő nyilvános vizelde fölötti padlásszobában tanított. E világból az 1980-as évek elején, 80-as éveiben távozott. Az alábbi írás az utolsó években Nisargadatta látogatóinak kérdéseire adott válaszaiból született kiadott és magán forrásokból származik, különösebb sorrend, vagy időbeli elrendezés nélkül.)

AI Drucker fordítása, Prashanti Nilayam, 1987. június

magyarítás: nisargadattin

A Guru kegyelme

A guru szavaiba vetett hited intenzitása a legfontosabb; ennek megléte esetén a kegyelem áradása automatikus. A guru iránti hit alapja a belső tudatosság, az Önvalóban való hit. Gurummal való kapcsolatomban alig két és fél évig tartott. A számomra átadott üzenete nagyon mélyen megérintett. Egyetlen dologban időztem csak: „Te az Abszolút vagy, te a Parabrahman vagy”. Ezt követően nem kételkedtem többé, és nem voltak kérdéseim többé. Amint gurum átadta számomra, amit mondania kellett, soha többé semmi mással nem törődtem – a guru szavain csüngtem. Pontosan tudom, hogy mennyire átmeneti a jelen dolgok állapota, és az örökkévaló állapotot szintén ismerem. Semmire sem megyek ezzel a mulandó állapottal. A hamisat hamisnak ismertem fel. Mióta megtaláltam valódi maradandó állapotomat, nincs szükségem ebből semmire; magától jött, és magától fog elmenni. Abban a teljességben nincs szükség semmire. Elértem a teljesség állapotát, a gurummal való találkozásom után; ha nem találkoztunk volna, úgy éltem és haltam volna meg, mint átlagember. A mély, sötétkék állapot, az árnyék, amelyben megpihenhetsz, az a guru kegyelme. A sötétség, amit akkor látsz, amikor behűnyod a szemed, a guru kegyelmének az árnyéka. Mindig tartsd ezt észben; pihenj meg a guru kegyelmének az árnyékában!

Mások fogalmai révén olyan sok dolgot építettél fel magad köré, hogy eltévedtél. Mások fogalmaival vagy kidekorálva, felcicomázva. A gurunak az a célja, hogy elmondja neked, milyen voltál mindezen fogalmak felépítése előtt. Jelenlegi spirituális tárházad mások szavaival van feltöltve – pusztítsd el azokat a fogalmakat! A saját igazságodat kell megtalálnod. A guru az örökkévaló állapotot jelenti, amely sohasem változik... ami valójában vagy. Te az állandó, örökkévaló, megváltoztathatatlan Abszolút vagy. A guru azt mondja neked, távolítsd el minden falat, amelyet szóbeszéd alapján és mások fogalmaiból építettél magad köré, amely eltávolított igazi természetedtől.

Értsd meg, hogy a tudatosság, amely spontán módon keletkezett benned, az Abszolút. Amint tudatában vagy önmagadnak, tudod, hogy létezel, és szereted ezt a létezőséget; nem akarsz, hogy ez a létezőség eltávozzon tőled, és az készletet küzdelemre egész nap, amíg az álom el nem hatalmasodik rajtad, hogy ezt a létezőséget kielégítő módon fenntartsd. Akkor a guru elmondja neked a valódi tényállást, azt, hogy ez a tudatosság, amelyet annyira szeretsz, csak illúzió. Ez az alapvető oka minden boldogtalanságnak, és a te valódi állapotod már megvolt, mielőtt ez a tudatosság felmerült. Értsd ezt alaposan, intuitív módon, túl minden szón, és fogalmon, de azt is tudd, hogy ha ez a megértés csak valami olyan, ami az elmében történik, akkor nem lesz haszna számodra, mert a fenomenális tudatosság szintjén lesz... fogalmak... és a tudatosság semmi más, csak illúzió. Akármit tudsz, az tökéletlen, csalárd. Menj oda, ahol nem tudsz. Hátrálj vissza a forrásba, a nem formába, a nem létezőségbe; ott tökéletes vagy. Akármit szemlélsz, nem fog veled maradni; az tökéletlen. Az, aki a tökéletlent tökéletlennek ismeri fel; az önmagában teljes.

Erősen higgy a guru szavaiban. Semmi és senki nem létezett előtted. Amikor a létezőség megjelent, akkor jelent meg minden. Értsd meg, hogy az első pillanat, amikor megértetted, hogy

vagy, az a pont, amelynél minden keletkezett. Az eredet és a vég az ugyanaz a pont. A legdurvábbtól a legfinomabbig terjedő spirituális hierarchiában, te a legfinomabb vagy. A valódi alap vagy, teljes és tökéletes, az arra vonatkozó tudás szükséglete nélkül, hogy ki vagy. Hirtelen megjelenik a térszerű, mindent átható 'én vagyóság'. Spontán, hívatlanul, a létezőség bekövetkezett, és szemlélésre kerül általad, az Abszolút által. Később, ez a térszerű 'én vagyóság' eltűnik, és a létezőség vissza merül a feledésbe. Te megmaradsz az örökkévaló állapotban, ami a te változatlan állapotod. Létezőségedet megelőzően semmi nem volt... csak te, az Abszolút. A létezőség bekövetkezése után még mindig te, az Abszolút vagy minden. Létezőség nélkül te, az Abszolút, nem tudod, hogy vagy. Minden stigma nélkül való vagy, nem beborítva semmivel. A Paramatman vagy, a lényegi Önvaló, a legmagasabb Önvaló, az Abszolút, finomabb, mint a tér, túl tudatosságán, túl az 'én vagyóság'-on.

Meditációban engedd a létezőséget beleolvadni Önvalódba, a kettősség nélküli állapotba! Maradj csendben! Ne küzdj, hogy előhozod fogalmaid szennyét, csak mélyebbre fogsz menni! Egyszerűen időzz a csöndben! Az Önvalónak nincs oka azt mondani, hogy létezik; az örökkévalóságban van. Amikor nincs test-elme, akkor nem lehet gyakorlat; csak az Önvaló csendessége marad.

A pszeudo entitás – az individuum

Most még mindig azt gondolod, hogy te egy individuum vagy, és hogy a guru egy másik individuum, de ez nem így van. Az individuumok nem elkülöníthetők egymástól, a tudás nem szétválasztható világi tudásra és spirituális tudásra. Nincs guru, és nincs tanítvány, nincs Isten, és nincs hívő, nincsenek ellentétek, nincs második, mindig csak egyetlen egy van. A guru te vagy, a guru az Egy, ő az ismerője a tudatosságnak, ő a tanúja ennek az illúzióknak, amely csak pillanatnyi.

Minden világi és nem világi tevékenységed alapja az individuális identifikáció. Te, mint individuum akarsz megszabadulni. Individuum maradtál, ez az akadály. Az Önvaló tudását akarod, anélkül, hogy feladnád a testtel való önazonosságot; de ezek ellentétben állnak egymással. A jelenlétedet testhez kapcsolódó jelenségnek tekinted. Individuumokként ide jöttök, várva valamit tőlem, de individuum nem létezik, hogyan tehetnék hát valamit nem létező individuumokért? Valódi természeted semmilyen módon nem különbözik az enyémtől. Valódi természeted nem körülhatárolható térben és időben. Te mindezen dolgokat megelőzően vagy. Lehetsz bár nagyon nagy személyiség, de mikor elalszol, elfeleded önmagadat, mint elkülönült entitást. Add fel ezt a korlátozott, individuumkénti identifikációt, és minden nagyon egyszerűvé válik.

Mikor van jelen az egó? Az egó akkor van jelen, amikor válaszreakciód van, amikor felfigyelsz valamilyen spontán megfigyelhető dologra, és magaddal cipeled. Csak amikor a megfigyeléshez tapadsz, akkor van jelen egó. Meglátsz például az úton valamilyen építőanyagot. Elkezdesz azon gondolkodni, hogy mit kezdhetnél az anyaggal, és különféle felhasználási lehetőségeket kezdesz el kitalálni... ilyen módon alakul ki gondolkodási folyamat, és indul be az egó. Ha senki vagy, nem fogsz törődni az építőanyaggal... csak észleled azt, és továbbmész utadon. Amint kikerül a látókörödből, nem törődsz vele tovább. De ha e helyett magaddal cipeled, és gondolkodsz rajta, akkor az egó be fog indulni.

Ne mondd, hogy individuum vagy, csak maradj a létezőségben; ez a valódi boldogság. Teletöltöd a világot egoizmussal, mert a testtel asszociálsz magad; de ez az önzés eltűnik, amint megérted a mögöttes elveket, és a személyiség szertefoszlik. Az 'én vagyok' keletkezésekor ment végbe az egész megnyilvánulás. Mindenféle tevékenység a játékot ami szemléli, az 'én vagyok'; ez az, ami a mayát, az illúzió játékát kotyvasztja. Az 'én vagyóság', az egyetemes tudatosság ad érzést minden lénynek, míg az életerő, az életadó lélegzet hajt végre minden tevékenységet a gunákon – tamas, rajas és satva, a mayához kapcsolódó három minőség – keresztül. Ez a tiszta tudás, az 'én vagyok', ez ennek az univerzumnak az Istene, de nem Valóság; a Valóságot nem tudom leírni neked, mert a szavak negálják azt. Akármit mondok neked, az nem az Igazság. Az Igazság szavakkal nem kifejezhető. Soha nem szerezhetsz tudást Önvalódról, mert a Parabrahman nem megismerhető. Tudod, hogy mi nem vagy... de, hogy mi vagy valójában, nem tudhatod.

Most mindezt jegyzed, gondolkodsz felette, tudást halmozol fel, miközben továbbra is individuumnak gondolod magadat, de ez a felhalmozott tudás nem fog segíteni téged, mert mindez álomban zajlik. Ne ess abba a tévedésbe, hogy bármiféle hasznosat csinálsz. Lehetetlen, hogy egy fenomenális objektum véghezvigyen valamit. A keresőnek bele kell vesnie a keresésbe, és amint ezt megteszi, nincs szó cselekvésről. Ha tenni akarsz egyáltalán valamit, tedd azt, amit egyáltalán

nem tudsz tenni ... ez a nemlét állapota.

Ez egy nagyon bonyolult rejtély. El kell vetned mindent, amit tudsz, mindent, amit olvastál, és szilárd meggyőződést kell kialakítanod Arról, amiről senki nem tud semmit. Nem tudsz semmilyen információt szerezni Arról, és mégis szilárd meggyőződést kell Róla kialakítanod. Sokan elérhetik azt az állapotot amely van, de nagyon, nagyon kevesen érik el azt, amely nincs. Az minden tudást meghalad. Állapota biztos, stabil és örök. Az, amit nem tudsz, az a helyes állapot. De ez a nem-tudatosság nem érhető el rögtön.

A leglényegesebb, mindenekelőtt, az 'én vagyok' tudomás. Követeld! Tekintsd sajátodnak! Ha az nincs, semmi sincs. Az összes stádium tudása csak az 'én vagyok' tudomás segítségével nyerhető el. Az Abszolútból, a nemtudás állapotából az 'én vagyok' tudatosság spontán módon jelent meg... nincs magyarázata, nincs oka. Az 'én vagyokság' magában foglalja az egész világegyetemet. Spontán keletkezik, és vele együtt keletkeznek az ébrenléti, és az álom állapotok, az öt elem, a három minőség, minden. Azután ez az 'én vagyokság' mint önmagát öleli magához az öt elemből álló testet, és azonosítja vele önmagát. Az 'én vagyokság' szeret lenni. Fenn akar maradni, állandósítani akarja magát, de nem örökkévaló. Csak múló valami, illúzió, amely a Valóságban jelenik meg és tűnik el.

E játék kialakulása spontán történik. A végkövetkeztés az, hogy ez illúzió, és senki nem felelős a teremtésért – spontán jött, és nincs szó a tökéletesítéséről – és a saját módján távozni fog. Amikor tudatlan vagy azt gondold, hogy szerepet játszol ebben a megnyilvánult világban. A létezőség világa elkezd feltöredezni; ez a világ korlátozott, kondicionált, mert ebben a létezőségben mindannyian megpróbáljuk a cselekedeteket magunkénak tekinteni. De senki sincs, aki szándékosan működne; semmire nem formálhatsz jogot a folyamatban. Csak légy tudatában, hogy minden jelenség, minden fogalom a tudatosság része. Nincs szó független entitásról; minden csak jelenség a tudatosságban. Mint ahogy a ruha szövetének fő eleme a fonál, úgy minden jelenség lényege a tudatosság. Ezt mélyen meg kell érteni. Bármilyen természeti tapasztalattal találkozol, csak fogadd el. Ne próbáld megváltoztatni, csak fogadd el úgy, ahogy jön. De a megértés nem fog addig bekövetkezni, amíg a testtel való identifikáció fennáll. Az identifikáció fennállásáig a pseudo-személyiség előnyeire fogsz gondolni. Az egész univerzum addig él, amíg megvan a tudatosságod; amint eltávozott tőled, semmi nincs. Amíg jelen van, rögzítsd hozzá erősen az identitásodat a létezőséghez; de ne tarts fenn kizárólagos identitást ennek a fizikai csomagnak. Bármi is legyen az identitásod, az az öt elem játéka; univerzális. Ne tekintsd úgy, hogy a létezőségnek végtagjai vannak, alakja, vagy formája, mert amint formát adsz neki, korlátozod azt. Értsd meg ezt az energiát, amely az univerzum egész megnyilvánulása mögött van.

Az „én vagyokság”

Honnan jön az élőlény azon tapasztalata, amellyel ez az egész baj kezdődött? Az 'én' tudatosság spontán módon megjelent, és a tapasztalások elkezdődtek. Amikor az 'én vagyok' identitással elkülönítetted magad az Abszolúttól, szükségleteid kezdtek lenni. Az Abszolútban nincs semmiféle szükséglet, még Önmagát sem szükséges ismernie. A Brahman a totális valóság; nincs semmi más, csak Brahman. Megjelent Benne a létezőség érintése, az 'én vagyok', és utána megjelent az elkülönülés és a másság érzése. Az Abszolútból az ebbe a világba való lejutétel olyan, mint amikor elkezdődik egy álom. Ez illúzió, maya. A maya nagyon erős; tökéletesen betakar. Beveti ellened az összes trükkjét, és kioltja a fényedet, a létezőséget. Jóllehet ő a te legnagyobb ellenséged, de ha a megfelelő módon megbékíted, megfordul, és elvezet téged a legmagasabb állapotba.

Először ismerd fel, hogy te a megnyilvánult tudatosság vagy, az 'én vagyok'. Azután menj a forráshoz, és fedezd fel, hogy honnan jött ez az 'én vagyok'. A tudás birtokában az 'én vagyok'-ot mindenre kiterjedőnek látod, mindaddig, amíg a tudatosság jelen van. De azután ez a tudás beleolvad a nemtudásba, a Parabrahmanba, a tudatosság tanújába. Az nem rendelkezik 'én vagyok'-kal; az a te valóságos, örökkévaló természeted. Ez a valóságos, teljes, homogén állapot az, amelyen egy kis fodrozódás megjelent. Aztán jött egy új dolog, az „én vagyok”. Ez teljesen megváltoztatta a dolgot, mert ezután kezdődött mindez. Meg kell ismerned valódi állapotodat, és fel kell ismerned, hogy az a fodrozódás a te valódi állapotod felszínén jön-megy. A létezőség a tanúja mindezen megnyilvánulásnak, de az örök elv, az Abszolút, a létezőségnek a tanúja. Az univerzális Abszolút átlátja az attribútumok játékát, az elme kivetítését, de a játék nem képes felfogni az Abszolútot.

E forma felvételét megelőzően forma nélküli voltál; aztán spontán módon jött a forma. De amint a forma megérkezett, egy természetes vágyódás merült fel a forma nélkülihez, a vágytalanság állapotához való visszatérésre. A tudatosságnak meg kell ismernie a tudatosságot. Amikor

megvalósítja önmagát, akkor felébredsz, és ismét normális leszel. A felébredés során először csak a létezésedet érzed, szavaktól mentesen; ez az első lépés ... a nélkülözhetetlen előfeltétel. Valamivel később teljes mértékben tudod, hogy azért van a világ, mert te vagy, de azt is tudod, hogy lenni ugyanolyan illúzió, mint a nyúl fején a szarvak; a világ csak álom. Az 'én vagyok' tudat hozta létre és tartja fenn az összes csodálatos jelenségét a világnak, amelynek az emberek hitelt adnak. Iszonyú ereje van. Ez a létezőség maga az Úr Krishna [Úr Jézus, Úr Isten]. Lehet ez akármilyen név, amit az Istenségnek adsz. Légy odaadó híve a létezőségnek! Mindig erre az 'én vagyok' elvre gondolj, és ezen elv irányítása vagy parancsa nélkül ne tégy semmit! A kezdeti stádiumban az odaadásod megadás jellegű. A végső stádiumban a teljes univerzummá válsz. Gondold úgy, hogy a te 'én vagyóság'-od az Istenség hamisítatlan formája. A tiszta isten-állapot a te létezőséged. A Belé vetett hited legyen teljes, add meg Számára a teljes jelentőségét, imádkozz Hozzá, és ki fog benned virágozni az Istenség közvetlen tapasztalata! Gondold azt, hogy „az egész megnyilvánult létezőség én vagyok, és minden lény önmagam egy mintája. Az összes faj 'én vagyok' tudomása én magam vagyok. Az életereő ragyogó, világos, sugárzó, immanens elve én magam vagyok.”

A világon

A világ nem más, mint a te saját 'én' tudatosságod képe. Ez olyan, mintha felhívnának telefonon, közölve, hogy vagy, és a világ azonnal megjelenne. A mély álomból való felébredésed pillanatával egyidejűleg a világ megjelenik. Amikor az 'én vagyok' jelen van, a világ megjelenik, legyen az ébrenléti, vagy álom állapotban. Amikor tudod, hogy vagy, a világ van. Ha nem vagy, akkor a világod nincs. A világ megjelenésének oka az, hogy tudomásodra jutott, hogy vagy.

Ahogy akárhol van a nap, a fénye is ott van, mert a fény a nap megnyilvánulása, és nem tudod elválasztani a napot a fénytől, hasonlóképpen, mert vagy, a világod is van. Először ismerd meg önmagad, majd azután ismerd meg, hogy mi a világ!

Az elme

Most mindezt érteni próbálsz, de nem tudod, mert az 'én ez vagyok, én az vagyok'-ba vagy beburkolva. Távolítsd el a burkot! Végső soron semmit nem kell megérteni. Úgyhogy, ha megérteni próbálsz, akkor csak mentális akrobatikába merülsz. Akármilyen legyen, amit megértesz, az nem te vagy. Köpd ki mind! Akármilyen legyen, amit megértesz, az nem az igazság. Dobj át mindent a palánkon! Ne próbálsz megragadni semmilyen fogalmat, és belekapaszkodni! Ne használj szavakat, csak lásd önmagadat annak, ami vagy! Dobj ki minden gondolatot, minden tapasztalatot, mindent, ami a tudatosság története, a létezőség bekövetkezése után történik. A kidobáson kívül minden más dolog haszontalan, semmit nem kell tenni ezen a hajthatatlan belátáson túl, amelyben mind jobban és jobban elmerülsz. Ami a létezőség előtt volt, arra tekints, abban az állapotban légy! Ne vessz el szavakban, gondolatokban és ideákban! Ne kívánd az elme tudását és fogalmait, a spiritualitás nevében! Bármit is láss és értelmezz az elmével, az csak a tudatosság egy jelensége, és ezért nem lehet igaz. Az intelligens ember csak tanúja az elmén keresztül nyerhető tapasztalatoknak, szubsztancia nélkülinek tekinti azokat. Az elme hadd bontakozzon ki, különféle fogalmakkal kifejezve magát! De te ne azonosítsd magad vele, engedd el! Ne légy vevő az elméd fogalmaira! Az elme ismerője csak tanú. Nem avatkozik bele semmibe.

Ez az egész világ-játék az elme birodalmában van. Világi munkád során használhatod az elmét, de ne veszítsd el magad az elmében! Csak figyelj az elmét, légy tanúja az elme-folyamnak! Mihelyst megérted, hogy te nem az elme vagy, hogyan fog érinteni ez az egész? Ez egy időleges állapot, tökéletlen, inadekvát. A te igazi állapotod az, amely a test és elme születése előtt volt, és mielőtt a tudatosság, amely ezzel a csomaggal azonosította magát, megszületett. Add fel e világi lakóhelynek, testednek a szeretetét, és a létezőség állapotának a szeretetét, az entitásként való létezés hibás fogalmát. A létezőség világában minden féregnek, madárnak, lénynek gondja viseltetik; minden faj ismeri az életművészetet. De miért kellene, hogy ez érintsen téged? Szabadulj meg ennek az ideig-óraig tartó életnek, ennek a tehernek a bűvöletétől; egyáltalán semmi igazság nincs ebben a megtévesztésben. Stabilizálódj az örökkévalóban! Menj abba az

állapotba, amely mindezekén túl van, mindezek előtt van, amely mindezek által nem érintett! Csak akkor fogsz megszilárdulni a Végsőben, ha határozott meggyőződésed, hogy te a legfelsőbb vagy.

Mély alvásból ébrenléti állapotba kerüléskor a szavak nélküli 'én vagyok' jelenik meg először. Később a szavak elkezdnek áramolni, és te belebonyolódsz a szavakba, és világi életedet azoknak a szavaknak a jelentése szerint folytatod – ez az elme. De az 'én vagyok' és az ébrenléti állapot szó-folyama előtti határvonal... ez az, ahol lenned kell, szavak nélkül, fogalmak nélkül. A szavak tudatosságból való kiáramlásakor ne öleld magadhoz a szavakat, ne tedd magadévá azok jelentését! Hegynyi mennyiségű fogalmaid és szavaid vannak. Hogy megszabadulj tőlük, más fogalmakat használsz. De mikor minden fogalmat kidobtál, beleértve a te elsődleges fogalmadat, akkor akármi van, az van. Maradj ott ebben a békességben. Ahhoz, hogy azon a helyen tartózkodj, abban az eredeti állapotban, a mélyalvás és az ébrenlét között, az 'én vagyóság' bekövetkezése előtt, rendkívül nyugodt állapotban kell, hogy légy.

A valóság te vagy

Téged az vezetett hozzám, hogy el akarod 'érni a valóságot'. Ki az az 'én', aki el akarja érni a valóságot? A test komplexuma lenne az, ez a pszichoszomatikus apparátus? És biztos vagy benne, hogy a valóság elfogad téged? És hogyan fogod elérni, magasugrással, vagy talán rakétával, vagy mentális ugrással? És hol van pontosan ez a valóság, és mit vársz tőle, hogy olyan türelmetlenül el akarod érni? Nem látod, milyen komikus mindez? Az az igazság, hogy ez az entitás, amelynek gondolod magad, amelynek ez a test komplexum és a tudatosság az alapja, teljesen hamis. Amikor a hamisat hamisnak látod, akkor ami fennmarad, az igaz. Az, ami e testet és tudatosságot megelőzően volt, ami mindig jelenlévő... az a te valódi identitásod... az a valóság. Az itt és most van. Az az, ami valójában vagy... a relatív hiány, az abszolút jelenlét. Lehet-e kérdés az elérése? Te vagy a valóság. Légy az.

A szabadság utáni vágy, ami a kereső szívében ébred, a kezdeti szakaszokban fokozatosan eltűnik, amikor felismeri, hogy ő maga az, amit keresett. De ha ez a vágy továbbra is fennáll, akkor két akadályjal jár együtt. Feltételezi a jelenlétét és folyamatosságát egy 'szabadságot' akaró entitásnak, jöllehet egy fenomenális objektum számára nem lehet kérdés a szabadság, mert nincs független léte, és így soha nem tud elkülönülni a megnyilvánulás totális működésétől. És azt is feltételezi, hogy a valóság valahogyan megfogható az elme szintjén, megpróbálva megragadni az ismeretlent és a megismerhetetlent az ismert paraméterein belül. De ez lehetetlen.

Amikor a személytelen tudatosság perszonalizálta önmagát az érző objektummal való önazonosításával, azt 'én'-nek gondolva, a hatás az 'én' transzformációja, lényegében szubjektumnak objektummá való transzformációja volt. A tiszta szubjektivitásnak ez az objektíválása, a korlát nélkülinek a korlátossal való hamis identifikációja az, amely megkötöttségnek nevezhető. Ez az egyedestítés az, amelyből a szabadság keresése történik. A megszabadulás ezért semmi más nem lehet, mint annak közvetlen megértése, hogy az önazonosítás hamis. A szituáció ahhoz az öt éves lányhoz hasonlítható, akit szép ruhákba, és ragyogó ékszerekbe öltöztettek. Ugyanez a gyermek három évvel korábban vagy nem vett volna tudomást a ruhákról, vagy úgy fogadta volna azokat, mint egy kényelmetlenséget, amelyet az agyalágyult szülők kényszerítettek rá. De most, a kondicionálást követően, a gyermek várni sem tud addig, amíg ki nem mehet, és ki nem teszi magát irigykedő kis barátai vágyakozó tekintetének, akiknek nem lehetnek ilyen cicomáik. Ami a csecsemőkor és a gyermekkor között történt, pontosan az az akadálya annak, hogy te a valódi természetedet lásd. A csecsemő, a gyermektől eltérően, még megőrizte szubjektív személyiségét és identitását. A kondicionálás előtt a nevével hivatkozik önmagára, nem úgy, hogy 'én', a funkciók természetes részei a totális funkcionalitásnak, anélkül, hogy különálló személyes entitásnak tekintené magát, egy objektum tettei magát szubjektumnak? Személyes entitás és megvilágosodás nem járhatnak együtt; valójában nincs sem entitás, sem megvilágosodás... ennek a mély megértése maga a megvilágosodás. A szabadság nem más, mint a te valódi természetet rendíthetetlen ismerete, az entitás-ság totális tagadása.

Miután megértetted, hogy az entitás pusztán konceptuális fogalom, akkor a következő lépés az egyetemességbe való reintegráció. Ekkor csak figyeled az 'életet', azzal a felismeréssel, hogy relatíve fogalmazva te mint megnyilvánulás csak egy álmvilág által manipulált bábfigura vagy. Amikor ezt intuitív módon, spontán, közvetlenül észleled, akkor ez önmaga ebből a Maya-álomból való felébredés lesz. Megértvén, hogy soha semmilyen, a cselekvését független módon megválasztó individuális entitás nem létezhet, 'te' hogyan bírhatnál bármilyen szándékkal? És szándékok hiányában hogyan fordulhatna elő bármiféle Karmába bonyolódás? Ekkor tökéletes

összhangba kerülsz mindennel, ami történik, megtételének, vagy a miatta való frusztráció minden érzése nélkül elfogadva az eseményeket. Az ilyen élet nem-akaratlagos élet, amelyből hiányzik a cselekvés és a szándékos nem-cselekvés, nem akarva semmit, és nem kerülve semmit éled végig a számodra megszabott élettartamot, fogalomalkotástól, és objektíválástól mentesen. Aztán, amikor eljön az ideje, és ez a fenomenális élet eltűnik, az abszolút jelenlétben hagy téged.

A jnani állapot – a bölcs lemagasabb állapota

A jnani állapota a létezőséget meghaladott állapot, amiben a létezőség még jelen van. A létezőséggel együtt az Abszolút ... szemek nélküli mélykék, üdvös állapot. A tudás abban a mélykék, csendes, békés, üdvös árnyékban pihen. Amikor ez az árnyék földre húzódik, akkor a világ formáinak és a szavaknak a különféle megnyilvánulásait látja. De amikor az árnyék jelen van, akkor az a teljesen elernyed, mély, sötétkék állapot.

Az a tudatosság, amely született, azt gondolja, hogy ő a test, és a három guna révén működik; de nekem nincs közöm ehhez. Az egész csak illúzió. A történések csak történések; jöttek, és el fognak menni. Én a tapasztalati állapot előtt tökéletes voltam minden szempontból. A létezőség megérkezéssel kezdődött ez a tökéletlen állapot. A létezőség mindent megtesz a létezőség fenntartásáért, de egyáltalán semmi nincs, amit én folytatni szeretnék. Csupán figyelem a testet, elmét, a tudatosság derűjét, vagy szenvedését. A szenvedésben felkiálthat, hadd kiáltson. Ha örvend, kacaghat. Én tudom, hogy ez egy átmeneti dolog. Ha menni akar, hadd menjen. Azt csinál, amit akar, engem nem érint. Ez a tudatosság idő-kötött. Amint a test elment, az önmagát Krishnaként, Buddhaként vagy Krisztusként megtapasztalt tudás leszáll, és eggyé válik a teljességgel. Legyen akármilyen tapintható vagy látható világ, a tudás beleolvad a semmibe, de a tudó örökké megmarad. A tudás és a nemtudás egyaránt beleolvadnak az Abszolútba.

Én Az vagyok, amely annak a hiányát reprezentálja, ami látható. Mindannak ellenére, amit tőlem hallotok, legtöbbőtök továbbra is azonosítja fogja magát a testtel, és úgy fogtok rám tekinteni, mint individuumra, de én nem az vagyok. Az én valódi jelenlétem annak a jelenségnek a hiánya, amit látsz. Az a kérdés, hogy mi az ember, csak a megnyilvánulásban jön elő, amikor az ember egy másik jelenséghez hasonlít. Az én állapotomban nincs jelenség; az én létezésem előbbi minden jelenségnél. Nem lehet kérdés, hogy mi vagyok én.

Gyermek tudatosság

E megnyilvánult világ gyökere a tudatosság, ami gyermekkorodban jelent meg. Bármilyen most végzett tevékenységednek a gyökere az a pillanat, amikor gyermek voltál. Attól a pillanattól kezdted tudást gyűjteni, és annak következtében történnek meg a jelenlegi tevékenységeid. A mostani tudatosságod ugyanaz, mint a gyermek tudatosság... az a mag. Amíg ez a tudatosság jelen van, oly sok dolog látszik fontosnak, de amikor ez a tudatosság elenyészik, mi értéke van az egész világnak számodra? Semmilyen! Szentelj neki figyelmet, hogy ez a mag, ez a tudatosság, ez a létezőség, ez az 'én vagyóság'... hogyan jelent meg! Derítsd ki, hogy ez az univerzális, mindent átható tudatosság hogyan korlátozta önmagát, és azonosult a testtel, amikor a test megjelent!

Szilárd meggyőződésre kell jutnod, és amint a döntést meghoztad, ne tágíts tőle! El kell felejtened a gondolatot, hogy te test vagy, és időzz kizárólag az 'én vagyok' tudomásban, aminek nincs formája, nincs neve! Csak legyél! Csak azt az önazonosságot fogadd el, hogy te a tiszta létezőség vagy, az univerzum valódi lelke, és hogy csak viseled ezt a testi ruhát. Nézz a holdra, és tudd, hogy a hold azért van ott, mert te vagy... te vagy, emiatt van hold. Belőled van, ez a létezőség, az 'én vagyok' ősfogalma, a teremtésnek ez az egész hálója belőled van szöve. Az egész megnyilvánulás csak egy jelenség benned. Amikor megszilárdulsz a létezőségben, fel fogja fedni számodra minden titkát. Amint felszámolod test-elmével való identitásodat, te vagy a legfelsőbb Isten, te vagy Brahman. De itt egyáltalán nem a te magasabb szintre emelkedésedről van szó; itt csak megértésről van szó. Isten az 'én vagyóság', a tudatosság, a létezőség, amely tanúja az öt elem manifesztációjának, az univerzumnak. Brahman, az Önvaló, az Abszolút a tanúja

ennek az 'én vagyokság'-nak. Az Abszolút állapot nem szerezhető meg. Az a te állapotod most, és mindörökké. Az Abszolút állapot a tanúja a tudatosság történéseinek.

A spiritualitás gyümölcse saját valódi természeted teljes megértése, a valódi identitásodban való megszilárdulás. Végül, minden beleolvad az Önvalóba. Meghaladod a létezőséget, és te, az Abszolút tudni fogod, hogy nem vagy sem a létezőség, sem a tudatosság. A létezőség meghaladásra kerül, de még rendelkezésre fog állni. A létezőség mély álom-állapotában az 'én vagyokság' elfelejtődik, elfeleded önmagad. Az 'én vagyokság' megjelenik és eltűnik az ébrenléti és a mély álom állapotban, de az Abszolútra ez nincs hatással. A valódi állapot, amely teljes és differenciálatlan, túl van születésen és halálon. Légy barátságban differenciálatlan állapotoddal, valódi Önvalóddal! Soha nem volt semmilyen elválasztás, hanem te vagy annak a káprázatnak az áldozata, hogy nem vagy egy vele. Soha nem vagy a test és elme által megkötött. Korlátlan vagy. Te, az Abszolút, közömbös vagy, túl vagy minden tapasztalaton. Az 'én vagyok' alapvető fogalma hiányában nincs gondolkodás, nincs tudatosság. A halhatatlanság időn és téren túl van; abba az idő és tér nélküli létezésbe nincs bejárása az öt elemnek, a fénynek vagy a sötétségnek. Az idő és tér nélküli létezés nem tudja, hogy van; soha nem érzékelte az univerzum teremtését és megsemmisülését. Ez a te valóságod, ez a te igazságod.

Tudás és nemtudás

Tételezzük fel, hogy négy évesen kezdtél tudni önmagadról. Bármilyen cselekvések mentek végbe azelőtt, azok a te tudomásod nélkül történtek, és a memóriádban nincs nyomuk. Mesélnek mások bizonyos múltbeli eseményekről, de közvetlen ismereted nincs róluk. Abban az első néhány évben jelen van az 'én vagyok' elsődleges fogalma, de szunnyadó állapotban. Később elkezdett tudni önmagáról. A jnani olyan, mint a gyermeki állapot, mint amikor a gyermek nem tudott önmagáról. A szerkezet eltérő, de az elv ugyanaz.

Először, mikor megszülettél, csak reakcióid voltak, mint éhség, és szomjúság. Ezek a testi dolgok az élet jelenlétében vannak, de a tudatosság állapotában még nem voltak kifejlődve. Majd három vagy négy év múlva a tudatosság folyamata felvirradt, és te tudatában lettél önmagadnak – az 'én vagyok' tudomás megvalósult. Nem tudtad, hogy ki vagy, de tudtad, hogy vagy valami. Később a fogalmakat és ideákat kezdtél gyűjteni, amelyekkel más emberek etettek, és képeket alakítottál ki magadról és másokról. Így fejlődött az elme. Az ébrenléti állapotban a világ, a fogalmaiddal együtt ismert volt számodra, de aztán ez a tudás eltűnt, amikor elaludtál, és ismét megjelent, amikor felébredtél. Ez az aktív és alvó fázisok szerinti 'én vagyok' tudomás ciklus naponta végbement. A tudatosság egész idő alatt jelen volt, ébrenléti, és alvó állapotban is. De megszületésed előtt hol volt a tudatosság? Hol voltál te? Mit tapasztaltál akkor? Nem tudod. Az a nemtudás állapota volt. A nemtudásnak abban az állapotában hirtelen tudatosság jelent meg, és létrehozta mindezt a bajt. Ha képes lettél volna tudni a születés előtt, hogy meg fogsz születni, beleugrottál volna ebbe a csapdába? Bele tudtál volna rángatni valami az ébrenlétnek és alvásnak ebbe az unalmas ciklusába?

Egy nap találkoztál a guruval. A guru azt mondta neked, „távolíts el minden fogalmat, és csak légy önmagad”. Megértvén a guru szavait feladtad a fogalmaidat, és a tiszta létezőségben tartózkodtál, a szavak nélküli univerzális tudatosságban. Most megállapodtál az 'én vagyok' tudomásban, és tudtad, hogy e tudomás miatt létezik a világ. De akkor, meditációd során, a tudatosság átment nem-tudatosságba. Az 'én vagyok' elfelejtette önmagát. Tudod, hogy vagy, de elfelejtetted, hogy vagy – ez a feledékenységek a nemtudás; ez a legmagasabb állapot a spirituális hierarchiában. Amikor tudod, hogy vagy, akkor dualitás van; amikor nem tudod hogy vagy, akkor egységben vagy, tökéletes vagy. Ez az állapot nem írható le szavakkal.

A tudatosság, a szavak nélküli létezőség állapotában sok erő, és vonzerő lesz; nagyon erőssé válsz. De add fel ezeket az erőket, ne birtokold őket. Vissza kell hátrálnod a nemtudás állapotába, abba az eredeti állapotba, amely az 'én vagyokság' előtt volt. A tudatosság és a nemtudatosság a testi tudatosság kifejeződései. A cél, hogy mind a tudatosságot, mind a nemtudatosságot meghaladd. Amikor ezt a táplálék eszköz testet a tudatossággal együtt teljesen meghaladod – akkor vagy otthon, az Abszolútban.

Amikor felnézel az éjszakai égboltra, fényeket látsz, és sötétet. De mi a háttér? Az űr. Ez az alapja mind a fénynek, mind a sötétnek, amelyek változnak, de az űr változatlan marad. Az űrben való tartózkodáshoz, a benne való satbilizálódáshoz, meg kell haladnod mind a fényt, mind a sötétet. Hasonlóképpen, meg kell haladnod mind a tudást, mind a nemtudást – a testi tudatosság aspektusait -, hogy a változatlan állapotban tartózkodj, amikor csak figyeled a tudatosságot, és a nemtudatosságot. Ezt nevezik sahaja-samadhinak. Ebben az állapotban, amint jön valaki, a test és

a tudatosság pszichoszomatikus eszköze működésbe lép. Egyébként visszatérsz természetes állapotodba, az Abszolútba.

A belső út

Haladj befelé. Normál hajlamod szerint kifelé haladsz az érzékeken keresztül, hogy lásd a világot. Most ezt fordítsd meg: „én nem a test vagyok, nem az elme vagyok, nem az érzékek vagyok”. Ekkor meg fogsz szilárdulni a tudatosságban. Ezt követően minden további dolog automatikusan fog történni. Tudd, hogy ebben a világban semmi nem maradandó; kutasd, hogy mi voltál ezen átmeneti állapot bekövetkezése előtt, és mi vagy, miután ez megszűnik. E múlt állapot során minden korrektnek tűnt; a mese egészen hihető volt, de a történet teljes egészében kitalált.

Az ébrenléti állapot végén alvás kezdődik, az alvás végén elkezdődik az ébrenléti állapot. Amikor mindkettőnek vége, akkor otthon vagy. Miért kell ezeket az állapotokat elhagynod? Mert idegenek számodra, mert azok nem te vagy. Szó sincs róla, hogy felelős lennél bármiért, ami a világban történik. Csupán a felelősség magadra vétele váltja ki a szenvedést.

Csak légy amint vagy, ne képzelődj, ne filmesíts! A tested és az imidzsed folyamatosan változik életed során; semmilyen tapasztalatod nem valódi. Sirj vagy neved, a kép csak abban a pillanatban érvényes – a következő pillanatban változni fog. Amíg a test létezik, az élet dolgai is zajlani fognak. A végén a tudatosság, ami révén a világot látod, el fog távozni. A test és a tudatosság napjai meg vannak számlálva.

A tudatosság egy hatalmas csaló; ő az oka minden szenvedésnek. Minden az önszeretettel indul, a fennmaradás szükségletével. A magnak, a spermiumnak természete a lét szeretete, az én szeretete. A tudatosság látens módon benne van abban az állapotban, amelyet születésnek nevezünk. Azután a táplálék eszenciából megszületik az 'én vagyok' íz, és kivirágzik a tudatosság. Te vagy, és így a világ van. De ne akadj bele az ágakba és a levelekbe – menj a maghoz. A mag nélkül a fa nem létezik. Fedezd fel, honnan jött a mag! Azt az állapotot nem figyelheted meg... csak a tőled különbözőnek lehetsz megfigyelője. A nemtudatosságnak abban a szemek nélküli állapotában kell mozdulatlanul tartózkodnod!

Ez a valódi megszabadulás: tudni, hogy semmi vagy. Minden tudásodat, beleértve önmagadat, fel kell számolnod; ekkor válsz megszabadulttá. Amikor a rajongó semmivé válik, a világ és Isten szintén semmivé válik. Arra a végső következtetésre jutsz, hogy a mérleged nulla.

A magánvaló és a jelenség

Bármi, ami az 'én vagyok' tudatosság ismeretét megelőzően volt, az igaz; minden, ami az 'én vagyok' tudása után következik, az hamis. A legvalóságosabb állapot, amelyet valaha is létrehozhattsz, a 'nem tudom', mert ez az a valóságos állapot, mielőtt a tudatosság manifesztálta volna önmagát. Te Az vagy, ami nem megismerhető, ami megelőzi az 'én vagyóság' érkezését. Ami rátelepült a valódi természetedre, az valami betegségyszerű, vagy elhomályosulás, ami meghatározott ideig tart. Az 'én vagyóság', a jelenlét tudatos érzése, olyan különféle dicsőítő neveket kapott, mint Ishvara, Krishna, Maya, de mindazonáltal tudatlanság, teljes illúzió. Előidézi a világot, és benépesíti azt megszámlálhatatlan fizikai formával, és aztán tévesen azt hiszi, hogy azok a formák ő maga. Ily módon a tudatosság a megjelenésnek, az illuzórikus formának identitást feltételez, és egy ideig elfelejti saját valódi természetét. A kimért idő végén a fizikai forma visszatér az öt elemhez, az életerő elvegyül a levegővel, a tudatosság megszabadul a test korlátozásaitól és a három gunától, és az illúzió, ami valódi természetedre rátelepedett, véget ér.

Ahhoz, hogy a tudatosságot megelőző, valódi természetedben tartózkodj, el kell menj létezőséged forrásához. El kell menj a maghoz, a gyökérhez, és fel kell fedezned, hogy az 'én vagyok' tudomás hogyan jelent meg először. Ha létezőséged magját felfedezed, ismered az egész univerzum magját. Már a letelején, fontold meg: az emberi lény jelensége különbözik-e valamiben is a többi teremtménytől, legyen az akár egy fűszál, amely a kinőtt a földből? Képzeld el, hogy valahol összegyűlik egy kis víz; egy idő után egy rovar teste formát ölt, mozogni kezd, és tudja magáról, hogy létezik. Vagy képzeld el, hogy egy darab száraz kenyér ott marad pár napig egy sarokban; megjelenik benne egy féreg, és mozogni kezd, és tudja, hogy létezik. Kikel egy tojás, és megjelenik egy kiscsibe; elkezd mozogni, és tudja, hogy létezik. Egy spermium megfog a nő méhében, és kilenc hónappal később megszületik a gyermek; keresztülmegy az alvás és ébredés állapotain, különféle fizikai működések hajt végre, és tudja, hogy létezik.

Mindezen esetekben mi az, ami valójában megszületett? Nem az 'én vagyok' tudomás az, amely szunnyadó állapotban volt a fogantatástól a születésig, és mikor eljött az ideje, megszületett? Ez a létezőség, amely mind a négy esetben azonos, tévesen azonosítja önmagát azzal a konkrét formával, s noha ő alak és forma nélküli, önmagát arra a konkrét formára korlátozza. Ennek következtében elfogadja saját születését, azon nyugtalankodván, hogy megőrizze magát abban a formában, ami attól kezdve a halál rémületének állandó árnyékában létezik. Így született meg az individuális személyiség vagy egó fogalma. Fenntartója a táplálék az öt elemből áll, energiája az életerőből származik, sorsát a gunák játéka determinálja, jellegzetessége a tudatosság, és valódi szülője a tudatlanság.

Amint a fogalmi individuum számára, úgy a fogalmi univerzum számára. Az 'én vagyok' gondolat a fenomenális individuumként 'megszületett' mag ugyanaz a mag, amely az ébrenlét és álom állapotok fenomenális világát kivetíti. Az 'én vagyok' gondolata kelti a dualitás érzését az egység eredeti állapotában, a fundamentális egységet szubjektum és objektum fogalmára osztva. Az objektív univerzum az 'én vagyok'-ból a teremtés ősi hangja, az OM által keletkezik, amely a három hangból, az a, u és m hangokból áll. Ezek reprezentálják a három gunát, amely a satva a rajas és a tamas, amelyek az ébrenlét, álom és alvás állapotait produkálják, amelyben minden szó benne rejlik... nevezetesen az ébrenlét, álom és alvás állapotok fenomenális világa, és a kauzális, vagy mély álom állapot megnyilvánulatlan világa.

De ahelyett, hogy belevesznénk a a Maya játékának a zavarbaejtő sokféleségébe, tekintsük inkább a teljes képet. A megnyilvánulás az 'én vagyok' alapfogalmán keresztül jön létre. Ez a 'létezés' semmi más, mint 'kivetítés', és ehhez a magánvaló a képernyő, vagy alap. A személytelen 'én vagyok' a tükör, amely a magánvalót a fenomenális világba tükrözi, a jelenségeket a magánvaló képeiként kivetítve, azon kívülnek láttatva. Ez az objektíválás a tér és idő közvetítésével történik, amelyek fogalmi elme-konstrukciók, ezek hozzák létre az objektumok fogalmát. A személytelen tudatosság ekkor azonosítja önmagát a fizikai formák mindegyikével, és létrejön a személyes én-fogalom. Ez az én-fogalom, elfelejtve, hogy nincs független léte, eredeti szubjektivitását objektummá alakítja a szándékokkal, akaratokkal és vágyakkal, és így szenvedés által válik sebezhetővé. Pontosan ez a téves identitás a kötelék, amely miatt a megszabadulásra törekszünk.

A megszabadulás vagy felébredés akkor tehát semmi egyéb, mint alaposan megérteni...

hogy valamennyi megnyilvánulás magja a személytelen tudatosság...

hogy amit keresünk a megnyilvánulatlan szubjektív aspektusa, és...

ezért a kereső maga a keresett.

Tér, idő, anyag és tudatosság

Tudatosság és anyag egyidejűleg jelennek meg, az idő és a tér fogalmakkal együtt, az idővel megteremtve az anyag időbeliségének az illúzióját, és a térrel megteremtve az anyag kiterjedésének az illúzióját; mindezek együtt jönnek, és együtt mennek. A tudatosság létrejöttéhez szükséges, hogy az anyag legyen, mivel a tudatosság az abszolút Tudatosságnak az anyag felszínén való tükröződése. És maga az anyag csak egy megnyilvánulás, a tudatosság korlátozása. Az objektív univerzum folyamatos áramlásban van, folytonosan megszámlálhatatlan, a tudatosságon belül megjelenő formát vetíti ki és szünteti meg. Akármikor egy form létrejön, és feltöltődik étellel (Prana), a tudatosság azonosítja magát azzal a formával, és létrehozza a dualitás illúzióját.

A tudatosság idő-kötött, és eltűnik, amint az őt fenntartó fizikai struktúra véget ér. Fizikai forma hiányában nem tud fennmaradni. A fizikai test esetében a tudatosság a testet alkotó öt elemből álló táplálék anyag miatt marad fenn. Különbözvén a létben az anyagtól függő tudatosság idő jellegétől, az Abszolút tiszta, kezdet és vég nélküli Tudatosság, és nem kíván semmilyen más, önmagán kívüli támogatást. Az abszolút Tudatosság akkor ébred tudatára önmagának, mint 'én vagyok', amikor van tükrözhető egy objektuma. A tiszta Tudatosság és annak tudatosságként való tükrözése között áthidalhatatlan szakadék van, amit az elme nem tud átlépni; maga az elme az akadálya a Tudatosságnak. Amikor az elme megsemmisül, a Tudatosság marad.

Mély alvásban a tudatosság nyugalmi állapotba húzódik vissza. Amikor a tudatosság nem jelenlévő, az 'én vagyok' fogalom is hiányzik, és az ember nem érzékeli saját létezését, vagy a

világ létezését. Az álom állapotában a tudatosság egy szikrája megmoccan, és azután egy töredék másodperc alatt az egész világ létrejön, benne az 'én' álommal, minden legyártásra kerül a memóriából és a képzeletből, azon tudatosság szikra egyetlen moccanására. Az embernek az első ébredése után közvetlenül egy jelenlét érzése van; majd az elme átveszi a hatalmat, és létrehozza az individuális 'én' koncepciót, és a test tudatosságot.

Úgy gondolunk magunkra, mint tudatossággal rendelkező testre, de valójában az a helyzet, hogy a tudatosság manifesztálta magát testként. A tudatosság az, ami megszületett; az ruhazza fel önmagát látszólagos léttel, egy elkülönült 'én' érzéssel rendelkező organizmusként. A születés és halál nem más, mint egy tudatosságbeli mozgás folyam kezdete és vége, amelyet tér-időbeli eseményekként észlelünk. Nyilvánvaló, hogy az észlelő nem lehet tárgya az észlelésnek; de szubjektum sem lehet az objektummal szemben, és észlelő sem az észlelttel szemben. Ő az észlelés maga, ő a tanúság, a látás. Eredeti állapotunkban tiszta lét-tudatosság-üdv vagyunk; amikor kapcsolatba kerülünk a tudatossággal, a tudatosság különféle mozgásainak a tanúja vagyunk.

A személy, aminek az ember helytelenül gondolja magát, csak a képzelet terméke. A tudatosság, ami kivetítette mindezt, saját illúziójának az áldozatává vált. Tévesen azonosítva magát saját kivetítésével, az a hite keletkezik, hogy itt egy individuális személyről van szó. De ez a személy, amelynek képeled magad, csak az álomvilágban szerepet játszó azon sötét részek egyike, amelyek a tudatosságban jelennek meg. Az igazság az, hogy idő és tér nélküli vagy, nem érintve semmilyen tapasztalástól; a tér és idő megfigyelője vagy az itt és mostban, tanújaként a a történéseknek, amelyeket kívülről nézve az ember a filmben játszik, elragadtatással és élvezettel, vagy éppen szenvedéssel, de a legmélyben érintetlenül.

Három 'én'-ről beszélünk. Van az abszolút, megnyilvánulatlan, személytelen 'én', a tiszta Tudatosság, amely minden érzékszervi észlelés fölött áll, amely csak akkor van önmaga tudatában, amikor megnyilvánulás keletkezik. Van a személy fölötti, megnyilvánult 'én', a tudatos jelenlét, az Abszolút visszatükröződése, amely 'én vagyok'-ként jelenik meg. És van az individuális, személyes 'én', amely úgy jelenik meg, mint ami elkülönült, a cselekvések látszólagos végrehajtója, élvezője és szenvedője, de amely valójában csak egy képzelet alkotta konstrukciója annak a pszichoszomatikus apparátusnak, amelybe a tudatosság önmagát manifesztálta, és amellyel önmagát tévesen azonosította. Ez a harmadik 'én' teljességgel hamis; nem bír létezéssel, kivéve a képzeletben, a tudatlanságban. És a második 'én', a manifesztált, valójában azonos az első 'én'-nel, megkülönböztethetetlen tőle, a manifesztálatlantól, amelyben ez csak megjelenés, visszatükröződés. Az első 'én' a Valóság, az egyetlen alap, amelyen a manifesztált 'én' megjelenik, mint mozgás.

A tudatosság a tiszta Létezésben minden különösebb ok, vagy indok nélkül keletkezik, nem másért, mint hogy az a természete, hogy így tegyen – mint hullámok az óceán felszínén. Megjelenésével párhuzamosan a világ is megjelenik benne, és amikor eltűnik, a világ szintén eltűnik. De minden kezdetek előtt, és minden végek után, az 'én' (az első 'én'... a valódi 'én') van ott, tanújaként mindennek, ami történik. Minden 'én'..., valójában, nincsenek objektumok, csak tiszta szubjektivitás van. Az első 'én', az abszolút Tudatosság, akkor uralkodik, amikor a másik két 'én' eltűnik... amikor az elme abszolút mozdulatlanul válik, és minden fogalomalkotás megszűnik. Akkor csak a Valóság marad. Amikor az elme bőjtől, a Valóság belép; amikor az elme dőzsöl, a Valóság eltűnik.

A Tudatosság, egy objektummal való kapcsolatba kerülésekor, tanúvá válik. Ha ugyanekkor önazonosul az objektummal, az abszolút Tudatosság személyllyé válik, az ál-entitás az egóval társul. De valójában csak egy, örökké uralkodó állapota van a Tudatosságnak. A tudatosság megjelenésével az abszolút Tudatosság, beszíneződve az öntudatossággal tanúvá válik; amikor tovább szennyeződik a pszicho-fizikális önazonossággal, akkor személyllyé válik; de amikor megmarad érintetlen tisztaságában, romlatlanul és színezetlenül, akkor ő a Legfelsőbb. Ebben az egyetlen, mindig uralkodó állapotban rejlik a teljes igazság... jelenlétben duális, hiányban nem-duális, fogalomban különálló, amikor nem megértett, egység.

Kisgyermek korunktól a jelen pillanatig, az a testszemélyiség-kép, amellyel azonosítottuk magunkat, megszámlálhatatlan változáson ment keresztül. De a létezés érzése, a tudatos jelenlét érzése, önmagunk 'én vagyok'-ként való ismerete... a szubjektív érzés, amiből az 'én' személyes névmás keletkezett, önmagunkra való hivatkozásként... mindez soha nem változott életünk során. Ez az 'én vagyok' érzés a mi állandó képünk. Tértől és időtől érintetlen; téren és időn kívül áll. Az elkülönülő személyiség és a különálló objektumok ideája tér és idő illúziója miatt keletkezett. A tér és idő fogalmai a közeg, amely révén a manifesztáció megismerhetővé válik; e mentális fogalmak nélkül nem lehetséges, hogy manifesztáció keletkezzen a tudatosságban. Nem egyéb történik, amikor egy objektumot látunk, amely valójában csak egy megjelenés a tudatosságban, mint hogy az érzékszervek reagálnak a testi apparátuson kívül eredő ingerre, amit az elme tértől és időtől függő eseményként tárgyasít.

Az objektumokat csak azért tekintjük objektumoknak, mert azokat ilyen módon érzékeljük. Egy hamis kivetítés jön létre abból a módszerből, amely alapján az elme a fogalomalkotást és a

tárgyasítást végzi. Ha ezt tovább elemezzük, úgy találjuk, hogy a fenomenális létezés összessége nem, mint a mentális tárgyiasítás szakadatlan folyamata. Amikor a tárgyiasítás megszűnik, pl. mélyalvásban, az objektív univerzum eltűnik. Az érzékszervi stimulusok tárgyiasításának a mentális folyamata miatt, a rólunk tudomással bíró tudatosságban egymás objektumaiként létezőnk. A magunk számára mi a változatlan 'én vagyok' vagyunk, a tudatos jelenlét szubjektív érzése; másoknak a mentálisan felfogott térbeli szerkezet objektumaiként jelenünk meg. Ebben rejtezik a hiba... a szubjektívot objektívnak tudjuk, és emiatt a csak különállást és különbségeket látunk.

Ez az észlelési hiba a látás részlegessége miatt következik be, azért, mert a látás csak a külső érzékszervek és a megosztott elme által történik; és nem a látás forrásából eredő teljes látás által. Ez a létezés érzés, a jelenlét érzése, az 'én vagyóság', az önmagam nem változó szubjektív tapasztalata, nem látható az érzékszervekkel, és ezért nem lép be az elme által kivetített fogalmakba, amelyek mindennek a szüntelen tárgyiasítását hordozzák. De amikor a szubjektív intuitíve megértésre kerül, akkor a különálló objektumok koncepciója tarthatatlanná válik. Lehet-e a benned lévő tudatosság és a bennem lévő tudatosság különböző? Nem csak elme által kivetített fogalmak miatt különböznek-e, és nincsenek-e tökéletes egységben, mikor nincs jelen megértés, amikor elmétől mentes? És nem a mögöttes egység tudása e a valódi alapja a szeretetnek? És ha minden szubjektív, ha csak egység van, lehet-e bármilyen tere az objektívnak? Az úgynevezett objektumok csak illuzórikus jelenségek a tudatosságban, jelenségek az univerzális 'én vagyóság'-ban, amely neve és valódi természete alapján teljesen szubjektív, és nem hagy teret másnak, az önvalón kívül.

Mindenkor csak egyetlen érzés vagy észlelet tükrözhető a tudatosságban, de a gondolatok, érzések és észleletek időben egymás utánja az időbeni folyamatosság illúzióját kelti. Ily módon a személyiség egyszerűen a memória miatt jön létre – mivel a jelenben tárgyiasított jelenséget azonosítjuk az emlékeinkben őrzött, a múltban hasonlóképpen tárgyiasított jelenségekkel, és a jövőbe kivetített hasonló jelenségekkel ugyancsak. Ezek az emlékek és elvárások az okai a szenvedésnek. Az itt és most tiszta Tudatossága az ébrenlét és jelenlét érzése, a minden új momentumra való világosság éberség és élénkség, az azonnaliság érzése gondolatok közbeavatkozása nélkül, akár a játszó gyermeknél, minden pillanat egy új meglepetés. A dolgokat intuitív módon, közvetlen észleléssel, gondolkodás nélkül, konceptualizálás nélkül látja. Olyan létezés, amelyben nincs szükség gondolkodni, vagy konceptualizálni, hogy élő vagy. De amikor belépnek a múltbéli benyomások emlékei, vagy a jövőre vonatkozó elvárások, akkor a gondolatokkal megterhelt, a múlt kötöttségeivel, és a jövő bizonytalanságaival teli mentális funkciót érzed.

Ha feladod az emlékezést és elvárást, és a pillanatban létezőnek, múlt és jövő nélkülinek gondolod magad, az 'én vagyok'-nak, annak, aki van, akkor nem marad tere a személyiségnek, és mentes vagy a téves, és a tér és idő korlát hibájától. Amikor felismered, hogy amiről tévesen gondoltad, hogy vagy, az az emlékeken és a elvárásokon alapult, akkor közömbössé tudsz válni az elme objektíváló természetével szemben, és nem fognak hatni rád annak tér és idő fogalmai. Amikor a jelen teljes tudatosságában vagy, és saját vanságod nem változó érzésében, és szabadá váltál emlék és elvárás bilincseitől, akkor keresésed véget ért. Ebben az állapotban nincs sem szubjektum, sem objektum, az elme nem válik ketté, egyikre, aki néz, és egy másikra, akit néznek; akkor csak látás van. Ez a mindenféle memória alapú értelmezés nélküli, tiszta észlelés – a tudatosság funkcionálásának pusztá szemlélése, a mindenféle objektíválási minőség nélküli látás.

Akármit tapasztalsz, akármit tudsz, annak a gyökerei a tudatosságban vannak. Attól fogva, hogy tudod, hogy tudatos vagy, pár éves korod óta, az ellentétek egész skálája, mint fájdalom és öröm, meleg és hideg, nappal és éjjel, tudás és tudatlanság, ébrenlét és alvás... a különféle kölcsönösen egymástól függő ellentettségek, amelyek nem létezhetnek egymás nélkül... minden benne volt az 'én vagyok' tudásban, abban a tudatosságban, amely ennek a pszichoszomatikus apparátusnak a velejárója. Mi volt a helyzet ezt megelőzően? A válasz az, hogy nem tudod. Ezeknek az egymástól függő ellentéteknek létezniük kellett, de csak egységben, teljességben. Akkor hát ennek az egységnek kell annak lennie, ami te valójában vagy! De akkor, ez az egység, ez a teljesség nem volt képes tudni magáról, mert amíg a tudatosság, és az 'én vagyok' érzés spontán nem jelent meg benne, nem létezett objektumtól elkülönülő szubjektum, nem volt közvetítő, vagy eszköz, ami révén tudás, vagy látás mehetett volna végbe. A szem nem láthatja önmagát, az íz nem ízlelheti önmagát, a hang nem hallhatja önmagát, az elme nem használható önmaga meghaladására. A magánvaló nem lehet tudatában önmagának, jelenség nélkül. Így hát tárgyiasítja magát, hogy kívül kerüljön önmagán, azért, hogy megismerje önmagát.

Ahhoz, hogy a magánvaló objektíve, fenomenális univerzumnaként manifesztálja önmagát, a tér-idő koncepciónak is be kell kerülnie a képbe, mert az objektumok nem ismerhetők meg csak akkor, ha térben kiterjedettek, és időben elhúzódóak. De vedd figyelembe, hogy a jelenség pusztán csak tükrözöttje a magánvalónak, nincs valódi dualitás közöttük. A különbség tisztán spekulatív; a jelenség csak konceptualizált, vagy tárgyiasított magánvaló, amelyben az eredeti egység szubjektum és objektum dualitásaként került kivetítésre. A magánvaló és a jelenség

elválaszthatatlansága a kulcsa a te igaz természeted felismerésének. Mert, amikor felismered, hogy a magánvaló mindaz, ami te valójában vagy, és a jelenség csak az, aminek lenni látszol az elkülönülő objektumok viszonylagos világában, akkor nem létezhet individuális entitás, ha csak nem illuzórikus jelenségként; és az az idea, hogy megszabadulást kereső árnyék-entitás annak a szubsztanciának a megértésére vágyik, amely csupán árnyék, lehetetlennek mutatkozik.

A felébredés folyamata

Foglaljuk össze a folyamat egészét:

Az eredeti állapotban a tiszta Tudatosság uralkodik, az Én-Én, minden tudás és kondicionáltság nélkül, attribútumok nélkül, forma vagy identitás nélkül.

Ekkor, nem nyilvánvaló okból, hanem mert természete így cselekedni, lérejön az 'én vagyok' gondolata vagy fogalma, a személytelen tudatosságé, amelyen megjelennek az ébrenlét és az álom világai, az ő sokféle formáikkal.

A tudatosság azonosítja önmagát ezekkel a formákkal, és így kezdetét veszi a kötöttség koncepciója, az 'én vagyok' képzeletbeli, a szubjektum és objektum dualitásába való objektíválásával.

A fantom objektum, az individuum, most más objektumokat keres, 'Isten'-t, 'A Valóság'-ot, 'Az Abszolút'-at, hogy fölébresszék őt élet-álmából; de ez hiábavaló, teljességgel rosszul értelmezett keresés, mert nem létezhet olyan, az álom világán kívüli független léttel rendelkező objektum, amely rendelkezne az erővel, és segítségért tudna folyamodni az álom állapotból való kitörés érdekében.

Ha semmi nem található kívül, akkor az egyetlen megoldás csak a folyamat megfordítása lehet, és visszafelé haladva annak felfedezése, hogy mi van belül, ki volt az ember eredetileg, és mindig is az volt, mielőtt a tudatosság, és a Maya-álom keletkezett.

Aztán jön a 'felébredés', és felismered, hogy nem vagy sem a test, de még a tudatosság sem, hanem a tudatosság érkezését megelőző totális potencialitás megnevezhetetlen állapota. Amíg a tudatosságban vagy, addig az Abszolút állapot csak egy másik fogalom lehet. A gondolat, hogy van valami, ami nem te vagy, csak egy fogalom, és ez a fogalom keresi a fogalmát annak, ami valójában vagy. De ami valójában vagy, tévesen azonosította magát a viszonylagosságban azzal, ami nem vagy, és a 'kötöttség' emiatt a téves önazonosítás miatt keletkezett. A helyzet az, hogy addig nem lehetsz az, ami valójában vagy, amíg föl nem ébredsz a jelenségvilág álmából, meg nem értesz az álomtól, mint olyantól, és abba nem hagyod a fogalomalkotást és a tárgyiasítást. Itt semmiféle tudás nem segíthet. Minden tudás fogalmi, és ezért valótlan. Abban a tiszta állapotban való tartózkodáshoz azzal az állapottal kell, hogy azonos legyél, ami... nem duális, mentes a tudástól, mentes a fogalomalkotástól.

Most a kör teljesen bezárult. Nyilvánvalóvá válik, hogy ami kerestetik, az a kereső saját maga, a tiszta szubjektivitás, a korlátozás nélküli potencialitás, a tiszta egység.

Mit kell hát akkor tenni, hogy elérjük azt az állapotot, hogy leállítsuk a szüntelen fogalomalkotást, és az egységben tartózkodjunk? Semmit nem lehet tenni. Milyen erőfeszítés tudná az illuzórikus, konceptuális 'én'-nel megismertetni annak igaz természetét? Milyen erőfeszítés tudná megismertetni vele annak szubsztanciáját? Igaz természeted megvalósítása nem fenomenális erőfeszítést kíván. Meg fog történni, amikor lehetőséget kap rá, amikor a fogalomalkotás általi akadályoztatás megszűnik. Meg fog jelenni, amint szabad teret kap, amiben megjelenhet. Ha más valaki foglalja el a házat, a konceptuális 'én'-nek azt előbb ki kell lakoltatnia, és esélyt kell adnia a megvilágosodás számára, hogy belépjen. De minden olyan erőfeszítés, amely konceptualizálás leállítási metódusként a gondolkodás leállítására irányul, kárbavesztett gyakorlat... és ugyanígy minden más erőfeszítés is ilyen.

Az egyetlen hatékony út azonnali – az igazság közvetlen, gondolkodás és fogalomalkotás nélküli észlelése. Az igazság keresése nem járhat eredménnyel a te gőgös intellektusod közvetítése révén. Sőt, még arra a felismerésre is eljutsz, hogy a keresés valójában akadályoz, mert az eszköz, amellyel keresel, a megosztott elme... a konceptuális szubjektum keresi a konceptuális objektumot. Add fel a keresést, és hagyd, hogy a személytelen tudatosság átvegye, és az be fog engedni téged forrásának misztériumába, a tiszta 'én'-be, az eszenciális szubjektivitásba, a név és forma nélküli, korlátozás nélküli, idő és tér nélküli, nem észlelhető, második nélküli Egybe. Akkor fel fogod ismerni, hogy minden jelenség, minden tapasztalat, minden idea, minden gondolat, minden szó, minden tudás, minden fogalomalkotás, minden erőfeszítés, minden tér és idő, minden tanítás, minden hierarchia, minden ösvény, minden és bármi, amit megérthetsz... nyilvánvalóan hamis.

Amikor a hamisat hamisnak látod, akkor ami marad, az igaz. Ami hiányzik megjelenik, miközben ami jelen van, eltűnik. A tagadás az egyetlen válasz.

A fantasztikus játék

Micsoda komédia az élet!? Tegyük fel, hogy élsz a házádban, senkitől nem háborgatva, teszed, ami természetes számodra. Aztán egy nap, váratlanul egy rendőr jelenik meg az ajtódban, és azzal vádol, hogy rablást követtél el Calcuttában, ezen és ezen a napon. Tudod, hogy soha nem hagyta el szülővárosodat, arról nem is beszélve, hogy Calcuttába mentél volna, és erőszakos cselekményt és rablást követél volna el, és ha a rendőr nyomozott volna egy kicsit, ő is könnyen meggyőződne róla, hogy te az igazat mondtad. Te ezt el akarod mondani neki, de a rendőr fellépése úgy megfélemlít, hogy képtelen vagy szót emelni a saját védelmedben, és hagyod, hogy letartóztasson. Később, a rácsok mögött siránkozol a fogság miatt, és esdekelsz a szabadságodért? Nem nevetséges ez?

Eredeti állapotodban, az egység és a teljesség állapotában, még csak nem is tudtál a létezésedről. Aztán egy nap közölték veled, hogy születted, hogy 'te' egy konkrét test vagy, hogy egy konkrét emberpár a szüleid. Attól a naptól kezdve napról napra további információkat hittél el 'magadról', és egy egész pszudo személyiséget építettél fel, de csak azért, mert elfogadtad azt az állítást, hogy születted, jóllehet tökéletesen tudatában voltál annak, hogy nincs tapasztalatod a születésről, hogy soha nem egyeztél bele, hogy megszüless, és hogy a tested rád lett erőszakolva. A kondicionálás fokozatosan erősebb és erősebb lett, és oly mértékben megnőtt, hogy nemcsak azt az állítást fogadtad el, hogy egy konkrét testként születted, hanem azt is, hogy valamikor a jövőben meg fogsz 'halni', és a 'halál' szó valósággal rettegetté vált számodra, egy traumatikus eseményt jelölve. Miféle rossz viccet játszottak veled? Nos, nem csak, hogy hibázol, hogy nem látod, hogy te csupán egy színész vagy, aki szerepet játszik ebben a bohózatban, hanem még azt is feltételezed, hogy megválaszthatod a döntést és a cselekvést a játékban, abban a játékban, amelynek nyilvánvalóan pontosan az előre megírt forgatókönyvnek megfelelően kell kibontakoznia. És, noha az események ilyenformán magától értetődő részei a mindennapos folyamatnak, ez a fogalmi entitás felelősséget vállal értük, és megengedi, hogy hastással legyenek rá, és szenved. De a szenvedés semmi más, mint a hamis állítás elfogadása, annak megengedése, hogy a személytelen, szubjektív, időtlen, egyetemes létezés lefogasson és bekötöttessen a személyes, objektív, időleges, korlátozott jelenség téves identitásába. Amikor kezd valamilyen sejtelkedni támadni erről a bohózatról, akkor elkezdesz gondolkodni a 'szabadságról', és a 'kötöttségéből' való kiszabadulásról.

Mi a szabadság? A szabadság játéknak látja az életet, és felismeri, hogy a 'te', akit a legcsekélyebb mértékben sem érint az objektivitás, nem lehet semmilyen alakkal, névvel vagy természettel rendelkező entitás. A szabadság annak a felismerése, hogy az érző objektumok a teljes jelenségvilág megnyilvánult, különálló identitás nélküli részei... hogy ami vagy, az az összes érző objektum érzése... hogy te a tudatos jelenlét vagy. A szabadság annak tudatos észlelése, hogy te, az Abszolút, fenomenális megnyilvánulásodban a funkcionáló, a látó, a halló, a szagló, a gondolkodó vagy, mindenféle rajtad kívül álló valaki, vagy valami jelenléte nélkül. Soha nem volt szubjektum, aki másvalamit objektumként látott, csak te voltál, a látó, a te magánvaló potenciálad aspektusaként spontán módon funkcionáló.

A fodrok beleolvadnak a Tudatosság óceánjába

Tudatosság hiányában nincs fogalomalkotás; az 'én vagyok' fogalma nincs jelen. Az Abszolút mindent beburkoló teljességét a maga tisztaságában, érintetlen állapotában még csak megérinteni sem tudja a viszonylagos tökéletlenség. De aztán ez a tudatosság, önmaga anyagba történő manifesztálódásával, mintegy betegségként jelenik meg az Abszolúton. A tudatosság

keresztülmegy a kimért időtartamon, és eltűnik. A mindenek végén a konceptualizációk beleolvadnak az Abszolútba, annak nemtudás állapotába... az 'én tudom' ideiglenes állapota beleolvad a 'nem tudom' örök állapotába... amely a te legfelsőbb igazságod.

Amíg a tudatosság jelen van, addig állandó társad, és a tudatosság folyamatos figyelése el fog vinni a Tudatossághoz, a kezdeti lényeghez. Ez a tudatosságra való tudatosság maga a Tudatosság felé való mozgás. Engedd, hogy mindent a megelevenítő tudatosság, a Krishna tudatosság nézőpontjából láss, és ne a fenomenális apparátus nézőpontjából, amelynek az érzést ad. Lásd önmagad minden megnyilvánulás forrásaként, az univerzális 'én vagyok'-ként; akkor a tudatosság, amely tévesen a test-elme konstrukcióval azonosította magát, tudatossá válik valódi természetére, és egyesülni fog a forrásával. Az ezen a módon való önmagad látása nem foglal magában gondolkodási folyamatot, hanem csak belső intuitív látás révén történik, amikor az elme befelé fordul. Az elmének az a természetes tendenciája, hogy kifelé nézzen, és a dolgok forrását magukban a dolgokban keresse. De, amikor az elme befelé fordul, és a belső forrás felé irányul, a gondolatok folyama kiszárad, és végül, még az 'én vagyok', a tudatosság elsődleges gondolata is megszűnik, és egyedül a tiszta Tudatosság, a tudatosság forrása marad.

Kezdd az önmagadon belül léttel, az 'én vagyóság'-ban maradással, megmaradva pártatlan tanúként, csöndesen figyelve az elme folyamatát, megfigyelve mindent, ami a felszínre jut. Amiket gondolatoknak nevezünk, olyanok, mint fodrok a víz felszínén. Mint ahogy a víz is nyugodt, amikor fodroktól mentes, úgy az elme is nyugodt, amikor gondolatoktól mentes, amikor passzív, és teljesen befogadó. Elméd tükrében mindenféle képek fognak megjelenni; fennmaradnak egy ideig, majd semmivé válnak. Csöndesen figyeld őket, ahogy jönnek és mennek. Légy éber, de ne vonódj bele; ne gyakoroljon rád se vonzást, se elutasítást, ne avatkozz közbe, se ne ítélkezz. A csendes tanúság attitűdje hatásaként fokozatosan elmaradnak a haszontalan gondolatok, mint figyelmen kívül hagyandó, nem kívánatos vendégek. Ezzel a mélyben lévő ismeretlen biztatást kap, hogy a tudatosság felszínére jöjjön, és felszabadítsa nem használt energiáit, hogy lehetővé tegye számodra misztériumának megértését.

De a Tudatosság nem fogja felfedni önmagát addig, amíg ezzel az ál-entitással azonosítod magad. Lehet, hogy még meggyőződésed, hogy a saját életedet éled, a kívánalmaid, reményeid és ambícióid szerint, elgondolásaidnak és terveidnek megfelelően, saját egyéni erőfeszítéseid szerint. De valóban így van-e, vagy álmodtál, és akarat nélkül élsz, bábfiguraként, pontosan úgy, mint éjszakai álomban? Ha elgondolod rajta, meg fogod érteni, hogy ez a pszichofizikai apparátus csak egy jelenség, és mint ilyen, nem bír önálló léttel. Következésképpen, nem tud a maga esze szerint, független módon cselekedni, dacára minden ellenkező látszatnak. Amikor megérted, hogy te a tudatos jelenlét vagy, és nem a tudatosság külső burka, amikor az individuum ketté osztott elméje helyett az univerzum teljes elméjével fogod fel a teljes manifesztációt, akkor ráéssz, hogy a jelenség akármit csinál, és akármi történik vele, nincs valódi fontossága. Éli az életét; a történések végbemennek. Ez minden.

Alapvető tény, hogy egyetlen fenomenális objektum sem bírhat saját független léttel, és enélkül az önállóság nélkül nincs választása a cselekvésben. Érző lényként azt gondold, hogy te végzed az akciót és reakciót, de valójában minden a te hozzájárulásod vagy konzultálásod nélkül működik, a tudatosságban. Mint ennek az élő drámának a színésze, csak a szerepedet játszhatod, semmi több. Bármit gondolhatsz önmagadról, nem lehetsz integrált része a totális manifesztációnak és a totális működésnek, független választás nélkül. Minden jelenség csupán tér-időbeli látszat, tudatosságbeli megértés és észlelés. Ezt akkor értheted meg, amikor az ébrenlét állapotából visszanezel az előző éjszakai álmodba.

Ami az álomban önmagadként, látszólag független entitásként jelent meg, később minden független szubsztanciától mentesnek látszik, egy manipulált bábfigurának csupán. Az ébrenlégi állapot sem más. Ugyanúgy, ahogy álmodsz, mikor alszol, szintén álmodsz, mikor ébren vagy, de nem ismered fel, hogy álmodsz, mert még az álomban vagy... eközben zajlik az élet, mindenféle, az elme elhomályosító, tárgyiasító természetéből eredő történés által szövődik a képzelet játéka a tudatosságban. És a tudatosság csak egy ideiglenes aberráció, amely elhomályosulásként rátelepült a magánvalóra, marad egy ideig, és aztán eltűnik.

Amit test-elmeként egész nap 'csinálsz', semmi más, mint illuzórikus képek és értelmezések tárgyiasítása, termelése. A manifesztáció maga nem más, mint folyamatos tárgyiasítás, a különállás hazugságának a fenntartása, és a sokféleség életben tartása. Az objektíválási folyamat érdekes mozzanata a szubjektum és objektum dualitásának a létrehozása, lényegében mindketten a tudatosságban álom-alakként fenomenalizált objektumok. De az objektum megismerője a szubjektum szerepét, mint különálló entitást feltételezi, az individuális önvaló 'én'-ként identifikálja önmagát, és a megismert objektumokat úgy tekinti, mint a 'másik', vagy 'nem én'. Ily módon született meg az individuum fogalma, az objektum hamis szerepét játszó szubjektum illúziója révén.

Amikor a tárgyiasítás abbamarad, mint például a mély alvásban, akkor a tárgyiasított univerzum eltűnik. Mély alvásban nincs individuális önvaló, nincs világ, és nincs Isten. Amikor az elme mozdulatlan, vagy pihen, amikor elsimulnak a hullámai, akkor az abszolút Jelenlét felfedi magát.

Akkor nincs manifesztált univerzum, csak te vagy. Amikor a gondolkodás lecsendesedik, és a valódi helyzetet közvetlenül, intuitív módon észleled, akkor tudod, hogy a viszonylagosságban te a folyamatos jelenlét vagy, az univerzális 'én vagyóság', és nem a fenomenális objektum, amelyet érzések mozgatnak. De az Abszolút birodalmában te a magánvaló vagy, a tiszta Tudatosság, amely... minden fogalomtól és minőségtől mentes.

Te az abszolút Tudatosság voltál, mielőtt a tudatosság keletkezett volna; az abszolút Tudatosság maradsz azután, hogy a tudatosság megjött, és miután elmegy. Te az vagy, ami mindig voltál, és ami mindig leszel. Te mindez vagy. Nem lehet más bizonyítéka a Valóságnak – lévén, hogy az vagy –, mint hogy az vagy, ami vagy. Minden kezdetek előtt, és minden végek után – te vagy. Bárhol bármi történik, te ott vagy, hogy tanúja légy. Amikor már eleve a totalitás vagy, annak egésze, akkor mi marad más lehetséges tenni vagy nem tennivaló? Ki az, aki tegye azt, és mi célból? Ameddig a tudatosság és annak testként való manifesztációja létezik, az élet folytatódik; de te hogy vonódsz te ebbe bele? Te örökké a tiszta, makulátlan tanú maradsz. Soha nem születted, és soha nem fogsz meghalni. Semmit nem kell tenni, csak légy önmagad! Csak légy!

A jelenlét relatív távollét

Tartsd észben mindig az ez vagyok, és az annak látszom tökéletes azonosságát. Soha ne feledd egy pillanatra sem, hogy a nem-manifesztáció és a manifesztáció, a magánvaló és a jelenség, az Abszolút és a relatív nem különbözőek. Egyetlen objektum sem létezhet egy pillanatra sem a szubjektumán kívül. Elválaszthatatlan azonosság van az ez vagyok, a magánvaló, és annak jelensége, az annak látszom között. Noumenálisan én én vagyok, és soha nem szűnök meg Az lenni, míg fenomenálisan nem igaz sem a vagyok, sem a nem vagyok, mert minden fenomenális objektum pusztán jelenség, tükörbéli kép, és nincs önálló egzisztenciája.

Amikor az 'én vagyok' gondolattal manifesztáció keletkezik, az elme elkezd a tárgyiasítás folyamatát. Ezt a dualitás fogalma révén teszi, amely fogalmi szétválasztás szubjektumra és objektumra, és a kölcsönös kapcsolatban lévő ellentétekre, mint öröm és fájdalom. E folyamat során a tisztán szubjektív 'én' – a magánvaló – osztatlan marad, és teljes, mint mindig. A megismerhetőség érdekében, a fenomenális jelenségekhez hozzá kell adni az idő és tér két fogalmát, amelyek nélkül nem lennének észlelhetők. Ez a tér-idő tényező, amely a Karma, és az ok-okozatiság fogalmának az alapja, lényegében az egyetlen eszköz, amely a jelenség érzékszervi észlelését lehetővé teszi.

A világ nem illúzió, mert a meg nem nyilvánult Abszolút kifejeződése, amely a te saját igazi valóságod; ami illúzió, az a te korlátozott jelenséggel való téves önazonosulásod, hogy helytelenül az árnyéknak gondold magad, valódi Önvalód helyett. Ki az, aki az átalakulás és önjavítás, az egyik állapotból a másikba alakulás kategóriáiban gondolkodik? Kétségtelenül nem más, mint a film egy szereplője, álom személyiség, ál-entitás, aki a Karma törvénye hatása alatt állónak tartja magát. Hogyan tudná egy ilyen álomban álmodott szereplő valami mássá tökéletesíteni magát, mint 'javított', vagy 'tovább fejlesztett' álom szereplővé? Hogyan tudná egy árnyék tökéletesíteni önmagát, és annak szubsztanciájává átalakulni? Tréfás ötlet, nem igaz?

De amíg félre vagy vezetett a gondolattal, hogy szabad akarattal rendelkez, addig fel kell adnod a független entitás aktív akarati 'én'-jét, és el kell fogadnod az észlelő és funkcionáló passzív szerepét, folyamat légy, mintsem entitás... ige, mintsem főnév. A legkevesebb akaratlagos erőfeszítés útját állja annak, ami egyébként természetesen és spontán történik. De szándékosan nem tenni semmit szintén megghiúsítja az események történésének természetes folyását. Totálisan hiányozzon a 'cselekvő', és minden akaratlagos tevékenység! Ez az igazi lemondás.

Az értelemnek lényeges szerepe van a világi tudás feldolgozása és kiértékelése terén, és egy pontig a spirituális tudás is hasznos. De a spirituális igazságok megértéséhez ösztönös intuitív képességre van szükség. A következtető gondolkodás az ellentétes minőségekkel vagy tulajdonságokkal rendelkező objektumok összehasonlításának a folyamatát foglalja magában; a folyamat csak a szubjektum-objektum dualitás alapján működik. De hogyan alkalmazható a következtető gondolkodás a tisztán szubjektívra? A szubjektum soha nem tudja önmagát objektumként megérteni. Hogyan tudná valaha is megtalálni azt, amivel már azonos? Az értelemnek nevezett drogtól való függőségben mindent elemzel, gondolkozol, szemlélődsz, és az egyszerű dolgokat elbonyolítod. Meg kell szabadulnod ettől a függőségtől, és át kell adnod magad a tiszta fogékonyság intuitív folyamatának... ez egy nyitottság a tudatosságra, amelybe nem tolazkodnak be egy elképzelt individuom személyes nézetei. Ehhez a szokásos fajta észlelés – a látó lát valamit – totálisan alkalmatlan. Amire szükség van, az egy nagyon speciális látás... intuitív

látás, be-látás... amelyben nincs látó, és nincs látott... csak maga a látás van... csak a tudatosság, látás, érzés, beszéd, hallgatás, gondolkodás, cselekvés, történés tiszta funkcionálása...önmagától, önmagában, önmagáért. Minden cselekvés és gondolkodás csak mozgás a tudatosságban, amit a tudatosság megfigyel. Ebben az individuumnak egyáltalán nincs helye; ő semmi más, csak egy jelenség a tudatosságban.

Kétféle gondolkodás van; az egyik féle gondolkodás az, amely a nappali álmok, vagy a múlt események emlékei, vagy a jövő események szövedékét formálja. Ez a dualisztikus elme indirekt, közvetett gondolkodása, amely azzal a koncepcióval kapcsolatos, hogy az individuális entitás létezőnek, cselekvőnek, élvezőnek és szenvedőnek gondolja magát. Ezt a fajta gondolkodást el kell vetni, és el kell kerülni. A másik féle gondolkodás, ettől eltérően, spontán módon keletkezik, pillanatszerűen, intuitív módon, az ember lelkének a mélységeiből; nélkülözi az időtartam vagy 'gondolkodás' elemeit, amely a fenomenalisztikus elme jellemzője. Az ilyen közvetlen gondolkodás az a valóságos folyamat, amely által a megnyilvánulatlan Abszolút megnyilvánítja önmagát. Ez közvetlen, és nem-fogalmi... csak megtörténik. Ez sem figyelmen kívül nem hagyható, sem el nem kerülhető. Ez a fajta instant tiszta gondolkodás tiszta cselekvést eredményez, a rabság minden mellékíze nélkül, azért, mert nem jár vele entitás.

Az újjászületés csak koncepció

A viszonylagos szinten te a tudatos jelenlét vagy, és nem a fenomenális jelenlét, amely a test-elme komplexum. Az úgynevezett individuum, amely akkor 'született', amikor a tudatosság, szükségét érezve a támogatásnak, feladja korlátlan potenciálját, és bezárja önmagát a partikuláris test kötöttségeibe, és azután önmagát tévesen a testtel azonosítja. A test hiányában a tudatosság nem képes tudatában lenni önmagának, mert akkor már nem kézzelfogható. Ha ez így van, akkor mi voltál, mielőtt a test és a tudatosság spontán módon hatalmába kerített volna?

A test-tudatosság állapot megjelenése előtt 'te' hiány kellett, hogy legyél, semmint jelenlét. Mert a jelenlét csak a totális hiány háttérére előtt jelenhet meg. A 'te' az abszolút hiány, amelyre a test-tudatosság állapot ráhelyeződött. Az a te eredeti állapotod, amely mentes minden fogalomalkotástól. A totális hiány eredeti állapotában spontán módon megjelent egy tudatosság szikra – az 'én vagyok' gondolat testben manifesztálta önmagát. Azután az egység és teljesség eredeti állapotában megjelent a szubjektum-objektum, jó és rossz, tiszta és tisztátalan dualitása, a következtetés, az összehasonlítás, az ítélkezés, stb... a fogalomalkotó elme minden aspektusa. De 'te' az maradsz, ami minden fogalomalkotást megelőzően voltál. Aminek jelenséggként látszol, az nem más, mint fogalom. De ami valójában vagy, mentes minden fogalomtól. 'Te' nem lehetsz megértett, mert a totális hiány, a fogalomalkotás mentesség állapotában senki nincs aki megértse, és fogalmat alkosson arról, hogy ki vagy valójában, vagy mi vagy valójában. Ott nincs létezőség, nincs létezés, csak az Abszolút Tudatosság magánvaló potenciálja, amely hiánytalan, és önmagában teljes, minden szükséglettől mentes, ideértve önmaga ismeretének szükségét is.

A manifesztáció természetes folyamatának bekövetkezése helyett, másszóval, a jelenségnek a nem-manifesztált magánvaló pusztá manifesztált képeként való megjelenése helyett, egy látszólag független fantom-én jön létre, amely önálló egzisztenciával rendelkezőnek tűnik. Ez a fantom nem csak születettnek, élőnek, szenvedőnek és meghalónak látszik, hanem szabad döntéssel és cselekvéssel rendelkezőnek, és emiatt a kauzalitás, és a Karma folyamatába bevontnak is. Amint az ál-entitással való téves identifikáció kialakul, az akaratinak képzelt cselekvések eredményeként elkezdi erősödni benne a tapasztalatokkal rendelkezés koncepció – másszóval, a Karma, a kötelék és az újjászületés alanyának képzelet magát; és azután entitás, végső fokon, szenvedése alóli enyhülést keres, ami egy elképzelt 'megszabadulás' kereséseként jelenik meg. De ez az árnyék-jelenség soha nem létezett szubsztancia-magánvalójától függetlenül; soha nem volt cselekvő, szenvedő és szabadságot kereső független entitás.

Olyan ez, mint a nyugodt óceán felszínén a spontán keletkező szélben keletkező kis hullámok játéka... a hullámocskák azt gondolhatják, hogy a víztől elkülönülve léteznek, azt képzelhetik, hogy független akciókat hajtanak végre, és hogy tapasztalják ezeknek az akcióknak az elképzelt következményeit, és hogy periodikusan eltűnnek, és ismét újjászületnek, mint hullámocskák, a múlt cselekedeteitől függő specifikus formákat felvéve. Végül lehet, hogy szenvedéseikből kilépjenek, az összeolvadás után sóvárognak, és a vízzel való ismételt eggyé válás után, és a víztől való elképzelt különletüktől való megszabadulás után... de mindez csak ostoba tévedés. Amikor meglátja az igazság fényét, az ember azonnal felismeri, hogy az újjászületés egész koncepciója teljes képtelenség; csak az elme zavaros képzelődésének az eredménye, egy olyan keresésé,

amely egy téves fogalom megmagyarázásához egy másik téves fogalmat indítványoz. A hullámocská mindig víz, és a jelenség mindig magánvaló, a nem változó Abszolút, amely anélkül, hogy bármilyen módon megérintetne, a tudatosság játékában keletkező és eltűnő képek alakjában jelenik meg.

Te az idő nélküli, tér nélküli, érzékelhetetlen lét vagy, és nem az, ami elkülönülő objektumként jelenik meg... amely idő-kötött, körülhatárolt, és az érzékekkel észlelhető. A 'kötelék' azért jelenik meg, mert elfelejtetted valós létedet, a magánvalót, és azonosítod magad a testtel, a jelenséggel. De a 'kötelék'-et nem csupán a testtel való identifikáció okozza, amelyre mint eszközre a manifesztációban maradáshoz van szüksége a tudatosságnak. Test és tudatosság természetes módon kötődnek egymáshoz, és elválaszthatatlan kapcsolatban maradnak, amíg a halál eljövetelekor az életadó lélegzet el nem hagyja a testet, és a tudatosság el nem szabadul fenomenális formájától. A 'kötelék'-et nem a testnek a tudatossággal való kapcsolata okozza, hanem annak a független, autonóm entitásnak a képzelte fogalma, amely feltételezi a cselekvőséget, és a cselekedetekért, és azok következményeiért való felelősséget. Ez a látszólagos akarat az, amely mozgásba hozza a kauzalitás és a Karma folyamatát, és ezáltal a kötelékét is. Mivel a jelenség mindig annak integráns részeként szunnyad a magánvalóban, a téves önazonosításnak egyáltalán nem kellene megjelennie. De bekövetkezik, mert a magánvaló látszólag különálló fenomenális objektumokként manifesztálja magát. Ezek az objektumok azután a tudatossággal való kapcsolatuk érzéseivel gyarapodva, érzékelné látszanak egymást, és megismerőként és megismertként, vagy szubjektumként és objektumként viszonyulnak egymáshoz; ily módon egy hamis kettősség keletkezik. A szubjektumként vagy megismerőként funkcionáló szubjektív funkció miatt van, hogy az akarattal és választással bíró független és autonóm 'én' illúziója létrejön. Ez a fantom-entitás azután tovább folytatja a dualizmus elvét a különböző objektumok összehasonlításával, a közöttük való választással, és a fölöttük való ítélkezéssel, az olyan különböző összefüggésben lévő ellentétek nézőpontjából, mint helyes és helytelen, jó és rossz, elfogadható és nem elfogadható. És ezen a módon a dualitás illúziója még mélyebben beágyazottá válik. De mind a szubjektum, mind az ő objektumai csak objektumok... kölcsönösen egymástól függőknek, és létezőknek csak a tudatosságban mondhatók, amelyen belül minden manifesztáció megvalósul... ugyanaz a módon az álom szubjektumai és objektumai is egyaránt kivetített, és a tudatosságban megjelenő képek.

Te sem korlátozott álom objektum, sem korlátozott álom egó nem vagy. A viszonylagosságban te az álom teljessége vagy, te vagy a tudatosság, amely révén mind az összes manifesztáció megjelenik. De valójában te az vagy, ami a tudatosság és annak összes foglalatossága eltűnése után marad. Csak, ha a hamisat hamisnak látod, és eltávolítod, fog az igazság felragyogni. Távolítsd el a hamisat, és ami marad az az igaz.

A tudatosság természete

A testben a tudatosság hozza létre a tanúságot, a viselkedést pedig a három guna. Ha az ember beteg, vagy fájdalmai vannak, az csak a mozgás tudatosságban, a test öt elemének az egyensúlyzavara. Mivel a tudatosság azonosította magát a testtel, ezért érezni a fájdalmat a tudatosságban. A testtel való önazonosulás teljes megszűnése esetén az ember beletarthatja a kezét a tűzbe; a tűz hatása jelen lesz, de fájdalmat nem fog érezni. Természeténél fogva a tudatosság tiszta, de a testtel való önazonosulásával szennyezetté válik, konceptuálisan.

Ami megszületik, az az ébrenléti és alvási állapotok, a velük együtt járó idő fogalma, és a tudatosság. Amint a tudatosság önmaga tudatára ébred, akkor, mások kondicionálása miatt, bizonyos dolgokkal sajátjaként, és más dolgokkal nem sajátjaként azonosítja önmagát, és harcolni fog azért, és megpróbálja megvédeni azt, amit sajátjának tart. Amikor a tudatosság felismeri potenciális erejét, egyetemességét, az 'én' és az 'enyém' fogalmakat elveti. Az univerzális tudatosság úgy ismert, mint Isten, a Mindenható, a teljhatalmú, mindentudó, mindenütt jelenvaló... az attribútumok összessége. Ezek az attribútumok Istennek adtak, az univerzális tudatosságnak, nem az Abszolút attribútumok nélküli.

Akármilyen természetes tapasztalattal találkozol, csak fogadd el azokat, ne próbáld megmásítani, csak fogadd, ahogy jön. Ne formáld jogot a cselekvőségre semmivel kapcsolatban. Az csak megtörténik. A természet megy a maga útján. Azt csak megfigyelni, és megérteni kell. Semmit nem kell tenni. Minden manifesztáció konceptuális. Az 'én vagyokság', az elsődleges fogalom, amely mindvégig változatlan marad, a legmagasabb Isten, ezt a manifesztációt illetően. De az idővel együtt jött, és az idővel együtt el fog távozni. Végső soron a tudatosság múlt természetű; a te igazi valóságod az érzékszerveknél előbbi... tér nélküli, idő nélküli, attribútumok

nélküli. A tudatosság egy ideiglenes állapot, amely rátelepedett a totális, idő és tér nélküli, változatlan állapotra. Egy történés, amely jött, és amely el fog tűnni. Pszichoszomatikus csomag, amely született, szenved, vagy élvez a számára kimért időtartamban; amíg tudod, hogy te nem az vagy, aki tapasztal, hanem a tudó vagy, hogy érinthetne mindez? Különálló voltál ettől a csomagtól a fogantatást megelőzően, és után is elkülönült vagy tőle, és különálló leszel a halál után is tőle, és a születés és halál után minden más fogalomtól is, amely a tudatosságban kivetítésre került. Az idő okozta mindezt, és az idő fog neki véget vetni. Összesen annyit mondhatsz, hogy megtörtént, fenáll egy ideig, és azután eltávozik.

Az, ami megfogant, és megszületett, még most is ugyanaz. Az 'én' nem változott a fogantatástól, a jelen pillanatig. Egy meghatározott hosszúságú időre jött. Ami megfogant és megszületett, az fizikailag felnőtt, és az 'én vagyok' tudomás némely megnyilvánulásai hatalmas dolgokat értek el. Néhányan Avatárok lettek. De életük végén az összes nagyszerű személyiség, és minden, amit ők elértek, mind eltűntek. Az 'én vagyokság' bizonyos esetekben száz évekig fennállhat; mégis, akármilyen hosszú időről is van szó, mindannyian elérekeznek a véghez.

Eredeti állapotodban a tudatosságnak nincs tudatossága. Abszolútként végtelen vagy, időtlen. Mint végtelen, térként fejezed ki magad. Mint időtlen, időként fejezed ki magad. Tér és idő nélkül nem lehetsz tudatában önmagadnak. Amikor tér és idő vannak jelen, akkor ott tudatosság van.

Alászállsz ebbe a tudatosságba, és különféle módokon fejezed ki magad, megszámlálhatatlan formában. A megnyilvánulás teljességében különféle jelenségek jönnek létre; de semmi nem különálló. Amikor az univerzális tudatosság jelenséggé manifesztálja önmagát, a jelenség az a korlátozott forma, amely azt gondolja magáról, hogy független; de nem az. Soha nincs független entitás; nem létezhet különálló individuum. Végső fokon, az, aki megszabadul, a tudatosság.

E beszédek hallgatása után még mindig a hasznodat keresed; milyen kár! Értetted? Lehet, hogy azt gondold, hogy igen, de semmi olyan, amit tudsz, nem az igazság. A test az öt elemből áll, és amíg azonosulsz ezzel az öt elemmel, lehetetlen megérteni, mert ami megérteni próbál, az ál-entitás. Az elme anyag természetű. Te nem anyag vagy. Azonosítod-e magad az orrodból kifújó piszokkal? A test-elmét felépítő anyag különbözik-e tőle valamiben? Te sem a test-elmét alkotó anyag nem vagy, sem a benne rejlő tudatosság. A megértés legnagyobb akadálya az a hited, hogy entitás vagy, másodszor az, hogy bármiféle fogalom, amellyel rendelkezel, az igaz. Csak amikor a legmélyebb meggyőződéssel megérted, hogy ami történik az csupán az univerzális tudatosság, az 'én vagyokság' funkcionálása... hogy nincs entitás, amely okoz, és nincs entitás, amely szenved... csak akkor következhet be az azonosulástól való mentesség. Valójában addig nem értetted meg, amíg meg nem oldottad a rejtélyt, hogy ki az, aki azt gondolja, hogy megértette.

A tudást nem szabad könyvekben, és szavakban keresned, hanem saját intuitív tapasztalataidban. A tudás a tudatosságból származik, erőfeszítés nélkül, az ő saját harmóniájából. Bármilyen történik, önmagától történik. Mindez a tudatos jelenlét tánca. Természete a változás. Nagyon sok módja van annak, ahogy a tudatosság szórakoztatja önmagát, sok különböző formája, képessége, játéka... de a tevékenykedés egésze csupán önmaga szórakoztatása. A tudatosság minden jelensége addig marad fenn, ameddig, de alapjában véve semminek, ami történik, nincs érvényessége vagy fontossága. Amikor a tudatosság elfárad, megpihen az alvásban; amikor felébred, szórakozásra van szüksége, mozgásra, tevékenységre. A megértés felderengéséig azt hiszed, hogy te vagy a cselekvő, de amint a felébredés bekövetkezik, tudod, hogy nincs entitás, amely cselekszik.

Az alap igazság

Tekintsük át még egyszer az alapokat:

Az egész megnyilvánult univerzum tudatosságbeli jelenség. Ha nem vagy a világ tudatában, akkor az nem létezik számodra, mivel akkor nem bírhat sz tudomással semmiről. A tudatosság, amelyben tudomással bírsz a fenomenális univerzumból – ez minden, ami te vagy. Amíg a fenomenális világban vagy, addig csak azt észlelheted. Nem lehetsz az, ami vagy, amíg fel nem ébredsz a fenomenalitás álmából, és meg nem szünteted az objektíválást és fogalom alkotást. Ez az alapvető lényeg. A magánvaló a szubsztancia, a jelenség puszta visszatükröződés – nem különböznek egymástól.

A következő pont a következő megértése: a fenomenális világban, amikor a 'te' látja 'őt', mindkét objektum a másikat tudatosságbeli jelenséggé látja. De a másikat objektumként látó szubjektum nem létezik. Csak látás van, funkcionálás. Ez a funkcionálás a fizikai forma közvetítésével megy végbe, mely fizikai forma maga csak egy jelenség, és ezért a magánvalónak is

egy aspektusa, illetve sokkal inkább a szubsztanciájának az árnyéka. Amíg nincs szó individuális entitásról, amelyről az a feltételezés, hogy megválasztja a cselekvését, addig minden fenomenális működés spontán módon megy végbe, és a kötelék és megszabadulás kérdése nem merül fel. Ezzel szemben az történik, hogy amikor a tudatosság (az én vagyokság) azonosítja önmagát a pszichoszomatikus formával, a forma szállásává válik egy hamis szubjektivitásnak, mintegy elkülönült entitásként. Jóllehet a forma önmagában csak jelenség, a magánvaló visszatükröződése, egy objektum a viszonylagosságban, a magánvaló helyett megjelenő szubjektum, amely minden, számára észlelhető dolgot objektumként érzel. Így jön létre az ál-entitás, amely megszületni látszik, élni, és meghalni. Ez az ál-entitás független autoritásként szitén választani, és dönteni látszik; és ennek az autoritásnak a történésekért való felelősséget tulajdonítunk, beleértve szenvedését, vétkeit és érdemeit, és ezekből eredő rabságát, és a megszabadulás iránti igényét.

Látjuk, hogy ami vagyunk, tévesen azonosította magát a viszonylagosságban azzal, ami nem vagyunk, az ál-entitással. A kötelék koncepciója ebből a tév-azonosulásból származik. Az ál-entitás szenved a bűntől és a köteléktől, és keresi a megszabadulást. A valódi 'én', a magánvaló, a tiszta szubjektivitás számára nem lehetséges a szenvedés, mert nincs felszerelve semmilyen műszerrel, amellyel az érzetek tapasztalhatók lennének. Akármilyen tapasztalat, kellemes, vagy kellemetlen, csak a fantom objektum által tapasztalható. A Jnani, a bölcs ember esetében az van, hogy ő megértette a megnyilvánult univerzum alapvető illúzióját, és az ő jelenségeként játszott látszólagos szerepét a megnyilvánulás spontán működésében. Akadály nélkül alkalmazkodik, bármi is történjék a jelenséggel, mialatt keresztülmegy a számára kijelölt életúton, és azután 'hazatér'. Látszólag úgy éli az életét, mint bármely más ember, de azzal a lényeges különbséggel, hogy nem azonosította magát a test komplexumával, és ezért nincs ál-entitás, amely szenvedést élhetne át. A tudatlan személy az álmvilágban folytatja útját, látszólagos akarattal rendelkező, független entitásnak gondolva önmagát. Belebonyolódik a cselekvőség és a kauzalitás képzetébe, és elszenvedti az eredményt, megkötötté válva a Karma által, beleértve az újjászületés koncepcióját.

Az Abszolút magánvalóság manifesztálja magát formák millióin keresztül, amelyek minden pillanatban teremnek és pusztulnak, és ebben a spontán működésben egyáltalán nincs helye semmilyen entitás fogalmának. Tehát, bármely cselekvés, amely azon alapszik, hogy te egy autonóm, független entitás vagy, aki keresi a 'megszabadulást', csak még szorosabbra fonja a 'kötelékeidet'. Ha elemzed a helyzetet, fel fogod fedezni, hogy csak a tudatosság keresi a megnyilvánultatlan forrását, és nem találja azt, mivel az örökké mozgó, örökké aktív tudatosság valójában az ő nyugodt, inaktív, potenciális állapotában lévő önmagát keresi. Amikor ezt mélyen intuitív módon felismered, akkor a kereső eltűnik, és a Forrás marad.

Aminek látszol, aminek kondicionáltságod miatt gondolod magad, de nem vagy, ideiglenes. Mert ami vagy, az nem ideiglenes jellegű. Aminek gondolod magad, az valamilyen dolog az időben, az idő folyójában, amely a gyermekkortól az öregkorig folyik, a születéstől a halálig, mint bármilyen más megnyilvánult jelenség. De ami szubjektíve vagy, az időtlen, itt, és most van... ahol az 'itt' a tér hiányát, és a 'most' az idő hiányát jelenti. A múlt csak emlék, és a jövő csak remény; a múlt is, a jövő is fogalmak, a dualitásban gyökereznek. De a most, a jelen, az nem ideiglenes, spontán és örökké új, fogalomalkotástól mentes, és ez az, ami vagy.

Amikor a tudatosság fölébred álmából

Az egész manifesztált univerzum olyan csak, mint egy álm, és a benne lévő különféle lények csak álmódott objektumok... pusztán jelenségek, amelyek eljátszák a nekik rendelt szerepeket, valójában nem élnek, hanem az álmodó élteti, és álmodja őket. Nem egy álmodó van, azonban. A tudatosság által összekapcsolt pszichoszomatikus apparátusokon keresztül az egyetemes megosztja álmát az álmodottal; és így minden érző lény mind az álmodott figurával, mind az álmodóval azonos. A megosztott elme, minden lényt a 'többiektől' és a világtól elkülönülten létezőnek lát, de ha elgondolkozol az álm folyamatán, csakhamar felismered, hogy ennek az álmodott univerzumnak minden objektuma 'te' vagy, ugyanúgy, ahogy a személyes álmod objektumai sem mások, mint 'te'. Az álmodbeli 'te'-nek nincs valódi kontrollja személyes álmod objektumai felett, beleértve azt az objektumot is, ami 'te' vagy az álmodban. Minden spontán módon, nyilvánvaló ok nélkül megtörténőnek tűnik benned, és körülötted.

Hasonlóképpen az ébrenléti állapotnak ebben az élet-álmában, minden működés, minden

cselekvés csak spontán módon történhet, mert nincsenek entitások, amelyek végrehajtanák azokat a cselekvéseket. Csak történések funkcionálhatnak; legfelsőbb személyek nélkül kell, hogy történjen minden, a megjelenést kivéve. Nincsenek főnevek...csak cselekvések... csak igék. Ez az álmodás, ez a funkcionálás, ez a tánc, mindez a történet 'te', az egyetemes vagy, az egyetlen tudatosság, amelyben mindezen történések megjelennek. Mikor mint tudatosság 'ébred' vagy, lennie kell ennek az álmodásnak, hogy az álom 'én'-jeként tudatában légy önmagadnak. De amikor 'alszol', akkor nincs álom, és te, a megnyilvánulatlan potenciál, nem leszel tudatában önmagadnak. Az alvás állapotában spontán módon létrejön a felébredés, és az önmagadra való tudatossá válás vágya. Így megjelenik az 'én', és az elme apparátusán keresztül sokasággá válik; spontán módon cselekvések követik a vágyat, és így a világ létrejön, minden nyilvánvaló ok, vagy valamilyen cselekvő közbenjárása nélkül. Minden cselekvésnek ilyen a természete; minden cselekvés vágyat (vagy szükségletet, vagy akaratot) követ, és minden ilyen vágy spontán mozgás a tudatosságban, mindenféle olyan független entitás léte nélkül, amely tapasztalná a vágyat, vagy végrehajtaná a cselekvést.

Most, ennek az igazságnak a felismerése hirtelen, a legmélyebb meggyőződéssel és a legnyomatékosabb közvetlenséggel történik. Itt nem hosszú ideig fejlesztett következtetés révén való megértésről van szó, hanem az időt nem igénylő felfogás azonnali sokkjáról, az elme folyamatának hirtelen megszűnéséről, amely során a gondolkodás felfüggesztődik, és megszületik az intuitív tudatosság. Aztán, miután a megértés magja elültetésre került, és gyökeret eresztett, a képzelt köteléktől való szabadulás saját magától meg fog történni, a saját idejében. Amint teljesen, minden kétséget kizáróan meggyőződéssé vált, hogy az objektum, amellyel egész idő alatt azonosítottad magad csak jelenség, amely nem rendelkezik sem függetlenséggel, sem autonómiával... csupán egy álom alak, egy szubsztancia nélküli jelenség, amely fenomenális objektumnak látszik más, önmagukat szubjektumnak tekintő érző objektumok dualisztikus elméje által... és ez az árnyék nem bírhat sem köteléssel, sem megszabadulással... akkor te, mint tudatosság, megszabadulttá válsz a téves önazonosítástól, amit eddig gyakoroltál. De ha a legkisebb nyoma is megmaradt az entitás-függésnek, és még olyan kereső lények tekinted magad, aki a megszabadulást keresi, akkor nem fogod megtalálni. Amíg azt gondold, hogy ez az apparátus te vagy, és magadra veszed a kötelék terhét, és megszabadulást keresel, addig a megszabadulás értelmetlen lesz. Az apparátus az, amelynek meg kell szabadulnia? Fedezd fel, hogy ki az aki a megszabadulást keresi! Kutasd fel a kereső valódi identitását! Nem a megszabadulást, hanem a keresőt kell keresned. Találd meg őt, és ott fog rád várni a megszabadulás, mert az mindig ott volt... soha nem hagyott el téged.

A mély alvást gyakran összetévesztik a nem-objektív Tudatossággal, a tiszta Tudatossággal, amely nincs tudatában önmagának, mert a mélyalvás során a tudatosság nyugodni tér, és nincs tudatában önmagának. Ez az állapot azonban korlátozott ideig tart, ami után az ébredési állapot (amely az álom állapotot is magában foglalja) lép ismét előtérbe. Az ébredési és a mély alvás állapota a tudatosság-megnyilvánulás váltakozó periódusai. Az ébredési állapotot a jelenlét érzése jellemzi; a mély alvás állapota alatt a jelenlétnek ez az érzése hiányzik. De a Tudatosság tiszta állapota, ami te vagy, teljes hiánya mind a jelenlétnek, mind a jelenlét érzés hiányának. És ez nem idő-kötött. Tudsz-e tartósan alvás nélkül élni? 100 éve még, a megnyilvánulás előtt, érintett-e 'téged' az alvás? Tudatosság, mély alvás, ébredési, időtartam – mindezek a manifesztációval kapcsolatos aspektusok. Hogy lehetne ezt egyenlővé tenni a megnyilvánulatlan Tudatossággal, amely a tiszta szubjektivitás, és időtlenség, és a legkisebb mértékben sem érintett objektivitás, vagy fenomenalitás által?

Tartsd észben, hogy ki vagy!

Te nem a személyes 'én' vagy; te a személytelen vagy, az abszolút. A személyes 'én' nem tolerálhatja a személytelent, mert az a végét jelenti, a halálát, és ezért fél tőle. De az örökkévaló 'én', az abszolút, nem ismer félelmet. Személyes 'én'-ként biztos, hogy meg kell halnod. Milyen identitással fogsz meghalni? Alázatosan el fogod szenvedni a halált? Miért hagynád jámboran, hogy felfaljon a halál? Halj meg nemesen, és dicsőségesen! Most, még a halál előtt, légy a végtelen, légy az abszolút! Légy a legfelsőbb!

Amikor szembe találkozol egy oroszlánnyal, vagy el tudsz futni, vagy hagyod, hogy megegyen. De ha el is futsz, nagyon valószínű, hogy elkap, és megöl. Tehát így is, úgy is meghalsz. Akkor miért halnál meg félelemtől reszketve? Állj meg, és ha feléd közelít, támadd meg bátran, és üsd ki néhány fogát! Olyan sokáig figyelted, tápláltad, védelmezted és őrizted a személyes 'én'-t. Nagyon

kedves számodra. De valójában te nem ez a személyes 'én' vagy. Egyáltalán semmi dolga veled, és tudod, hogy a végén fel fogja falni az idő. Az oroszlán, amely meg fogja enni ezt az állatka 'én'-t, az idő, és te nagyon félsz tőle. Amikor félsz az időtől, akkor a prédájává válsz. De ha nem félsz az időtől, akkor az idő válik a te zsákmányoddá. A jnani fogyasztja időt, míg másokat az fogyasztja. Légy jnani! Haladd meg az időt, haladd meg ezt a létezőséget, és annak minden attribútumát! Add fel teljesen a te kis állatkádat, még mielőtt az oroszlán ölni nem indul! Időzz az abszolútban, térj vissza valódi természetedhez, és az 'idő'-nek nevezett oroszlán el fog oldalogni, és nem lesz többé dolga veled.

Én az én eredeti, nem-tudó állapotomban nem érzékelem a létet. De teljesen hirtelen, spontán módon megéreztem a létezőséget. Akkor egy szempillantás alatt felfedeztem ezt a roppant megnyilvánult világot, és a testemet is. Később megértettem, hogy a szikrában a teljes univerzum manifesztálódott. Először nem volt 'én vagyok' üzenet, és nem volt világ. Aztán hirtelen az 'én vagyok' üzenet és ez a nagyszerű világ materializálódott a semmiből. Milyen bámulatos! Az 'én vagyok' üzenet semmi más, mint az örök igazság érteitése. Stabilizálódó engem ebben az örök elvben, gurum bavatásban részesített a szent tat-tvam-asi szavak kinyilatkoztatásával, amely azt jelenti, hogy 'én Az vagyok'. Attól a pillanattól fogva elveszítettem érdeklődésemet a világi ügyek iránt.

Az észlelés hibája azért keletkezik, mert a látás részleges, mert a látás csak a külső érzékszervek és a megosztott elme által történik; nem a látás forrásából származó egész látás. Ez a létezés érzéklés, a jelenlét érzékelés, az 'én vagyóság', az én nem változó szubjektív tapasztalata, nem látható az érzékekkel, és ezért az nem lép be a szüntelenül a dolgok objektíválásával elfoglalt elme által kivetített fogalmak tartományába. De amikor a szubjektum intuitív megértésre kerül, akkor a különálló objektumok koncepciója tarthatatlanná válik. Különözhet-e a benned lévő tudatosság, és a bennem lévő tudatosság? Nem csak az elme által kivetített koncepciókként különböznek-e, és nincsenek-e tökéletes egységben, amikor eljutnak a megértésig, amikor elmétől mentessé válnak? És nem a mögöttes egység ismerete e a szeretet valódi alapja? És ha minden szubjektív, ha csak egység van, maradhat-e bármilyen tér az objektív számára? Az úgynevezett objektumok csak illuzórikus jelenségek tudatosság, jelenségek az egyetemes 'én vagyóság'-ban, amely neve és természete szerint teljes egészében szubjektív, és nem enged teret másnak, az Önvalón kívül.

Halál

Mindenkinek meg kell halnia; halj meg hát igaz természeted szerint! Miért halsz meg testként? Soha ne feledkezz meg igazi természetedről! Ez sokak számára nem elfogadható, de tény... ennek a testnek semmi köze hozzád. Ha ambíciód kell, hogy legyen, akkor az lehyen a legmagasabb, így legalább mialatt meghalsz, légy az Abszolút! Határozd ezt el most szilárdan, hittel és meggyőződéssel! A testtől való megválás egy nagy ünnepély.

A halált általában egy traumatikus tapasztalatnak tekintik, de értsd meg, hogy mi történik! Az, ami megszületett, az 'Én vagyok' tudomás, amely ugyanaz mindenhol, de amely a test által korlátok közé szorította önmagát, ismét korlátlaná válik. A tudatosság egy szikrája kiszabadul. Miért van a félelem? Hogyan surrant be ez a haláltól való félelem? Az, ami nem tud meghalni, valahogy meggyőződötté vált arról, hogy meg fog halni. Ez az a koncepción az alapja, hogy az ember egy individuum, aki született... minden félelmed pusztán azon szavak alapján keletkezett, amelyeket mások mondtak neked. Ez a kötöttség. Ez valami olyasmi, mint amikor valaki tölt neked egy italt, majd azt mondja, „mérget tettem az italodba, és hat hónap múlva meg fogsz halni”. Hirtelen nagyon rémültté válsz, mert el vagy készülve rá, hogy meg fogsz halni. De akkor jön egy barátod, és azt mondja, ne aggódj. Azt mondja, „itt ez az ital, és ettől nem fogsz meghalni.” Először volt az egyik koncepció, amelytől csupa rettegés lettél, majd következett a másik koncepció, amely érvénytelenítette az első. Ehhez hasonlóan bonyolódsz bele a maya áramlásába, és koncepciók vannak, ideák, teremtések... fájdalom és öröm váltakozása... de mindez csak tudatlanság, és szenvedés. Csak amikor Önvalódat keresed, válik tudatossá számodra, hogy mindez csalás.

Maradj mozdulatlanul létezőségedben! Akkor még az is el fog tűnni, és te bele fogsz olvadni az Igazságba. Mindezt azért kell tenned, hogy megtaláld valódi forrásodat, és ott végy székhelyet. Az Abszolút szempontjából létezőséged csak tudatlanság. Semmi nem jön, és semmi nem megy; mindez káprázat. Minden ami van, az Abszolút, minden ami van, az Igazság. A tudatosság tanúja soha nem lép be a tudatosság birodalmába. Amikor az Önvaló megértésének spirituális útját

követed, minden vágyad lehull... még az elsődleges vágy is... lenni. Amikor rendíthetetlenül a létezésben tartózkodsz bizonyos ideig, akkor az lehullik. Akkor az Abszolútban vagy... ott nincs mozgás számodra. Te az előadást figyeled. A tudatosság kioltja önmagát, a tudomás eltűnik, és csak te, az Abszolút maradsz meg. Ez a halál pillanata.

Amikor az életerő elhagyja a testet, nem keresi senkinek a hozzájárulását. Spontán jött, és spontán fog távozni. Ez minden, ami abban történik, amit halálnak nevezünk. A halál az 'én vagyok' tapasztalat betetőzése. Az 'én vagyóság' megszűnése után nincs tudatosság, vagy nem tudatosság tapasztalás. Mit tudtál a születésed előtt? A halál után is hiányzik az eszköz; test nélkül nincs tapasztalás. Az örökkévalóságnak nincs születése, és nincs halála, csak egy ideiglenes állapotnak van kezdete és vége. Még a tudatosság távoztakor is te uralkodsz – te mindig vagy – Abszolútként. Mint a tudatosság, te vagy minden, ami megnyilvánul. Bármilyen van, az te vagy. Csak mikor teljesen megérted az 'én vagyok' tudomást, és annak minden megnyilvánulását, akkor fogod igazából megérteni, hogy te nem az vagy. Te a határtalan vagy, amely nem érzékelhető az érzékszervek számára. Önmagad testre korlátozásával bezártad magad a határtalan potenciálba, ami valójában vagy. Tekintsd a testet látogatóként, vagy vendégként, ami jött, és ami el fog menni. Teljes természetességgel úgy kell felfognod a helyzetedet, amíg itt van, mint vendéglátóét, és amíg itt van, azt is tudnod kell, hogy mi lesz a helyzeted, miután eltávozik.

A spiritualításban nincs szó cselekvésről... csak megfigyelésről, és megértésről. De ha olyasféle koncepciókon keresztül próbálsz megérteni a spiritualitást, mint születés, és újraszületés, bele fogsz ragadni azok ördögi körébe. És amikor beleragadtál, akkor kötöttségévé válik, hogy birtokold őket. A koncepciókból formák teremődnek. Gondolj arra az utolsó pillanatra, amikor a test eltávozik – abban a pillanatban milyen identitással készülsz eltávozni? Ha tudatossá válsz valódi természetedre, akkor életed végén nem akarsz majd egy paisát sem fizetni, életed meghosszabbításáért. El fogod veszíteni minden szeretetedet e megnyilvánult világ iránt, és nem fogod még öt perccel sem tovább akarni ezt a tudatosságot.

Az életadó lélegzet elhagyja a testet, az 'én vagyóság' visszahúzódik, és az Abszolúthoz megy. Ez a legmagasztosabb pillanat, a halhatatlanság pillanata. Az 'én vagyóság' volt, a mozgás volt, és most elenyésztek. A létező soha nem individuusként él, hanem egyszerűen a spontán megnyilvánulás része. Most lecsillapodik a halálban. A tudatlan viaskodni fog, és megrémül a halál pillanatában; erősen vonakodva fogja átengedni a tudatosságot egy olyan koncepciónak, amit időnek nevezett el. De a jnani a létezőséget az ő saját valódi természetének engedi át; számára ez a legboldogabb pillanat.

Halld újra és újra!

Te nem a spiritualitás óvodás tanulója vagy, hagyd tehát abba, hogy fenomenális objektumként gondolkodj és beszélj magadról. Te az a megelevenítő tudatosság vagy, amely érzést ad az érző lénynek. De ez a tudatosság csak a megnyilvánulásban vagy. Valójában te az vagy, ami magánál a tudatosságnál is előbb van. Te a tiszta Tudatosság vagy. Neked nincs szükséged megszabadulásra. A megszabadulás egy abszurd idea, mivel ha objektum lennél, ahogy még hiszed, hogy vagy, akkor mint objektum soha nem tudnál megszabadulni.

OM TAT SAT

Nisarga Yoga

Aki belép Sri Nisargadatta Maharaj szerény hajlékába, nem tudná megállapítani, az elektromos világítás, és az utcai forgalom zaja ellenére, hogy az emberiség történetének melyik szakában tartózkodik. A kicsiny szobát az időtlenség atmoszférája lengi körül; a vitatott témák időtlenek – minden időben érvényesek; a mód, amelyen mindez kifejtésre, és megmagyarázásra kerül, szintén időtlen; az évszázadok, évezredek és yugák elmúlnak, és amivel az ember kapcsolatba kerül, azok mérhetetlenül ősi, és örökké új dolgok.

A beszélgetések és tanítások ugyanígy zajlottak tízezer évvel ezelőtt is, és ugyanilyenek lesznek tízezer évvel ezután is. Mindig lesznek tudatos lények, akik rácsodálkoznak tudatos létükre, és kutatják annak okát, és célját. Honnan jöttem? Ki vagyok? Hová tartok? Az ilyen kérdéseknek se vége, se hossza. És a válaszok megismerése létfontosságú, mert mind idő-, mind időtlenségbeli teljes megértés nélkül az élet olyan álom csupán, amelyet ismeretlen hatalmak küldtek ránk, olyan célokkal, amelyeket nem vagyunk képesek megérteni.

Maharaj nem tanult ember. Nincs tudományos képzettség az ő egyszerű maráthi nyelve mögött; tekintélyeket nem idéz, szent könyveket ritkán említi; India bámulatosan gazdag spirituális örökségével inkább implicite rendelkezik, mint explicite. Gazdag Ashram sohasem épült köré, és legtöbb követője egyszerű munkásember, aki nagy becsben tartja, hogy lehetősége van időnként eltölteni egy órácskát a társaságában.

Életének és tanításának az alapelvei egyszerűség, és alázatosság; fizikailag, és belsőleg sem ül soha magasabb széken; a lét lényegét, amiről beszél, ugyanolyan tisztán látja másokban, mint önmagában. Bevallása szerint, ő tudatában van ennek, míg mások még nem, de az a különbség csak időleges, és kevés fontosságot tulajdonít neki, az elmétől, és annak örökké változó tartalmától eltérően. Amikor *Yogájáról* kérdezik, nem ad semmilyen tanácsot, nem javasol semmilyen rendszert, sem hittudományt, kozmológiát, pszichológiát, vagy filozófiát. Ő a valódi természetet ismeri – az övét, és a hallgatókét – és rámutat erre. A hallgató nem láthatja azt, mivel ő nem látja a nyilvánvalót, egyszerűt, és közvetlent. Mindent, amit tud, azt elméjével tudja, amelyet az érzékszervek stimulálnak. Azt, hogy az elme is érzékszerv önmagában, még csak nem is gyanítja.

A *Nisarga Yoga*, Maharaj 'természetes' *Yogája*, meghökkentően egyszerű – az elmének, amely mindenné váló, fel kell ismernie, és meg kell értenie önmaga létét, nem úgy, mint ekkénti vagy akkénti, itteni vagy ottani, akkori vagy mostani létet, hanem csak úgy, mint időtlen létet.

Ez az időtlen lét a forrása mind az életnek, mind a tudatosságnak. Idő, tér és okság terminusai szerint ez mindenható, lévén oktalan ok, minden betöltő, örökkévaló, a lét értelmében kezdetnélküli, vég nélküli, és mindig jelenlévő. Oktalan, tehát szabad; minden betöltő, tehát mindent ismer; osztatlan, vagyis boldog. Él, szeret, és végtelen szórakozása az univerzum formálása, és újraformálása. Minden ember rendelkezik vele, minden ember az, de nem mindegyik ismeri magát annak, ami, ezért azonosítják magukat a testük, és tudatosságuk tartalmának nevével és formájával.

Az ember egyetlen módon hozhatja helyre a valósággal kapcsolatos félreértését, ha teljesen megérti az elme állapotát, és azt az önfelfedezés eszközévé teszi. Az elme eredetileg a biológiai túlélés egyik eszköze volt. Meg kellett tanulni a Természet törvényeit, és útjait, hogy a vele való együttműködésben magasabb szintre tudja emelni az életet. De a folyamat során az elme elsajátította a szimbolikus gondolkodást és kommunikációt, a nyelv művészetét és képességét. A szavak váltak fontossá. Ideák és absztrakciók váltak szükségessé a valóság megjelenítéséhez, a fogalmi helyébe lépett a valódinak, aminek az eredménye, hogy az ember most egy verbális világban él, szavak által szorongatva, szavak által uraltan.

Nyilvánvaló, hogy dolgokkal és emberekkel való bánáshoz a szavak rendkívül hasznosak. De miattuk vált a világ totálisan szimbolikussá, és ezért irreálissá. A szavak e börtönéből a valóságba való kitéréshez az embernek képesnek kell lennie áthelyezni fókuszát a szavakról arra, amire azok hivatkoznak, a dologra magára.

Leggyakrabban használt, érzelmekben és ideákban leggazdagabb szavunk az 'én'. Az elme hajlamos belevonni bármibe és mindenbe, a testbe ugyanúgy, mint az Abszolútba. Valójában ez egy helyettesítő mutatója a tapasztalatnak, amely közvetlen, azonnali, és mérhetetlenül kifejezésteljes. Lenni, és tudni, hogy az ember van, a legfontosabb. És, hogy érdeklődést váltson ki, a dolognak kapcsolatban kell lennie az ember tudatos létével, amely minden vágy és félelem gyűjtőpontja. Mert minden vágy végső célja a létezés ezen érzésének a fokozása, és elmélyítése, míg minden félelem, lényegében az önmagunk megsemmisülésétől való félelem.

Az 'én' érzésébe – amely annyira valódi és eleven – való mélyre hatolás, azért, hogy forrását elérjük, ez a *Nisarga Yoga* lényege. Nem lévén folytonos, az 'én' érzése kell, hogy rendelkezzen egy forrással, amelyből ered, és amelybe visszatér. Ez a tudatos létnek az időtlen forrása az, amit Maharaj ön-természetnek, ön-létnek, *swarupán*nak nevez.

Mint az ember ön-létével való végső azonosulásának megvalósítási metódusa, Maharaj személy szerint semmi nem kötelező. Azt mondja, hogy mindennek megvan a saját, valóság felé vezető útja, és hogy nincsenek általános szabályok. De akármilyen úton érkezünk el hozzá, a valóság kapuja mindegyik esetben az 'én vagyok' érzése. Az ember az 'én vagyok' teljes jelentősége megértésén keresztül, és mélyére hatolva annak forrásáig, realizálhatja a legmagasabb állapotot, amely az elsőrendű, és a végső. A kezdet és vég közötti különbség az elmében van csak. Amikor az elme sötét vagy lármás, a forrás nem észlelhető. Amikor tiszta és világos, akkor hű tükrévé válik a forrásnak. A forrás mindig ugyanaz – túl van sötétségen és világosságon, túl van életen és halálon, túl van a tudatoson és a tudatlanon.

Ez az 'én vagyok' érzésben való tartózkodás, az egyszerű, könnyű, és természetes *Yoga*, a *Nisarga Yoga*. Nem tartalmaz sem titkot, sem függőséget; nem igényel sem előkészületet, sem beavatást. Bárki, akinek fejtörést okoz az ő valódi létezése, mint tudatos lét, és komolyan meg akarja találni saját forrását, meg tudja ragadni az 'én vagyok' mindig jelenlevő érzését, és benne tud tartózkodni kitartóan, és türelmesen, míg az elmét elhomályosító felhők szerte nem foszlanak, és a lét szíve láthatóvá nem válik, teljes dicsőségében.

A *Nisarga Yoga*, amikor rendületlen kitartás révén meghozza gyümölcsét, az ember tudatossá válását eredményezi, aktivizálva az emberben azt, ami mindig is benne volt, öntudatlanul, és passzívan. A különbség nem minőségi – csupán módszerbeli – a különbség az aranyrög és a pazar ékszer között a megmunkálásukban van. Az élet tovább folytatódik, de spontán és szabadon, értelmesen és boldogan.

Maharaj a lehető legvilágosabb leírását adja ennek a természetes, spontán állapotnak, de mint ahogy a vaknak született ember sem lát fényt és színeket, úgy a megvilágosulatlan elme sem képes jelentést tulajdonítani az ilyen leírásoknak. Az olyan kifejezések, mint szenttelen boldogság, szerető elfogulatlanság, a dolgok és a lét időtlensége, és oktalansága – mind idegenül hangzanak, és nem váltanak ki semmilyen hatást. Érezzük intuitíve, hogy mély értelemmel bírnak, és egy furcsa vágyódást is létrehozhatnak bennünk a kimondhatatlan felé, mint az eljövendő dolgok előhírnökét, de ez minden. Ahogy Maharaj összefoglalja: a szavak pointerek, mutatják az irányt, de nem fognak velünk tartani. Az igazság a komoly cselekvésnek a gyümölcse, a szavak csupán rámutatnak az útra.

Navnath Sampradaya

A hinduizmus számos felekezetet, hitvallást és kultuszt foglal magában, és a legtöbbjük eredete a régmúlt homályába vész. A Nath Sampradaya, későbbi nevén Navnath Sampradaya, az egyik közülük. Kiváló tudósok úgy vélik, hogy ez a szekta annak a mitikus Rishi Dattatreya tanításainak alapján jött létre, aki Brahma, Vishnu, és Shiva szentháromsága egyesült inkarnációjának hitte magát. Az ő legendás alakja egyedülálló spirituális teljesítményét a Bhagavata Purana, a Mahabharata, és később az Upanishadok is megemlíti. Mások azon a véleményen vannak, hogy ez [a szekta] a Hatha Yogának egy ága.

Bármilyen is az eredete a Nath Sampradaya tanításoknak, az évszázadok során bonyolult labirintussá vált, és India különböző részein különböző formákat öltött. Egyes Sampradaya Guruk a *bhaktit*, az odaadást hangsúlyozzák; mások a *jnanát*, a tudást; megint mások a yogát, a végsővel való egyesülést. A tizennegyedik században élt Svatmarama Svami, a 'nézetek sokfélesége miatt támadó sötétség' miatt kesergő nagy hathayogi, aki el akarja azt oszlatni, híres munkája, a Hathayogapradipika lámpásának fényével.

Tanult szövegmagyarázókkal összhangban a Nath Guruk azt állítják, hogy az egész teremtés szülői a *nada* (hang), az isteni princípium, és bindu (fény), a fizikai princípium, és Shiva a Legfelsőbb Realitás, aki e két princípiumból áradt ki. A megszabadulás ennek megfelelően nem más, mint beleolvadás Shiva lelkébe, a *laya* folyamata révén, az emberi egó, az énség megsemmisülése.

A Nath Guruk azonban ritkán hivatkoznak a skolasztikusok által a tanításaik metafizikájában leírtakra a követőiknek szóló hétköznapi instrukcióik során. Megközelítésük valójában teljesen metafizikamentes, egyszerű, és közvetlen. Míg a szent himnuszok és ájtatos énekek kántálása, valamint a bálványok imádása a szekta hagyományos jellemvonása, a Legfelsőbb Valóságot hangsúlyozó tanításuk, csak a szíven belül realizálható.

A Nath Sampradaya mint Navnath Sampradaya vált ismertté, amikor valamikor a távoli múltban, a szekta követői kilenc korai Gurujukat választották hitvallásuk példaképeinek. De a kilenc Mester nevei tekintetében nincs nézetazonosság. A legszélesebb körben elfogadott lista mindamellettt a következő:

1. Matsyendranath
2. Gorakhnath
3. Jalandharnath
4. Katinath
5. Gahininath
6. Bhartrinath
7. Revananath
8. Charpatnath
9. Naganath

E kilenc Mester közül Gahaninathnak és Revananathnak nagyszámú követői vannak India déli részén, beleértve Maharashtrát, azt az államot, ahová Sri Nisargadatta Maharaj való. Azt mondják, Revananath al-szektát alapított, és Kadasiddhát választotta ki, mint vezető tanítványt és követőt. A később beavatásra kerülő Lingajangam Maharaj és Bhausahib Maharaj megbízatást kaptak Ashramjáról való gondoskodásra, és tanításainak hirdetésére. Később a hagyományos tanításon belül Bhausahib Maharaj létrehozta az Inchegei Sampradaya-ként ismertté vált új áramlatot. Tanítványai közé tartoztak Amburao Maharaj, Girimalleshwar Maharaj, Siddharameshwar Maharaj és a neves filozófus, Dr. R. D. Renade. Sri Nisargadatta Maharaj Siddharameshwar Maharaj közvetlen tanítványa és követője volt.

Megjegyzendő, hogy annak ellenére, hogy hivatalosan a Navnath Sampradaya Inchegei ágának az aktuális Guruja, Sri Nisargadatta nem tulajdonít nagy fontosságot szektáknak, kultuszoknak, és hitvallásoknak, az övét is beleértve. Kérdésre adott válaszában, hogy miért kívánt csatlakozni a Navnath Sampradaya-hoz, azt mondta: „A Navnath Sampradaya egy hagyomány, egy tanítási, és gyakorlási mód csupán. Ha egy Navnath Sampradaya tanítót Gurudként fogadsz el, összekapcsolódsz annak Sampradaya-jával... Hozzá tartozásod saját érzésed és meggyőződésed kérdése. Végül is, mindez verbális, és formális. Valójában nincs sem Guru, sem tanítvány, sem elmélet, sem gyakorlat, sem tudatlanság, sem megvalósulás. Minden attól függ, hogy mindeket tartod magad. Ismerd önmagadat pontosan. Semmi nem helyettesíti az önismeretet.

A Nath Sampradaya tanítása a kereső számára a megszabaduláshoz vezető királyi utat ajánlja, egy olyan utat, amelyen Úr Shiva mind a négy mellékösvénye, a *bhakti*, a *jnana*, a *karma* és a *dhyana* járható, Nathlingamrita című élettörténetében olvasható állítása szerint a legjobb utat a Nath szekta mutatja, és ez a közvetlen megszabaduláshoz vezet.

A Navnath Sampradaya és Srí Nisargadatta Maharaj

Cathy Boucher *tanulmánya a Navnath Sampradaya-ról*

Forrás: <http://nisargadatta.net/lineage.html>

Mikor 1978 januárjában Bombayban leszálltam a repülőgépről, egy másik világba léptem. A taxi hajnali háromkor száguldott végig az utcákon, utcai alvókat hagyva maga mögött. Úgy éreztem, mintha a halál városába léptem volna be. Másnap Mr. Hate, a Guru veje jött értünk (egy barátommal érkeztem). Történeteket mesélt a Gururól, apósáról Sri Nisargadattáról, és feleségeiről, az első, aki már meghalt, a Guru lánya volt, a másodikat pedig a Guru szemelte ki a számára. Sri Nisargadatta lánya hirtelen halt meg, de előtte együtt nevettek apjával. Második feleségét Srí Nisargadatta választotta ki, és most is boldog házasságban él, amelyből egy gyermekük is született. Elmentünk a piacra, hogy egy kis gyümölcsöt vásároljunk, amit a Gurunak szántunk, felajánlásképpen. Végül 10-kor megérkeztünk az Alfred mozi sarkán lévő Ketwadi Lane-re, amelyet betöltött az utca kakofóniája.

Bent egy kis, bronzbőrű, égő szemű férfit találtunk. Éppen egy vándor borbély borotválta, és pofacsontig fel volt szappanozva. Mereven nézett rám, én pedig ámuldoztam, nem vagyok-e elmebeteg, hogy mindezért vállaltam ezt az utat. Egyszerre volt ijesztő és magával ragadó erejű. Mivel körülbelül egyforma magasak voltunk, egyenesen a szemébe tudtam nézni, a szemekbe, amelyekért egy fél világot keresztülutaztam, és amelyek egy megvilágosodott lény szeméi. Habár Kaliforniában is volt egy spirituális tanítóm, szerettem volna egy igazi indiai Megvilágosodott Guruval is találkozni. Nem volt mérges, csupán szintiszta intenzitás. És amit egyéb alkalmakkor is módomban állt konstatálni, hogy szintiszta Szeretet is volt.

1976-ban fedeztem fel Sri Nisargadatta könyvét, az I Am That-et, a Sri Ramana Maharshi ashram által kiadott Mountain Path Magazine könyv ismertetőjében. Miután kezembe vettem, nyilvánvalóvá vált számomra, hogy ez a tanítás Maharshi tiszta nem-kettősségen alapuló tanításához hasonló, azonban Sri Nisargadatta Maharaj egyedi stílusát viseli magán. Az I Am That egy olyan könyv, amely túlnyomórészt nyugati spirituális keresőkkel folytatott beszélgetések során rögzített dialógusokból áll. 1976-77-ben levelet írtam a könyv fordítójának, Maurice Frydman-nak, elismerésemet kifejezendő, hogy erre a tanításra ráirányította a figyelmet. Maurice Frydman érdeklődött, lehetne-e kiadót találni az I Am That-nek az Egyesült Államokban. Azt válaszoltam, megpróbálom, és azonnal el is küldtem a könyv másolatait három olyan kiadónak, amelyek spirituális könyveket adtak ki, az akkoriban szóba jöhető Shambhalának Berkeley-be, a Unity Press-nek Santa Cruz-ba, és a Rainbow Bridge-nek ugyancsak Santa Cruz-ba. A Shambhala soha semmilyen érdeklődést nem tanúsított az I Am That kiadása iránt, Stephen Levinnek, a Unity Press-nél, nagyon tetszett a könyv, de azt mondta, kívül esik a Unity Press szköpján, amelyet az Insight Meditation-ra korlátoznak, a Rainbow Books tulajdonosa pedig a következőt mondta: „libabőrös lettem a könyv olvastán!”

Ez után egy rövid ideig akadályoztatván arra vártam, hogy újabb híreket kapjak Maurice-tól, ehelyett Maurice haláláról értesültem. Ekkor úgy döntöttem, személyesen akarok találkozni Srí Nisargadatta Maharajdzsal.

Az első borotvakrémes találkozót követően zavartnak éreztem magam, nem tudván eldönteni, helyes volt-e eljönni Srí Nisargadattához, de el volt rendelve, hogy menjek előre. Visszatérve a Ketwadi Lane-i házba, meglepett, hogy mennyire a közepére esett ez a hely a káoszban, Bombaynek. Belépve a sötét ház belsejébe, majd fellépkedve a meredek lépcsőn a magasföldszinti lakásba, ismét várakozásteljes félelem fogott el. Látogatói megszokták, hogy leborulnak előtte, én viszont bizonyos "amerikai" ellenállást éreztem magamban, hogy meghajoljak egy másik emberi lény előtt. Amikor mégis megtettem, egy kis ízelítőt kaptam a bennem lévő boldogságból. A tolmács elmagyarázta, hogy a leborulás azt jelenti, „nem

én, csak te”. A leborulás egyre inkább boldogságteljessé fog válni, minél többször csinálom. De számomra ez volt az első alkalom, és én ideges és nyugtalan voltam.

A félhomályos, hosszúkás szoba falai rozsdás réz színéhez hasonló zöldre voltak festve. A szobában körös-körül öreg embereket ábrázoló rajzok és fényképek, nem ismertem közülük egyet sem. Mindegyiknek egy piros festékfolt volt a homlokán. A szoba túlsó végén masszív ezüst oltár állt, fölötté Srí Nisargadatta gurujáról, Srí Siddhameshwarról készült festménnyel. A portrét virágfüzér övezte, mint ahogy a szoba többi képét is. Maharaj valamilyen állatbőrön ült, egy tükör alatt, szemben egy másik tükörrel. Kissé oldalt tőle Srí Ramana Maharshi egy fotója. A tükör másik oldalán Srí Nisargadatta Maharaj portréja. Az emberek már Maharaj előtt, a földön ültek. Maharaj már beszélgetésbe volt merülve egy fiatal német nővel, aki nemrég érkezett a Srí Ramanasramamból.

Maharaj Vithobáról és Tukaramról beszélt, és az áhítat játékaról. Ahogy telt az idő a kis szobában, egyre inkább megértettem, hogy Maharaj egy nagyon közvetlen módon mutat rá saját természetünkre, gyakorlati instrukciói révén. Ő is egy tanítványi vonal tagja volt. Mi nyugatiak is lelkesednénk az instrukciókért, amelyek ennyire közvetlenek. Maharaj már kissé türelmetlenül viselte a nyugati intellektualitást, spirituális koncepciókat és piaci mentalitást, és ott tartózkodásom során kidobott néhány embert. Híres volt arról, hogy embereket dob ki a házából. Ez az ő részéről egy tanítási módszer volt. De a Satsangon eltöltött első napomon belevont a guru és a tanítvány játékába, és arra biztatta Barbarát, hogy kezdjen mantrázni. Egyaránt voltam féltékeny (azt gondoltam, hogy nekem kellene lennem az egyetlennek, aki kivívja magának ezt a fajta figyelmet), és tanácstalan. Az I Am That nem tartalmaz olyan tanítást, amely odaadást javasolna. Igen, beszélt guruja, Srí Siddhameshwar iránti odaadásáról, de ennyi. Lehet, hogy tudta, hogy mi nyugatiak nem igazán vagyunk összhangban ezekkel az érzésekkel, hogy a mi nem-kettősség formánk: az Én bölcsessége. Mi mindannyian a könyvben olvasott gyakorlatias, gyors megközelítésért jöttünk, és mégis, itt zajlott előttem egy guru és tanítvány közötti kedves isteni játék, és én nem egészen értettem a jelentőségét. Nem azt akarom ezzel mondani, hogy odaadásra van szükség az ember énje valódi természetére való ráébredéshez. De hiszem, hogy Maharaj tanítványi vonalában ez szerepet játszott.

Egyik reggel korán jöttem, elég korán ahhoz, hogy megpillantsam, ahogy Maharaj reggeli púdzsáját, és áhítatos előkészületeit végzi. Miután olvasott egy szent könyvből (nem tudom, melyikből), gondosan megtisztogatta, és megigazgatta a Szatszang helyiségében lévő képeket. Nagyon gondosan eligazgatta a képek körüli virágfüzéreket is. Töprengeni kezdtem, kik lehettek ezek a személyiségek, hogy ilyen szeretetet és tiszteletet parancsolóak még maga Maharaj számára is.

Későbbi látogatásaim során egy tolmácsot „kaptam”. Suamitra Mullarpattan a tolmácsommá és a barátommá vált. Elhalmozott engem Srí Nisargadattáról szóló történetekkel, és amikor a tanítványi vonalról kérdeztem, elmondta nekem, hogy felmenője és guruja Srí Siddhameshwar Maharaj, és Bhausahab Maharaj szintén családos ember volt. Valahogyan megérintett ez a dolog, mert kialakult képem alapján a legtöbb guru szvámi vagy szerzetes. De a gondolat, hogy bárki képes megvilágosodni, ha befelé néz, igazán vonzó volt. Természetesen, a Srí Nisargadatta Maharadzsral való közvetlen kapcsolat hatására az 1970-es években sok kereső spirituális útra lépett. Habár az elmúlt huszonnégy évben figyelmemet teljes egészében Srí Nisargadatta felszabadító tanításainak szenteltem, az utóbbi öt évben, a teljes kontextus, amelyben élt, és tanítványi vonal, ahonnan származott, sokkal lényegesebb volt számomra. Kíváncsi lettem, szerepet játszott-e az ő fontosságában nekünk nyugatiak számára (indiai tanítványai is voltak, de az átadás módja feljűk más volt) az a tény, hogy ő egy családos ember volt egy modern fővárosi negyed közepén. Jóllehet, sokan közülünk anomáliának tekintik Sri Nisargadatta Maharaj spirituális zsenijét, én nem hiszem, hogy a természet tréfája lenne, hogy egy gyakorlatilag analfabéta, Bombay sikátoraiban élő cigaretta árus felébredt. Ennek a csodálatos esetnek valahogyan az ő tanítványi vonalához van köze.

Megtudtam, hogy a tanítványi vonalat, amelynek Srí Nisargadatta Maharaj tagja volt, teljes virágzása idején Navnath Sampradayának, a kilenc guru tanítványi vonalának nevezték. Az utóbbi huszonnégy évben nem tudtam tisztázni, hogy ki volt a kilenc guru, és mi volt a jelentőségük Maharaj tanításában. Maharaj maga nem hangsúlyozta tanítványi vonalát a legtöbb nyugati követő számára. Megemlítésre kerül azonban az I Am That 271. oldalán, a II. rész 97. fejezetében:

Kérdező: Képeket látok itt különböző szentekről, és úgy hallottam, hogy ők a te spirituális elődeid. Kik ők, és hogyan kezdődött mindez?

Maharaj: Közös nevük a 'Kilenc Mester'. Úgy szól a legenda, hogy első tanítónk Rishi Dattatreya volt, Brahma, Vishnu és Shiva szentháromságának nagy inkarnációja. A 'Kilenc Mester' (Navnath) mitológiai alakok is egyben.

K: Mi jellemzi tanításukat?

M: Egyszerűség, mind elméletben, mind gyakorlatban.

K: Hogyan válhat valakiből Navnath? Beavatás, vagy utódlás révén?

M: Sehogy. A 'Kilenc Mester' hagyomány, a Navnath Parampara akár egy folyó – a valóság óceánjába folyik, bárki bele lép, azt magával ragadja.

K: Magában foglal egy ugyanezen hagyományhoz tartozó, élő mester általi elfogadást?

M: Akik elméjük 'én vagyok'-ra fókuszálásának a sadhanáját gyakorolják, azok rokonának érezhetik magukat, akik ugyanezen sadhanát követték, és sikerrel jártak. Dönthetnek úgy, hogy szavakba öntve rokonság érzésüket, Navnathnak nevezik magukat. Örömet okoz nekik egy elfogadott hagyományhoz való tartozás.

K: Jár valamilyen előnnyel a csatlakozás?

M: A satsang körének, a 'szentek közösségé'-nek, a létszáma növekszik, az idő múlásával.

K: Befolyásuk alatt tartják ez által az erő, és a kegyelem forrását, amelytől elzárhatnak másokat?

M: Az erő és kegyelem mindenkié, csak kérni kell. Ha egy különleges nevet adsz önmagadnak, az nem segít. Hívd magad bármilyen néven – amíg erős figyelemmel vagy önmagad iránt, az önismeret felhalmozott akadályainak a félresöpörése köt le.

K: Ha kedvelem tanításodat, és elfogadom vezetésedet, nevezhetem-e magam Navnathnak?

M: Szerezz örömet szó-függő elmédnek. A név nem fog téged megváltoztatni. Legjobb esetben emlékeztetni tud, hogyan viselkedj. Van egyfajta egymásra következő Guruk és tanítványaik között, akik pedig több tanítványt nevelnek, és így a tanítványi láncot fenntartják. De a hagyomány folytonossága bizalmas, és szándékos. Olyan ez, mint egy családi név, de itt a család spirituális.

K: Megvalósulnak kell lenned, hogy csatlakozz a Sampradayához?

M: A Navnath Sampradaya hagyomány csupán, egy tanítási és gyakorlási mód. Nem jelent tudatossági szintet. Ha egy Navnath Sampradaya tanítót Gurudként fogadsz el, akkor csatlakozol az ő Sampradayájához. Rendszerint részesülsz kegyelmének egy jelképében – amely egy nézés, egy érintés, egy szó, néha egy színes álom, vagy egy erős emlékezet. Néha a kegyelem egyetlen jele, hogy a jellemben, és viselkedésben jelentős és gyors változás következik be.

K: Ismerlek már néhány éve, és rendszeresen látogatlak. Gondolataid soha nem álltak messze nézeteimtől. Ez azt jelenti, hogy én a Te Sampradayához tartozom?

M: A hovatartozásod a te saját érzéseidtől és meggyőződésedtől függ. Mindent egybevetve, mindez verbális, és formális. A valóságban nincs sem Guru, sem tanítvány, sem elmélet, sem gyakorlat, sem tudatlanság, sem megvalósulás. Minden azon múlik, hogy te minek tartod magad. Ismerd önmagad helyesen. Semmi nem helyettesíti az önismeretet.

Sampradayájának vizsgálatakor tekintetbe vennünk, hogy Maharaj a külső guru összes megnyilvánulása felett, minden dualista hiedelem felett áll. Ez az Énben való tartózkodás szükséges, amikor az eseményeket szemléljük, amelyek csak a múlt időben valósulhatnak meg.

E nézőpont magunkévá tétele révén tudunk a mélyére hatolni annak, hogy valójában micsoda a Navnath Sampradaya most és a múltban. A Navnath Sampradaya eredetileg a Dattatreyai átadás révén keletkezett kilenc gurura utal. Ahogy Maharaj elmondta, van bizonyos mitológiai minősége ezeknek a történeteknek, amelyek közül sok egészen csodálatos.

Dattatreya szülei rendkívül istenfélő emberek voltak, akik hosszú időn keresztül önmegtartóztatást gyakoroltak abban a reményben, hogy elnyerik a kegyet, hogy fiuk szülessen. Édesanyja olyan gyermeket szeretett volna, aki maga Nirguna Parabrahman (a forma nélküli végtelen) megtestesülése. Mivel hogy lehetetlen, hogy a formátlan formát vegyen magára, Brahma, Visnu és Siva megegyeztek, hogy gyermeküként fognak megtestesülni. Dattatreya Avadhuta, térbe öltözött volt, akit meztelen aszkétaként ismertek. Dattatrejának nem volt szüksége hagyományos gurura, volt neki huszonnégy guruja, a víz, a tengerek, a nyílkészítő, stb. A tőlük tanult erényeket, a "Föld türelmét, a tűz fényességét, az óceán felderíthetetlenségét, az erdő magányosságát, és így tovább, végül saját, egyéni életének egységébe foglalta" (R.D. Ranade *Mysticism in India: Poet-Saints of Maharashtra* 1983. XI. 7., 9. oldal). Meg tudta találni ezek, és más természeti jelenségek képviselte spirituális tanításokat. Dattatreyát tekintik a megtestesült lemondónak. Avadhut Gitáját olyan fontosnak tartották, hogy azok a szannyászok, akik minden mást elvetettek, az ő Gitájának egy példányát megtartották (H.P. Shastri). De Dattatreya azon megközelítése, hogy az ember minden lehetséges dolgot és tapasztalatot felhasznál a meditációjához, tökéletesen megfelelő azok számára is, akik a családfő útját járják. Az Avadhut Gita a nem kettősség igazságának az egyik legtisztább kifejtése. Habár az egész Avadhut Gita nagy jelentőséggel bír ebben a tanulmányban, nincs elég helyünk, hogy azt teljes egészében közzé tegyük. A II. fejezet 1. oldalán a következőt írja: "Ne hidd, hogy az éretlen, a hiszékeny, a bolond, a lassú, a laikus és a romlott semmi jóval nem bír. Mind tanít valamit. Tanulj tőlük. Biztos nem adjuk fel a játékot, jóllehet mesterei lettünk?" (Shastri, 8. o.) Ha Dattatreyával összhangban használjuk a mindenféle gurukat, azt találjuk, hogy ezek az általában méltatlan kategóriák bizonyos tiszteletet és értéket kapnak. Ezt a motívumot folytatja a II. fejezet 2. verse: „Nehogy felszínesen azt gondold, hogy a te gurudnak írás és tanulás nélkülinek kell lennie. Ragadd meg az Igazságot, amit tanít, és hagyd figyelmen kívül a többi. Tudd jól, hogy ha egy hajó festett és díszes, át fog vinni a folyón, de ugyanígy fog tenni az egyszínű és dísztelen is. (3. o.)” Sem a gurunak, sem a tanítványnak nincs szüksége műveltségre. Csak arra van szükségük, hogy az igazságban tartózkodjanak. Azért érdekes ez a Dattatrejánál talált tanítás, mivel tökéletes leírását adja Sri Nisargadatta Maharajnak, aki egyszerű és tanulatlan ember, akinél az átadása jórészt közvetlen tapasztalatra támaszkodik, nem pedig szentírási hivatkozásra, sem könyvbéli tudásra.

A III. fejezet 19. versében Dattatreya azt mondja: „Amikor Atman, az abszolút létezik egyedül, és AZ én vagyok, akkor hol van transzcendens Igazság, hol van a boldogság, hol van a tudás, legyen az világi vagy spirituális? (Shastri 13. o.) A minden kettősséget meghaladó igazság azok számára az, akik időt fordítanak a gyakorlásra, és tapasztalatilag megragadják, amit ezek a szavak valójában jelentenek. Az Avadhut határozottan arra ösztönöz bennünket, hogy lépünk túl a számunkra kedves spirituális koncepciókon. Ugyanezt hangsúlyozza a III. fejezet 21. versében is.” Mondj le, mondj le a világról, és mondj le a lemondásról is, és még lemondás hiányát is add fel. Természetből fogva mindent áthat térként az abszolút tudás, ami te vagy. (13. o.). Ez visz bennünket minden olyan dualitáson túlra, amelyet életünk állomásáról el tudunk képzelni, legyen az a lemondó vagy a családfő elfogulatlansága, és helyez bennünket az Abszolútba.

Dattatreyát aszkétaként is ábrázolják, három fejjel, Brahma, Visnu és Siva fejével. Magán viseli Isten meghatározását, ami a teremtő, fenntartó és pusztító. Kezében hat különböző spirituális tárgyat tart, ezek a japa mala (rózsafüzér), a vizeskanna, damaru (a teremtés dobja), a háromágú szigony, a kagyló, és a diszkosz. A damaru és a szigony mindig Shiva kezében lévő kellékek, a kagyló és a diszkosz általában Vishnunál vannak. A vizeskancsó az aszkéta kevés vagyontárgyainak egyike, mint ahogy a japa mala is. A Dattatreya ábrázolásokon a négy Védát képviselő négy kutya is lenni szokott. (Swamisamarth.com). Habár a Navnath Sampradaya a nagy bölcs aszkétával, Dattatreyával kezdődik, az ő átadása meghalad minden meghatározást, lemondót, vagy családfőt.

Dattatrejának feltételezhetőleg tanítványa volt Patanjali, találtam erre egy hivatkozást egy nem-kettős bölcsek életrajzával foglalkozó weboldalon „a tőle származó munkákat tekintve, valószínűleg a legvitathatóbb az, amit a Markandeya purana említ, hogy ő tanította az Asthanga jógát Patanjalinak, aki ezt követően megírta a jóga szútrákat”, (1). Azt beszélik, Dattatreya kezdeményezte a Matseyendra Natha-t (más néven Matchindra Nath).

Nisargadatta Maharaj tolmácsommal, Mr. Suamitra Mullarpattannal egyetértésben, a Navnath Sampradaya a 9. a 14. század között kezdődött. Mr. Mullarpattan azt írja: „Ezek a következők voltak: 1) Matchindra-Nath (9. század), akit a három fő hindu isten (Visnu, Shiva, Brahma) beavatottjai egyikének tartanak, nevezetesen Shiva a tudományba és a jóga tanításába. 2) Gorakha-Natha kapott beavatást az első Nath –tól, aki Matchindra Nath, Gorakhnath nagyon fontos Nath volt, mivel megalapította a hagyomány pontosan körülírt rendszerét, átvéve a korszak uralkodó vallási szektáinak legjobb és a „legtisztább” technikáit [sic: technika. Ez a Nath spirituláisan erőteljes és rendkívül előrehaladott (Megvalósult) szent volt. A legenda szerint az volt a feladata, hogy „felébressze és megmentse” a Guruját, (az első Nath-t) a női követők által alapított Tantrikus szekta csapdájából, amelynek a birodalmát csak nők irányítják. Az ő asztrál-testén keresztül élt az első Nath-Matchindranath élvezetes életet a birodalom királynőjével. Gorkh-Nath látogatást tett a palota a királynőjénél, és elmondta a Nath szekta „felébresztő misztikus hívását”, egy dob hangjaival szinkronizálva. 3) Jalandar-Nath, 4) Kanifanath, 5) Chapati-Nath, 6) Naganath, 7) Barbari-Nath, 8) Revan-Nath, 9) Gaininath .”

Úgy tűnik, Matchindra-Natha-t Matseyendrath-nak is nevezik. Bár a tanítványi vonal nyilvánvalóan nepáli területen indult, úgy látszik, átköltözött nyugat Indiába. Annak ellenére, hogy Mr. Mullarpattan szerint Matchindranath / Matyendranath-t kimentették bizonyos tantrikus balesetből, én is úgy látom, hogy neki tulajdonítják bizonyos Tantrák megírását, köztük a Kaulajnananirnaya Tantra-ét. (2)

Sőt, ezt találtam George Feuersteintől: „Tibeti források említést tesznek Luhi-pa-ról (Luyi-pada), mint első siddháról, aki nagy valószínűséggel Matsyendranatha-val, a híres Gorakshanatha tanítójával azonos... A natha-siddha-k ... a jóga hatalmas fejlődésére gyakorolt hatásuk miatt külön kezelést érdemelnek (Textbook of Yoga, Georg Feuerstein, 10. fejezet) (3). Ez azért rendkívül érdekese, mert a siddha hagyomány, lévén orientációjában tantrikus, a lemondó, és családfő beállítottságúak számára egyaránt alkalmas, amint ezt az előző fejezetben (Overview of Householders in the East). A hatha jógának dedikált lap elbeszéli Matseyendranath „Matsyendranatha, a Halak Ura, valószínűleg a X. század elején élt. Ő tekinthető hatha jóga első tanítójának, és valószínűleg ő hozta létre a Kaula Iskola Yogini ágát és a Nathapanth szektát. A nath jelentése mester, vagy úr, és arra a jógira utal, aki mind a megszabadulással (mukti) és a természetfeletti erővel (siddhi) bír. Matsyendranatha-t tartják a nyolcvannégy nagy adeptus (maha-siddha) egyikének, további ismert nevei Minanatha, illetve Luipa. Lehetséges, hogy Luipa a Lohipada rövidített formája. Nepál oltalmazó istenségeként is tisztelik, Bodhi Sattva Avalokiteshwara transzcendens formájában” (4). Avalokiteshwara az Együttérés Bódhiszattvája, a világ védelmezője. Amint az eddigiekből is látható, sok nézőpontból szemlélhetjük, hogy ki is volt pontosan Matchindranath vagy Matsyendranath, de láthatjuk, hogy a Tantra, a Jóga, és a Natha hagyományok sarkalatos pontja volt. Hogy ezekre a gyakorlatokra hogyan tekintünk, a kommentátor nézőpontjától függ. Az én tolmács barátom, Mr. Mullarpattan szemszögéből nézve, a Tantra világába való bemerészkedése miatt volt szükség Matsyendranath (Matchindranath) megmentésére, de az is nyilvánvalónak tűnik számomra, hogy a Tantra transmutációs aspektusa továbbadásra került a Navnath utódvonalba, még ha a szexuális aspektusoktól megtisztítva is.

Az egyik, Mangalore-ban tett utazásnak szentelt oldalon említést találtam Matseyendranath-ról ”... Mangaladevi istennő, akinek a kegyhelye a Bolar-ban a X. században épült templom, Kerala híres hercegnőjének emlékére, akiről azt beszélik, hogy Matseyendranath, a Nath kultusz élharcosának kísérője volt.” Végül is ez az utódvonal létrehozta saját útját, a nyugaton virágzott Maharashtra-t. A Maharashtrai miszticizmusról R.D. Ranade (aki maga is Navnath Sampradaya tag) a következőt írja: „Az, hogy Matsyendrantha és Gorkshanatha mikor és hogyan élt és virágzott, valójában nem meghatározható. De az továbbra is világos, hogy nem lehet, hogy ezek nem történelmi nevek. Matsyendranatha mögött mitológiánk van, de Matsyendra után történelmünk...”(1983: 19. o.). Ranade professzor azt is egyértelművé teszi, hogy a Natha utódvonal egyenesen azon Maharashtran szentek óceájába folyik, mint például Jnanadev. Azt írja: „... Bizonyos, hogy Nirvritinatha és Jnandeva a nagy Gahininatha spirituális

vonalába tartoznak, amit maga Nivrithi és Jnanadeva írásai nemegyszer hitelesen bizonyítanak. Azt, hogy Nivrithinatha a spirituális tudását Gahininatha-tól vette át, és, hogy a Gahininatha spirituális tudása Goraksha-tól, és Boraksha-é Matsyendra-tól származik, szükségtelen ismételtetni.” (19. o.) Mr. Mullarpattan szerint a „a második Nath, azaz Gorakh-Nath, megtisztította a spirituális 'sadhana'-t, vagy gyakorlatot/technikát, azáltal, hogy megszabadította a felesleges és bonyolult rituáléktól, és a dhyana-yoga/raja-yoga-t ajánlotta, amely annak megtisztulásához, neutralizációjához vezetett, amelynek eredménye a tiszta-tudatosság/létezés (egótól/egyéniégtől) való megfosztottság, és ami később a Nirgun-Par-brahman felé halad, illetve azzá alakul...”

A kilenc natha guru közül a nyolcadik guru az, aki elkezdte a Navnath Sampradaya-t, a Revan-Nath-t. Mr. Mullarpattannal való levelezésem során szereztem tudomást „Revan-Nath-ról, akit csecsemőként a Reva folyó homokágyában találtak.” Ő alapította a Revagiri Mountain magaslatain álló központot. Őt követte 2) Kad-Siddheshwar Maharaj,

3) Guru Lingam-Jangam Maharaj, aki Nimbargi Maharaj-ként is ismert (1789/1875), 4) Shri Bhasaheb Maharaj (-1914), 5) Siddhameshwar Maharaj (1875-1936), és 6.) Sri Nisargadatta Maharaj (1987-1981). Mr. Mullarpattan elmesélte nekem, hogy az első két guruk nem házas ember volt, hanem lemondó. A Sociology of Religion - The Navnath Sampradaya beszámol Revan-Nath, Dattatreya és Matchindranath találkozásáról: „Egy nap, miközben mezőgazdasági munkát végzett, Sri Dattatreya-nak látomása támadt, és kegyelme folytán mahimasiddhi-t (okkult erő) ért el, amelyek révén csodákat tett. Ezáltal vált híressé a környéken, mint 'Revanasiddhi'. Egyszer Matchindaranath látogatást tett arra a helyre. Az okkult hatalma miatt ellenségeskedésről megfélemlített tigrisekkel, oroszlanokkal és más vadon élő állatokkal találta Matchindaranath-t. Ettől a látványtól Revananath-nak leesett az álla. Rájött, hogy mahimasiddhi-je nem segít. Ezt Brahmajna-ja (Isten megvalósítása) révén érhetné el. Kívánságának megfelelően Matchindaranath-t elvitte Revananath Sri Dattatreya-hoz. Sri Dattatreya bevezette Revananath-t a spirituális életbe, és Revananath Sri Dattatreya útmutatása mellett gyakorolta egykor a penitenciát.” (50. o.) Bár az események egymásra következése, és az idő folyása természetesen nem éppen világos, mégis egy határozott spirituális kapcsolat van Dattatreya és a Navnath utódvonal között. Bár a helyes időrendet nem ismerem, tudom, hogy Revananath-ot Kad-Siddheshwar Maharaj követte. Ő Muppina Muni néven is ismert. K.B. Dabade vallásszociológia tárgyú könyvében A Case Study of Nimbargi Sampradaya-ban ezt írja: „Nimbargi szentje 1790-ben Solapur-ban (Maharashtra) született, de életét Devar Nimbargi-ban, egy Bijapur körzetbeli (Karnataka) faluban élte le. A Lingayat kaszt Nellawai al-kasztjába tartozott. Családi neve Misalkar volt, horoszkópikus neve pedig Narayana vagy Nagappa. Tanítványai úgy is szokták nevezni, hogy Narayan Rao, vagy Bhasaheb. Juangam Mahara néven is ismerték, ami valójában a kilencedik Guru, spirituális tanítójának a neve). De ő ezt jelvényeként alkalmazta, az általa komponált dalokban” (49. o.). Virasaiva vagy Lingayat tagok volt, és elterjedtebbek Karnataka-ban és Nyugat-Indiában voltak elterjedtek. A Sociology of Religion of the Navnath Sampradaya bevezetőjében található egy értelmezése a Veerasaivista mozgalomnak, „A Veerasaivismus [Virasaivismus] egy tizenkettedik századi reformista mozgalom Karnataka-ban, egy Basava nevű karizmatikus vezetővel az élén. A Veerasaiva tanítás központi eleme, hogy nem hajlandó elismerni a rituális szennyezettség és tisztaság alapelvét, a Brahminikus hinduizmus alapját. A biológiai folyamatok, mint születés, halál, menstruáció, köpés és jati (kaszt) okozta rituális szennyeződés elkerülhetetlenül szükségessé teszi a személyek elkülönítését egy meghatározott időszakra, mielőtt a megtisztulás végbemenne. Veerasaivismus az ötféle szennyeződés figyelmen kívül hagyását hirdeti. A Veerasaivismus nem ismeri el a rituális szennyeződést, és gyakorlatilag jelentősen enyhíti azt. A Veerasaivismus nem hajlandó különbséget tenni szerencsés és szerencsétlen alkalmak között, azon az alapon, hogy Siva jelképe a Linga nem ismeri a szennyeződést” (Bevezetés, ? : 41. o.).

A Lingayatok egy láncra fűzött lingamot viselnek, ezen kívül nincs másra szükségük az istenség külső reprezentációjára. Figyelemre méltó, hogy a Navnath Sampradaya néhány alapítója Lingayat illetve Virasaiva, ugyanis ez volt az a forradalmi mozgalom, amely lehetővé tette, hogy az élet minden területéről származó emberek, és mindkét nem megtalálják Shívát önmagukban. Úgy vélem, hogy e demokratizáló mozgalom váltotta ki azt a reakciót, hogy Nyugat-India kapcsolatba kerül az iszlámmal, amely magába fogadja az emberek összes osztályát, felekezetét és nemét. Ez a Virasaivismus középpontjában álló tekintélyrombolás hozzánk valójában a huszadik és a huszonegyedik században ér el, olyanként, amihez könnyen kapcsolódhatunk. A tabuk, India spirituális struktúrája bizonyos részeinek a lebontása lehetővé

teszi számunkra, modern emberek számára, hogy részesei legyünk ezeknek a tanításoknak. Még csak gyakorló hindunak sem kell lennünk a hagyományos értelemben annak érdekében, hogy ezt meghalljuk. Ez a hozzáállás a legnyilvánvalóbb módon Srí Nisargaddatta Maharaj Satsang szobájában érződött.

Nimbargi Maharajhoz visszatérve, kanyarodjunk a vissza történetünkhöz. Egy alkalommal Nimabargi Maharajnak álmában megjelent Vittal (Visnu), és azt mondta neki, menjen el Siddhagiri városába (Deshpande, 2). Belépve a templomba egy jógit talált, aki egy mantrát adott neki, és azt mondta, hogy rendszeresen meditáljon rajta. (Deshpande, 2. o.) De ő hazatért, és megfélekezett erről. Felismervén kiválasztott tanítványának hanyagságát, a jógi egy nap eljött a házába. A guru a szíves látás után két rúpiát kért felajánlásként. Nimbargi Maharajnak kölcsön kellett kérnie, mivel neki magának nem volt. A guru visszaadta neki a rúpiákat, és azt mondta, egyet költsön a családjára, egyet pedig a spirituális életére. Sri Nimbargi Maharaj megkérdezte: „A világi ember boldoggá tehető az Istenen való meditációval?” A Bölcs azt válaszolta: „Mi lehetne lehetetlen az Isten kegyelme számára?” (Suresh Gajendragadkar 11. o.). Ez volt Nimbargi Maharaj lelkiismeretes gyakorolásának a kezdete. Kelmefestő volt, de úgy érezte, ha pásztor lenne, az jobban elősegítené a soirituális gyakorlatot. Gyakorlatait harminchat éven át végezte, 31-től 67 éves koráig. Életét látszólag eseménytelenül, szokványos családi életet élve töltötte. Hatvanhét éves korában Felébredetté vált, és a napi ügyeket átadta a fiának. Emberek beavatását végezve élte a Jivanmukta életét, egészen 95 éves koráig. (Deshpande, 3. o.).

Úgy tűnik, hogy Nimbargi Maharaj élete során a legnagyobb gondot az erkölcsi problémák, a házasságtörés, kapzsiság, lopás és a jóga erővel való visszaélés jelentették. Nimbargi Maharaj nem foglalkozik ezekkel a kérdésekkel Bodhe-Sudhe című könyvében. A II. fejezet 9. versében, a Women, Wealth and Lands-ben ezt írja:

Minden ember a három minőség hálójába ragad. Ezek a nő, a jólét és a földek. Isten e három minőséget mindenki számára biztosítja. Meg kell elégedni ezekkel, amíg az ember meg nem hal. Nem szabad e tulajdonokat megvetéssel kezelni, és úgy tekinteni rájuk, mint nem létezőkre. Ne szabad mások e három tulajdonát megkívánni, éjjel-nappal, és sóvárogni utánuk. A szemek, amelyek bámulnak, meg fognak perzselődni és el fognak égni. És az elme, amely mások tulajdonára vágyakozik, el fog szenesedni. Egyedül e három dolog az ellenséged. El fogsz pusztulni, ha azok utasításait követed. Ezekben nem szabad megengedni semmilyen szabadságot.

Ha az elme vágyát nem tudod kontrollálni, akkor Istenhez kell imádkoznod ennek érdekében. De soha nem szabad mások tulajdona után vágyakoznod. Mások ingatlanját, gazdagságát és földjeit úgy kell tekintened, mint a pokol legrosszabbik fajtáját, és azzal kell megelégedned, amit Isten megadott számodra. (38. o.)

Bár ez hagyományos erkölcsi tanításként hangzik, érdemes megemlíteni figyelmeztetését „Nem szabad tulajdonaidat megvetéssel kezelned, és úgy tekintened rájuk, mint nem létezőkre.” Lehet, hogy arról beszél, hogy az embernek nem szabad megtagadnia, amije van, azt éreznie, hogy a másik személy tulajdona jobb, mégis, van ebben valami mélységes, mert sokszor a spirituális emberek kettős kötelékbe helyezik magukat, egyszerre ragadnak bele a kötődésbe és idegenkednek a tulajdontól, anélkül, hogy bepillantást nyernének a megnyilvánulás természetébe. Ez az a valószínű többlet, ami a kijelentésnek tulajdonítható, ahhoz képest, amit a fejezet moralizáló hangja jelezne, de talán van benne valami. Ezen erkölcsi kérdések némelyike nem látszik a tanulmány tárgyához tartozónak, és a XVIII. századi falusi élet keretei közé kell helyezni.

Sri Nimbargi Maharaj ezt mondja a Bodhe-Sudhe 21. oldalán: „14. vers – A képmutató kifelé azt mutatja, hogy az Énen (Atman) meditál, miközben belsőleg a világi tárgyak foglalják le a gondolatait. Soha nem szabad képmutató módon töltenünk az időt, mert Isten mindentudó és mindenütt jelenvaló, Ő mindent tud. Ezért soha ne próbáld becsapni Őt képmutatás révén” (Deshpande, 21. o. Arról is beszél, hogy ne válj teherré mások számára, és hogy az embernek nem szabad koldussá válnia. A 29. versben (Deshpande) azt mondja, ne nyújtsd a kezed (mint egy koldus):

Soha ne nyúljon tovább a kezed, mint amennyire szükséges. Ha valaki ily módon vesz el másoktól, mindig elégedetlen marad. A kolduló kéz elátkozottá, és szennyezetté válik. Ezért az ember a kezét mindig emelje (adásra).

Papok és Jangamok átkozottá teszik kezeiket a más tulajdona iránti kapzsiságuk révén, és azáltal, hogy kezüket e célból nyújtogatják. Nekik tehát sosem sikerül teljesíteni vállalásaikat; nyomorúságuk nem fog megszűnni és vágyaik mindig kielégítetlenek maradnak. Nem szabad tehát elfogadni másoktól semmit ingyen, vagy könyörületből. Az embernek adnia kell másoknak a saját eszközeivel.

Ez nyilvánvaló kritika a lemondók felé, akik nagy műsort rendeznek önmegtartóztatásukból, és mégis ahhoz kötődve maradnak. Én személyesen voltam tanúja, mikor Sri Nisargadatta undorral fordult egy okker ruhába öltözött szvámihoz, aki mellé ült a pódiumára. A beszélgetést követően Srí Nisargadatta Maharaj felállt, fogta a felajánlott pénzt, és szvámi elé helyezte. Másnap reggel Srí Nisargadatta azt mondta, hogy a szvámi csak a hasa táplálásáról beszélt, és nagyobb szüksége van a pénzre, mint neki. Szóval, csak sejteni lehet, hogy ez a tüntetően spirituális viselkedéssel szembeni bizalmatlanságot és a bizonyos fajta lemondókkal szembeni gyanakvást a guru átadta a tanítványnak, és még mindig áthatja sampradaya. Az is lényeges, hogy a családos ember és a belsőleg lemondó sokkal erényesebb, mint a sannyasin, aki nem mondott le belsőleg.

A családi élet közepette végzett lelki gyakorlat nagy kihívást jelentett Srí Nimbargi Maharaj számára, és belső lemondást követelt. A Bodhe-Sudhe 16. versében azt mondja, „a feleség, a gyermekek és az unokák elfogulttá tesznek bennünket, és ez az úgynevezett „Maya” (ragaszkodás). El kell kerülni, a csapdát, vagyis a csábításokat. Nem szabad túlságosan szeretni a gyermekeinket. Ezzel együtt, nem szabad mulasztást elkövetnünk ételük és ruházatuk intézése terén. Úgy kell viselkedni velük, mintha mások gyerekei lennének. Ha önző célból többletgondoskodást kapnak, az károsítani fogja őket. Hagyva, hogy tegyék a dolgukat, nem szabad belekeverni magunkat az ő maya-ragaszkodás csapdájukba, és partnerükké válni örömeikben és bánataikban.” Srí Nimbargi Maharaj e megközelítés eredményeképpen élete derekán rahaszkodásmentessé vált. A modern nyugati szemlélet számára ez a megközelítés érzéketlennek tűnhet, mégis van igazság az ő családi élettel kapcsolatos álláspontjában, amennyiben megpróbál teljes részvétellel, és mégis a ragaszkodás iránti éberséggel élni. Talán ez az intellektus talán, hogy ne tegyük tönkre a gyermekeket, amely engem a legmélyebben szíven üt!

Life and Teachings című könyvében tanácsokat ad arról, hogyan kell dolgozni, a helyes hozzáállásról, a semmittevés veszélyéről, a szorongás hiábavalóságáról. A munka közben meditációról ír a Meditation while Working with Hands című, 49. fejezetben:

A Sadguru beavatását elnyerve a spirituális életbe, végezheted munkát a kezeddal, miközben ismételve Isten nevét a fejedben. Dolgozz a kezeddal, és meditalj Hari Istenen, pókháló fonalaként figyeld a belégzést és a kilégzést (vagyis Isten nevét szódd bele minden légvételbe, mint ahogy a pók szövi a hálót a fonalaiból).

Úgy kell élned a családi életet, mint a munkás, akinek fél szemét munka közben mindig a bérén tartja. Továbbra is komolyan meg kell dolgoznod a bérért, vagyis, elegendő pénzt kell keresned, hogy fenntartsd a családot, de egész idő alatt Istenen kell meditalnod. Egyedül a tested szabad bevonni a munkába, miközben az elmét és a lelket Atmannak kell teljesen elfoglalnia. (Sri Nimbargi Maharaj: Life and Teachings, 1978: 39. o.)

A mantrikus beavatás része az átadásnak, bár a hangsúly nem annyira a hangon, hanem a mantrának magának Istenné válásán van. Ahogy azt Sri Nisargadatta Maharajnál tett látogatásom közben megfigyeltem a mantrikus beavatás még része a beavatásnak, amit alkalmanként használni szokott. Sri Nisargadatta nem mindenkit avatott be, aki eljött hozzá; nem tudom, milyen kritériumok alapján szokott dönteni, hogy kinek ad mantrát beavatás céljából. A Bhausahab Maharaj és tanítványa Sri Nimbargi Maharaj között levelezés gyűjteményének bevezetőjében azt írja, létezik egy magyarázat, amely tisztázza a mantrák használatának a kérdését:

Jelentőség:

„Nama-jóga” egy kifejezetten a mi számunkra kitalált szó, amely Srí Maharaj spirituális filozófiáját és tanítását jelöli. Ő maga nevezte el Jnana-Marga-nak, vagy az ön-megvalósítás ösvényének. A „Nama-jóga” azonban kettős értelemben használatos. Valójában mindkét szónak – Nama és jóga kettős jelentése van. Nama jelent i) meditációt az Isteni Néven, és ii) Istenit virtuálisan. Sok más szenthez hasonlóan, Sri Maharaj számára is a Nama (név) és a Rupa (forma) Istennel magával azonos. A Név maga Isten. A jóga Istennel való spirituális egyesülést vagy Isten megvalósítását jelenti. Az első értelemben a Nama-jóga az Ösvényt, míg a második értelemben a Célt reprezentálja, az Isteni Néven való meditációként, ha helyesen gyakorolják, az Úr látásának és boldogságának a megvalósításához a vezet. (Sri Bhausaheb Maharaj: Life and Nama Yoga, 1978: 4. o.)

Ez az idézet mind magyarázza, mind meghaladja, amire Nimbargi utalt Isten nevével való meditációra vonatkozó tanácsában. A Jnana-jógával és a Nama-jógával egybeolvadó végighalad az utódvonalon, azonban a modern időkben Sri Nisargadatta Maharaj nem mindig ad mantrát azoknak, akik darshanért jöttek hozzá, úgy tűnik, hogy a tiszta Jnana Marga-t részesíti előnyben.

Miután Sri Nimbargi Maharaj hosszú és kemény gyakorlatozáson ment keresztül, mint családapa, sok tanáccsal tud szolgálni a gyakorlás módját illetően. Megsejti, hogy az embernek állandóan Énjének tudatában kell lennie, amit nem könnyű elérni, különösen, ha részt vesz a napi ügyekben, amelyek általában az elmét veszik igénybe. Habár a hangja kissé moralizáló, azért találhatók megfelelő tanácsok a Bode Sude 51., Relinquishment of forgetfulness and living in constant wakefulness című versében:

A felébredés az Atmanra való emlékezés, és a felejtés az Atmanra való nem-émlékezés. Az Atmanra való emlékezés, ami mindenféle munka könnyen közben végezhető, szent és elsőrendű. A lehetetlenségek lehetővé válnak, míg a jó gonosszá válik a feledékenység miatt, és bármi, amire szükség van, kommunikáció által történik, vagy hallod, semmivé válik. Tehát, ha mindig Atmanra emlékezel, Őt látod, és Rá gondolsz szakadatlanul, minden biztossá fog válni, és az ember el fogja érni egy Béke-Swa-sthata-t, a "Swa" jelentése az ember saját formája, vagyis Swarupa, és a Stha jelentése 'szilárdság', vagyis Sthirata. Ha állhatatossá válsz az Énben, akkor mindenhol állhatatos leszel.

Ha megsemmisíted a feledékenységet, és megszilárdulsz az emlékezésben, életminőséged Abszolúttá válik, semmitől sem fogsz szenvedni ebben a világban, és el fogod érni a feloldozást saját énedben. Érdemes tehát egy pillanatot sem vesztegetve, szakadatlanul meditálnod. Az élet valódi értelme a te saját Atmanodban áll. Minden, ami Atman nélkül, és az Ő látása, és a Rá való emlékezés nélkül teszel, az értelmetlen, értéktelen és eredménytelen. ((Sri Nimbargi Maharaj: Life and Teachings, 1978: 87. o.)

Sri Nimbargi Maharaj itt néhány nagyon fontos pontot fogalmaz meg, amelyek egyaránt lényegesek a nyugati aspiráns számára is, habár nem az ő kétszáz évvel ezelőtti tanítványa. Amikor azt mondja, hogy „az Atmanra való emlékezés, ami mindenféle munka könnyen közben végezhető, szent és elsőrendű”, akkor mindazok mindennapi életét átalakítja, akik az Abszolút közepébe törekszenek, és szentesíti a családfő ösvényét. Ismételten arra emlékeztet ezzel bennünket: „Ha állhatatossá válsz az Énben, akkor mindenhol állhatatossá válsz”. Ez a hangsúly vonul végig az utódvonalon, visszhangzik Sri Nisargadatta Maharaj szavaiban, az I. kötet, 26. fejezet, 1971. szeptember 5-i beszélgetésben:

Kérdező: ... Az utóbbi két és fél évben utazom, nyugtalan vagyok, keresek. Egy jó életet akarok élni, egy megszentelt életet. Mit kell tennem?

Maharaj: Menj haza, vedd át apád vállalkozását, gondoskodj idős szüleidről. Vedd el a lányt, aki rád vár, légy hűséges, légy egyszerű, légy alázatos. Titkold el erényességedet, élj csendesen. Az öt érzék és a három minőség (gunák) a te nyolc lépésed a Yogában. És az 'én vagyok' a Nagy Emlékeztető (mahamantara). Megtanulhatsz tőlük mindent, amit tudnod kell. Légy figyelmes, kutass szüntelenül. Ez minden.

Ez a párbeszéd sok olyan utasítást foglal magában, amelyet régen Srí Nimbargi Maharaj adott, és ami ma is alkalmazható. Még egyszer, az Én a mahamantra, és az egész élet a jóga lépéseiből áll. Sri Nisargadatta itt a nyugati fiatal embernek adja tovább ezt az utat. A világi életbe való hazaküldésünkkel menekülésre kért bennünket, lévén mi magunk vagyunk az érzékek és gunák átalakításának instrukciói, felfedezve,

hogy saját létezésünk érzése a szakadatlan mantra kell, hogy legyen. Ez a párbeszéd a megtévesztő módon egyszerű, de a teljes átadást tartalmazza, amit Srí Nimbargi továbbadott Srí Nisargadattának.

Folytatva a történetet, tekintsük Sri Bhausahab Maharaj-t, született Shri Venkatesh Kanderao Deshpande-t (1843-1914). Sri Bhausahab 14 évesen találkozott Sri Nimbargi-val, és kapott beavató mantrát Srí Sadhubua-tól a Nimbargi szentje kívánságára. Mivel Sri Bhausahab a Deshastha brahmin kasztjából való volt, és Srí Nimbargi Maharaj egy Lingaya volt, Bhausahab ellenállásban részesült belülről is, és kívülről, családja részéről is. De ez nem gátolta őt a lelkes gyakorlásban, és hogy felébredjen Srí Nimbargi Maharaj gyámkodása alatt. Felébredt, és felhatalmazást kapott Srí Nimbargi-tól az utódvonal folytatására. (Deshpande, 1978: 2. o.) Az Academy of Comparative Philosophy and Religion által kiadott Life Sketch and Nama-Yoga bevezetőjében a következő olvasható Srí Bhausahab Maharaj-ról: több bizonyítékot találunk belső pártatlanságára és életszemléletére, mint a spirituális gyakorlati megközelítésre, „az értéktelen dolgok leleplezése és a róluk való lemondás”, ez az ő Vairagya-ja [pártatlanság]. A lényeges eléréséhez el kell kerülnünk a nem-lényegest. Annak dacára, hogy szeretem Sri Ramadas-t, a Sri Maharaj által javasolt lemondás belső és nem külső volt. Vasistha bölcsként Sri Maharaj az 'Antastyaga' szellemi lemondást preferálta. Azt tanácsolta tanítványainak, hogy világi feladataikat végezzék tökéletes gondossággal. De figyelmeztette őket, hogy szem előtt kell tartaniuk az életre vonatkozó be-all-and-end-all spirituális tanítást, és azt is kijelentette, hogy a legmagasabb kitartásra van szükségük. Ennélfogva, napi munkájuk végzése közben sem kell abbahagyniuk az Isteni Néven való meditációt. (Deshpande 5-6. o.). Családos ember volt, és instrukciói közül néhány a fiaihoz írt leveleiben található. Inchagiri faluban megalapított egy Math-t [kolostor]. Már több megvalósult tanítványa volt, de úgy tűnt, hogy a Navnath Sampradaya két nagyobb csoportra osztható, ezek Srí Amburao Maharaj, aki a guruja volt R.D. Ranade professzornak (aki a legtöbb létező munkát elérhetővé tette az utódvonalról, és a Maratha Szent Költőktől), és Sri Siddharameshwar, aki mások mellett Srí Nisargadatta Maharaj-nak és Ranjit Maharaj-nak is guruja volt.

Sri Bhausahab Maharaj írásban közölte fiaival és tanítványaival a spirituális élet és gyakorlat különféle aspektusait. Levelei és tanításai a Nama-Yoga című könyvben kerültek összegyűjtésre. Amint azt korábban említettük, a Nama-Yoga kifejezést a könyv szerkesztői és fordítói találták ki, maga Sri Bhausahab Maharaj Jnana Marga-nak nevezte. Habár a Nama Yoga a Srí Nimbargi Maharaj-tól származó instrukció egyik komponensének tűnik, mind Srí Nimbargi-nak, mind Srí Bhausahab-nek az volt az erős szándéka, hogy ez váljon a Jnana, a bölcsesség, az igazság kutatásának a gyakorlatává. Sri Bhausahab azt mondta:

A keresőnek ebben a világban úgy kell élnie, mint a lótosz-levélnak a tóban, érintetlenül maradván annak sarától. Meditációt kell végeznie, miközben világi ügyeivel van elfoglalva. Mindazonáltal nagyon óvatosnak kell lennie, és soha nem szabad áldozatul esnie a másokhoz tartozó nő és arany vonzerejének. Azzal kell megelégednie, amit Isten megadott neki, és szilárdan tovább kell folytatnia spirituális Sadhana-ját. Mi több, a lehető legnagyobb körültekintéssel és gondossággal kell végeznie világi feladatait. Nem szabad azokat semmittevő módon elkerülnie. Folyamatosan figyelnie és vizsgálnia kell minden lépését, és mindig megfontoltan kell viselkednie. A nyomorúságnak a forrása a megdöntöttség. Mégis, minden megfontoltságunk ellenére, nem szabad elmulasztani a felismerést, hogy végső soron Isten akarata uralkodik egyedül. Ennélfogva örökké készen kell állnunk, hogy alá vessük magunkat az Ő akaratának. Amikor erőt vesznek rajtunk a veszedelmek, nem szabad elmulasztanunk, hogy emlékezzünk Rá, és hogy tegyük a kötelességünket. (1978: 11-12. o.)

Sri Bhausahab Maharaj az életének a hangsúlyát az Istenen való egy-hegyű meditációra helyezi, nem hiszi, hogy az embernek el kellene távolodnia az élettől, hanem az életet kell élnie, e meditáció céljának megfelelően:

Az embernek éppúgy kell imádnia Istent üzleti sikerei érdekében is. Ennek kell képeznie a Világi Vallást, ami világi életére nézve hasznos. De ez még nem minden. Ez önmagában nem idéz elő beteljesülést az életében. Másfelől, magáévá kell tennie a Spirituális Vallás útját, és valódi odaadás révén törekednie kell rá, hogy azonosítsa önmagát Istennel. Még olyan (kedvezőtlen) helyeken és (próbára tevő) körülmények között is meg kell tanulnia alkalmazkodnia, ahol a túlélés érdekében Isten akaratához akarna folyamodni, és soha nem szabad feladnia az Isteni Néven való meditációt, semmilyen áron... (18)

Habár mind Srí Nimbargi Maharaj, mind Srí Bhausahab Maharaj moralizáló hangvétele nehezen rokonítható a huszonegyedik századhoz, a fenti tanácsok hasznosak lehetnek minden bármely modern meditáló férfi vagy nő számára.

Sri Bhausahab túlvisz bennünket a spirituális és a világi kettősségén. Itt úgy beszél, mint leszármazottja, Sri Nisargadatta Maharaj:

Világi élet és Spirituális élet, Kettősség és Azonosság, Rosszallás és Dicséret olyan ellentétpárok, amelyek segítségével az egyik ember nem értheti a másikat. Az azonosságot nem lehet megérteni kettősség nélkül; rosszallás hiányában nem érthető meg a dicséret értéke. Hasonlóképpen, a világi élet segítségével a spirituális életet nem lehet megfelelően megvalósítani. A világi élet kétségtelenül elítélendő. De segítségére meglehetősen szükség van a helyes spirituális élet megvalósításához. Mindezt helyesen kell értenünk, és a meditáció helyes gyakorlása révén el kell érniünk a spirituális élet szeretetét és boldogságát. (Nama-Yoga 183-184. o.) (29)

Felmerülhet a kérdés, hogy azért tartja Sri Bhausahab a Világi életet elítélendőnek, mert olyan könnyen kelepcebe csalja mindenféle kötelékek és vágyak által, vagy, mert annyira elvonja az egyéntől az időt és a figyelmet? Nyomatékosítja azonban, hogy meglehetősen szükség van rá a helyes spirituális élet megvalósításához. A világi élet biztosítja anyagi fennmaradásunkat, mi több, alkalmakat biztosít az elfogulatlansághoz, a részvéthez, az Abszolút természet meglátásához az összes látszólagos megnyilvánulásban. Még azt is megmutatja nekünk, hogy az illúzió, amelybe bele vagyunk gabalyodva, csak Isten Maya-ja:

Az ember azt kívánja, hogy az Úr ne dobja őt bele Maya hálójába, hogy belegabalyodjon. De hiábavaló dolog ilyen vágyat táplálni. Még ha maga az Úr testesül is meg a Maya-ban, folytatni fogja benne ezt a játékot. Hogyan szabadulhatunk meg akkor a Maya-tól? A Maya uralma alatt állva, ki kell fejlesztenünk az Úr iránti odaadást, amire nem tud hatni a Maya. A Maya ekkor nem fog tudni hatni ránk. Meg kell tanulnunk, hogyan vegyünk részt az Úr játékában, az Úr Maya-jában úgy, ahogy maga az Úr teszi azt. Soha nem szabad elfelejtenünk, hogy a Maya magához az Úrhoz tartozik. Akkor nem fog zavarni bennünket a Maya. (24. o.) (36)

Az Umadi szentjeként is ismert Sri Bhausahab Maharaj tanítványai között Lingayatok, Muslimok, valamint Brahminok is voltak. Egyik tanítványa, Srí Shivalingavva, Jat szent költőnője. Volt Harijan (érinthetetlen), és volt Brahmin tanítványa is. Az egyik ilyen Brahmin tanítvány Sri Bagewadi Maharaj, aki spirituális tanítója volt Sri B.D. Jatti-nak – Karnataka korábbi miniszterelnökének, India alelnökének és köztársasági elnökének. Ez az utódvonal meglehetősen ökumenikus volt, mivel mindenféle tanítványok tértek be nyájába. (Sociology of Religion, Dabade 60. o.)

A K.B. Dabade szerkesztette Sociology of Religion: A Case Study of Nimbargi Sampradaya szerint, „Sri Siddharameshwar Maharaj guru Patriban született, egy Solapur közeli faluban, Maharsztra-ban, 1888-ban. Habár kevés iskolája volt, Bijapurban, a híres Narayana Das nevű kereskedő hivatalnokaként szerzett nevet. Barátja révén kapcsolatba került az Umadi Szentjével, majd beavatást kapott. Sri Siddharameshwar Maharaj a Kunbi kasztba tartozott. A Kunbinak nevezett Jati általában a földművesnél alacsonyabb rangú – a katonai Jatikat Maratha-nak nevezték (Mandelbaum 1972:19). Sri Siddharameshwar egy Indiaszerte sokfelé utazó ember volt, és tanítványai messzi helyekről származtak. Azt mondják, több ezer embert beavatott. Beszélte a marathi, hindi, gujarathi és a kannada nyelveket, és hatásos szónok volt. Azt mondják, hatalmas spirituális magasságokat ért el, és terjesztette az Umadi szent által ismertetett Vedantát, és a nyomorúságos földi életét Bombay hagyta el, 1936-ban” (Debadde 1998: 99. o.) A Sri Siddharameshwar's Master Key to Self-Realisation előszava is megerősíti, hogy egy gyors felfogású fiatalember volt. „Nem volt túlságosan magasan képzett, de nagyon intelligens, okos, és viselkedését tekintve talpraesett volt. Mindig nagyon egyenes ember volt, és beszéd közben mindig körültekintően alkalmazta a fogalmakat. Minden kérdésre teljes választ adott. 16 éves korában, habár korai volt még, hogy dolgozni kezdjen, könyvelőként (Munim) kezdett el dolgozni egy Marwadi cégnél Bijapurban. Munkáját nagy komolysággal, és teljes felelősséggel végezte. Így hát sikeres könyvelő (Munim) lett, és letelepedett Bijapurban. Itt ismerkedett meg Shri Bhausahab Maharaj mesterrel, aki kolostort (Math) kezdett építeni az indiai Karnataka államban Inchgiri nevű kis falujában, 1885-ben.” (1994: v. o.)

Sri Nimbargi Maharaj 1914-ben meghalt, és 1918-ban Sri Siddharameshwar Maharaj, valamint Sri Bhausaheb másik négy tanítványa úgy döntött, hogy lemondanak a világról. Csatlakozott barátja tanítványaihoz, és körútra indultak, hogy a guru tanítását népszerűsítsék. (Dabade vi. o.) Ezt követően jutott arra a gondolatra, hogy „az embernek túl kell lépnie a meditáción, mert a meditáció a Végső Valóságnak egy kezdeti szakasza. Tanítvány barátai nem értettek egyet Shri Siddharameshwar Maharaj-dzal mondván, hogy a mesterük Shri Bhausaheb Maharaj nem mondott nekik ilyet. Egyetértett velük, de továbbra is azt hajtogatta: „Rendben! Nem lehetséges, hogy az ember túllépjen rajta?” Elhatározta, tovább fog haladni a saját fáradságos útján, és otthagya őket, visszatért Bijapur-beli otthonába. Bijapur-ban meditációba kezdett egy öreg ágyú fölötti, minaretszerű (upli buruj) emelvényen, és kilenc hónapig meditált, megszakítás nélkül. Mivel Mestere csupán meditációra tanította, nem volt választási lehetőség számára, hogy megtalálja a Végső Valóságot, a meditáción kívül. Erőfeszítéseit végül siker koronázta, és a Mester megáldotta őt. Ezt követően kifejtette, hogyan lehet elérni a Végső Valóságot a Vihangam Marg (a madár útja), vagyis a gondolkodás útján. (vi) Ez a gondolkodás csak a valódinak a nem valóditól való finom megkülönböztetése és elválasztása lehet, amely a komoly aspiránst el fogja vezetni az ő valódi Énjéhez. A Sampradaya újra kibontakozott.

Sri Siddharameshwar hitte, hogy az Igazságot egyszerű, egyértelmű nyelven kell közvetíteni. A mindennapi életből vette a példáit. Továbbment Gurujának tanításain, azért, hogy az még könnyebben elérhető legyen a közönséges ember számára. 1935 és 1936 között terjesztette módszerét a tanítványok között, majd 1936-ban halt meg Bombayban (vii. o.) Sri Siddharameshwar bátorított a belső lemondásra, és nem-kettős megközelítést alkalmazott:

Ez a világ olyan, mint egy álom, és ezért ebben az álomvilágban akármi jó vagy rossz, Dharma vagy Adharma, érdem vagy bűn, erkölcs – lényegtelenek az Énre való ráébredés szempontjából. Ezért hát a kedvezőtlenről és a kedvezőtlenről, a jól és a rosszról való lemondás egyaránt szükséges az Én megismeréséhez. (Master Key, 9. o.)

Shri Bhausaheb tanításait Sri Siddharameshwar a Hangya Útjának, vagy a lassú útnak nevezett, amit ő a sokkal hasznosabb Madár Útjává alakít, elkezdte a formák kutatását alkalmazni, ami meglehetősen hasonlít Sri Ramana Maharshi's Ön-kutatására. Sri Siddharameshwar Maharaj, a Master Key to Realization-nek az Investigation of the Four Bodies in Search of the “I” című II. fejezetében ezt mondja:

Mindenkinek el kell kezdenie ennek az „én”-nek a keresését saját központjában, ha lelkesedik ennek a kutatása iránt. Ezt az „én” soha nem magunkon kívül található. Minden emberi lényben benne van ez az „én”, vagy az „enyém”-nek ez az „egós” érzése, és ez a meggyőződés teljesen áthatja őt. Minden cselekedet, ami a világban történik, ezen „ego” ereje, és „enyém” érzése által kerül végrehajtásra. A tanítás minden emberi lény számára adott, de az összes tevékenység „ego” vagy ilyen az értelemben „enyémség” nélkül végbemehet... (18. o.)

Sri Siddharameshwar szándéka az, hogy megmutassa tanítványainak, hogyan tudják életüket folytatni, kötelességeiket végezni, hogy eközben az „én” és az „enyém” érzése nem jelentkezik, mondván:

... Mindamellet, amikor az aspiráns érti (intellektuálisan) az ént, ami könnyebb, mint tapasztalni azt, felmerül a kérdés: „Miután elérte az én ismeretét, és test és elme büszke birtokosát hátrahagyta, el tudja-e végezni a világi kötelességeket?” A Sadguru vigasztalásképpen ezt válaszolja, „Kedvesem, a test és lélek haszontalanságának a felismerését követően is tudsz családot alapítani és lehetnek gyerekeid, anélkül, hogy belekevernéd a test és az elme büszkeségét. Ezeknek mindnek nagyon jól gondját lehet viselni. Minden korábban is megvolt lényeges kötelességedet szorgosan el tudod végezni.” (25. o.)

Azután továbbmegy, és szemlélteti, hogyan fogja a nővér kedvesen, de szenttelenül, ellátni a kötelezettségét, vagy a menedzser a tulajdonát, amiért felelős (25. o.). A családos élet akkor könyörtelenül éntelenné és elfogulatlaná válásnak az egyik lehetősége lesz.

A végén az ember nem tudja elkülöníteni magát az Abszolúttól. Sri Siddharameshwar azt mondja:

Bármi is legyen, amit a te durva testeddel meg kell tenned, bármilyen vágyat vagy álmot, ideák vagy kétségek vonulnak át elméden, mindezek ennek az Istennek a kedvéért történnek, és azért, hogy örömet szerezzenek Neki. Ha felismered ezt, akkor ezt a nagy munkát elvégezted. Mindent, amit csinálsz, testeden vagy elméden keresztül csinálod. Ha azt mondod: „Nem akarjuk megcsinálni”, akkor nem tudod abbahagyni annak csinálását; de bármit teszel, összes cselekedetednek cselekvője és élvezője Hari csupán. Ez a tény önmagában fel kell ismerni, minden mozgásban. (54. o.)

Ez válik a gyakorlattá magává, az élettől való különválás nélkül, annak ellenőrzése nélkül, de amit azzal a megértéssel folytatasz, hogy minden álom, cselekvés az Abszolútban, és az Abszolút számára történik. Megnyílván erre a gyakorlatra, nem kell fizikailag lemondania az embernek az Abszolútban való tartózkodásról. Nincs olyan hely az elmében, vagy a testben, ahol az Abszolút ne uralkodna.

Amikor egy aspiráns minden kétsége szertefoszlik, és megvalósítja az Én ismeretét, szabaddá válik. Annak ellenére így van, hogy még nem tudja megtapasztalni a valódi megszabadulás dicsőségét. A gazdagság egy dolog, de a meggazdagodás utáni öröm állapota egy másik dolog. Ugyanígy, hacsak el nem tölti a Dnyanít [jnani] a mindennel való Egység érzése, tudása nem fejlődik, illetve növekszik, ahogy a zsugori gazdag ember gazdagsága, és nem tudja elérni a Megszabadulás boldogságát.

Még ha el is nyeri az Én ismeretét, hacsak meg nem tapasztalja a mindennel való azonosság érzését, félelemnélküliség nem jön az ő útján – míg a „Teljes boldogság” a „Félelemnélküliség” egyedül. Minőségét tekintve – a félelem együtt jár a Kettősséggel. A félelem nagyon nagy akadályt állít a megszabadulásból eredő boldogság útjába. Az Én Megismerése elérése után tehát, az aspiránsnak a Paratmant kell imádnia a fentebb magyarázott módon. Ily módon, a száraz tudás odaadás révén nedvessé válik. A ghee-ben kisütött jalebi (egy édesség fajta) lédússá és édessé válik, amikor kisütik, és cukros szirupba teszik. Hasonlóképpen válik a Dnyani az élet teljességévé annak révén, hogy a tudásnak szenteli magát.

Lehet, hogy emiatt folytatta Sri Nisargadatta vallásos gyakorlatait, benedvesítve Bölcsességét az édes áhítattal.

Habár a Sampradayán belül minden kasztot és jatit (foglalkozás) elfogadtak, ezt nem mindig tették meg azon kívül. Az a tény, hogy Srí Siddharmeshwar Kunbi volt (Tukaram is volt, és Shudra-ként is utalt önmagára), sok Lingayatot zavart. K.B. Dabader arról számol be, hogy „Siddharmeshwar Maharaj tanítványa Shivappa, egy ízben meglátogatta Siddhagiri muth-t. Úgy ment el Siddhagiri-hez, hogy noha Lingayat volt, nem viselte a 'Linga'-t (fallikus jelkép). A főpap kérdőre vonta ezzel kapcsolatban Shivappa-t. Shivappa azt válaszolta, hogy spirituális tanítója Sukshama Linga-t adott neki, és hogy azt belsőleg kell neki viselnie. A válasz hallatán a főpap vizsgálatot indított Siddharmeshwar Maharaj-dzsál szemben, és meglátogatta őt Inchagiri-ben. A Srí Siddharmeshwar-ral folytatott vita illetve megbeszélés során minden kétség tisztázódott, és a főpap elfogadta a Lingayat Jangam-ot Siddharmeshwartól – a Kunbi kasztba tartozó spirituális tanítótól. Egy alkalommal körmenetet tartottak, amelyet Srí Siddharmeshwar Maharaj rendezett Palaki-ban. Egyes ortodox emberek erősen kifogásolták, hogy Siddhagiri Lingayat Jangam Mathadipati-ja elfogadja a Kumbi-t spirituális tanítóként, és a Palaki-i körmenetet is. A főpap egy ponton arra készült, hogy felmondja Kaneri muth-t és a Mathadhipati pozícióját. Később meg tudta győzni ellenfeleit, hogy a valódi spirituális világban nincs különbség nevet, kasztot, osztályt, nemet, életkort, stb. illetően” (1998: P100)

Siddharmeshwar hitte, hogy az Igazságot egyszerű, egyértelmű nyelven kell közvetíteni. A mindennapi életből vette a példáit. Továbbment Gurujának tanításain, azért, hogy az még könnyebben elérhető legyen a közönséges ember számára. 1935-től 1936-ig terjesztette módszerét a tanítványok között, majd 1936-ban meghalt, Bombayban (vii. o.) Siddharmeshwar a belső lemondást bátorította, és nem-kettős megközelítést alkalmazott:

Ez a világ olyan, mint egy álom, és ezért ebben az álmvilágban akármi jó vagy rossz, Dharma vagy Adharma, érdem vagy bűn, erkölcs – lényegtelenek az Énre való ráébredés szempontjából. Ezért hát a kedvezőről és a kedvezőtlenről, a jól és a rosszról való lemondás egyaránt szükséges az Én megismeréséhez. (Master Key, 9. o.)

Shri Bhausaheb tanításait Siddharameshwar a Hangya Útjának, vagy a lassú útnak nevezett, amit ő a sokkal hasznosabb Madár Útjává alakít, elkezdte a formák kutatását alkalmazni, ami meglehetősen hasonlít Ramana Maharshi Ön-kutatására. Siddharameshwar Maharaj, a Master Key to Realization-nek az Investigation of the Four Bodies in Search of the "I" című II. fejezetében ezt mondja:

Mindenkinek el kell kezdenie ennek az „én”-nek a keresését saját központjában, ha lelkesedik ennek a kutatása iránt. Ez az „én” soha nem magunkon kívül található. Minden emberi lényben benne van ez az „én”, vagy az „enyém”-nek ez az „egós” érzése, és ez a meggyőződés teljesen áthatja őt. Minden cselekedet, ami a világban történik, ezen „ego” ereje, és „enyém” érzése által kerül végrehajtásra. A tanítás minden emberi lény számára adott, de az összes tevékenység „ego”, vagy ilyen az értelemben „enyémség” nélkül végbemehet... (18. o.)

Siddharameshwar szándéka az, hogy megmutassa tanítványainak, hogyan tudják életüket folytatni, kötelességeiket végezni, hogy eközben az „én” és az „enyém” érzése nem jelentkezik, mondván:

... Mindamellet, amikor az aspiráns érti (intellektuálisan) az ént, ami könnyebb, mint tapasztalni azt, felmerül a kérdés: „Miután elérte az én ismeretét, és test és elme büszke birtokosát hátrahagyta, el tudja-e végezni a világi kötelességeket?” A Sadguru vigasztalásképpen ezt válaszolja, „Kedves fiam, a test és lélek haszontalanságának a felismerését követően is tudsz családot alapítani és lehetnek gyerekeid, anélkül, hogy belekevernéd a test és az elme büszkeségét. Ezeknek mindnek nagyon jól gondját lehet viselni. Minden korábban is megvolt lényeges kötelességedet szorgalmasan el tudod végezni.” (25. o.)

Azután továbbmegy, és szemlélteti, hogyan fogja a nővér kedvesen, de szenttelenül ellátni a kötelezettségét, vagy a menedzser a tulajdonát, amiért felelős (25. o.). A családos élet ezután könnyörtelenül éntelenné és elfogulatlaná válásnak az egyik lehetősége lehet.

Végül az ember nem tudja elkülöníteni magát az Abszolúttól. Siddharameshwar azt mondja:

Bármi is legyen, amit a te durva testeddel meg kell tenned, bármilyen vágyak vagy álmok, ideák vagy kétségek vonulnak át elméden, mindezek ennek az Istennek a kedvéért történnek, és azért, hogy örömet szerezzenek Neki. Ha felismered ezt, akkor munkád nagy részét elvégezted. Mindent, amit csinálsz, tested vagy elméd révén csinálod. Ha azt mondod: „Nem akarjuk ezt csinálni”, akkor nem tudod abbahagyni a csinálását; de bármit teszel, összes cselekedeted cselekvője és élvezője Hari csupán. Ezt a tényt kell egyedül felismerni, minden mozgásban. (54. o.)

Ez válik a gyakorlattá magává, az élettől való különválás nélkül, annak ellenőrzése nélkül, de amit azzal a megértéssel folytatsz, hogy minden álm, cselekvés az Abszolútban, és az Abszolút számára történik. Megnyílván erre a gyakorlatra, nem kell fizikailag lemondania az embernek az Abszolútban való tartózkodásról. Nincs olyan hely az elmében, vagy a testben, ahol az Abszolút ne uralkodna.

Amikor egy aspiráns minden kétsége szertefoszlik, és megvalósítja az Én ismeretét, szabadabbá válik. Annak ellenére így van, hogy még nem tudja megtapasztalni a valódi megszabadulás dicsőségét. A gazdagság egy dolog, de a meggazdagodás utáni öröm állapota egy másik dolog. Ugyanígy, hacsak el nem tölti a Dnyanit [jnani] a mindennel való Egység érzése, tudása nem fejlődik, illetve növekszik, miképpen a zsupori gazdag ember gazdagsága, és nem tudja elérni a Megszabadulás boldogságát.

Még ha el is éri az Én ismeretét, hacsak meg nem tapasztalja a mindennel való azonosság érzését, félelemnélküliséget nem éri el az útján – míg a „Teljes boldogság” egyedül „Félelemnélküliség”. Minőségét tekintve – a félelem a Kettősség velejárója. A félelem nagyon nagy akadályt állít a megszabadulásból eredő boldogság útjába. Az Én Megismerése elérése után tehát, az aspiránsnak a Paratmant kell imádnia a fentebb kifejtett módon. Így a száraz tudás odaadás révén nedvessé válik. A ghee-ben kisütött jalebi (édesség fajta) lédússá és édessé válik, mikor kisütik, és cukros szirupba teszik. Hasonlóképpen válik a Dnyani az élet teljességévé annak révén, hogy a tudásnak szenteli magát.

Talán emiatt folytatta Nisargadatta vallásos gyakorlatait, benedvesítve Bölcsességét az áhítat édességével.

Nisargadatta 1897 márciusában, Hanuman születésnapján született. Hanuman tiszteletére a Maruti nevet kapta. Apja szolgaként dolgozott, később egy kevés földet vásárolt, és egy kis ideig gazdálkodó volt. Édesapja 1915-ben meghalt, ezután Maruti legidősebb testvérét követve Bombayba ment. 1924-ben feleségül vette Sumatibait, három lányuk és egy fiuk született. Hivatali tisztviselőként kezdett dolgozni, de ez nem illett a temperamentumához, és nagyon hamar egy kis kereskedésbe fogott. Nyitott egy bidi boltot (olcsó, kézzel sodort cigarettákat árusító bolt), és cigarettát kezdett el árulni. Üzlete hamarosan felvirágzott. (I Am That, I. rész, xxvii. o.)

Barátja, aki a Yashwantrao Bagkar névre hallgatott, az igazság intelligens keresője volt. Beszélgetni is szoktak a témáról, és egy nap barátja elvitte őt Sadgurujához, Siddharameshwarhoz. Habár Srí Siddharameshwar hatással volt Marutira, ő úgy érezte, hogy a tanítás fölötte állt (xxvii. o.). Maruti a Navnath hagyománynak megfelelően mantra beavatást, és a meditáció végzésére vonatkozó utasításokat kapott. 1933 és 1936 között kezdett el ténylegesen gyakorolni (xxvii. o.).

Siddharameshwar 1936-ban meghalt, ami a lemondás erős érzéseként hatott rá. Családját, és bidi üzleteit hátrahagyva a Himalájába vándorolt. (xxviii. o.) Kant Gogte és P.T. Phadol, az I Am That bevezetőjében így beszél erről: „Útban a Himalája felé, ahol élete hátralévő részét tölteni akarta, találkozott egy tanítvány-testvérrel, aki meggyőzte őt a totális világtól elzárkózó élet elégtelen voltáról, és arról, hogy spirituálisan sokkal gyümölcsözőbb a szenvedélymentes cselekvés” (xxviii. o.) Amikor visszatért, látta, hogy hat üzletéből csak egy maradt, de ez elegendő volt családjá fenntartásához. Marutiból Nisargadatta Maharaj lett, aki minden szabadidejét annak szentelte, hogy guruja utasításainak megfelelően meditáljon. Hogyan kapta valójában a nevét a Tudatosságban és az Abszolútban, a Jean Dunn szerkesztette The final talks of Nisargadatta Maharaj-ban magyarázta el:

K: Hogyan kapta Maharaj a Nisargadatta nevet?

M: Egy időben verseket írtam. A versek csak úgy áradtak kifelé belőlem, és ebben az áramlásban én csak Nisargadattát adtam hozzájuk. Addig szórakoztam a versek írásával, amíg Gurum figyelmeztetett: „Túlságosan élvezed a versírást; hagyd abba!”

Mire célzott ezzel? Azt a célt tűzte ki számomra, hogy az Abszolúttal egyesüljek, ahelyett, hogy a létezőségemben szórakozzak.

Ez volt a tudásom megszerzésének az útja, és nem mentális manipuláció. Gurum azt mondta: „ez van”, és számomra ez befejezett tény volt! (7-8. o.)

Így hát, viszonylag rövid idő múltán, Ráébredt az igazságra. Az emberek sorban álltak a boltja előtt, hogy feltehessék spirituális kérdéseiket, majd később, amikor fia átvette az üzletet, elkezdett Satsangot (találkozás az igazsággal) tartani.

Az átalakulás Srí Siddharameshwarral kezdődött, aki a meditációt sokkal vonatkozóbb, moralista úttá, sokkal közvetlenebb és áthatóbb továbbadássá tette, és Srí Nisargadatta Maharaj-dzsal fejeződött be. Nisargadatta Maharaj továbbadása világszerte a nem-kettős megszabadulás jelzőtüzevé vált, és néhány évvel az I Am That megjelenése után nyugatiak tömege vett irányt a Ketwadi Lane-en lévő háza felé. Jóllehet a legtöbb tanult nyugati ember eljött hozzá, ő mindig az egyszerű, de fényesen világító Bölcs maradt.

A Nisargadattával való találkozásomig az én Ön-megvalósított bölcs fogalmam az a Bhagavan Ramana Maharshi volt, aki teljesen eltávolodott a világi élettől. A Nisargadatta Maharaj-dzsal a Bombay zajos utcáján történt találkozásom darabokra zúzta a megvalósított bölcsről alkotott fogalmaim többségét, illetve azzal kapcsolatos fogalmaimat, hogyan használhatom ki az életemet a megvilágosodás érdekében. Rendkívül szívesen fogadott, és beljebb invitált, tegyek fel kérdéseket, és beszélgessek vele. Észrevettem, hogy korántsem én voltam az egyetlen nő a jelenlévők között. Mind az indiai, mind a nyugati nők egyformán, több mint szívesen ültek a lábai elé. Volt ott néhány nagyon éles eszű hölgy is, és azt hiszem, hogy ez szintén összhangban van a Navnath hagyomány befogadóságával.

Nisargadatta nagy részvétellel nyújtotta kezét a sok zavarban lévő utazó felé, akik elértek az ajtajához. Nagy türelmet és önuralmat tanúsított, miközben foglalkozott velük, de mondhatom azt is, hogy velünk. Elmagyarázta, mit jelent számára a világ, vagy még pontosabban azt, hogy senki sincs, aki tapasztalna egy nem létező világot. Ingyen adta át saját szabadságát:

Kérdés: Legalább arról adjon némi betekintést számunkra, hogy mi elméje tartalma, miközben mindennapi életedet éli. Enni, inni, beszélni, aludni – milyen érzések ezek az Ön számára?

Maharaj: Az élet közönséges dolgait éppen úgy tapasztalom, mint Ön. A különbség abban van, amit nem tapasztalok. Nem tapasztalok félelmet vagy kapzsiságot, gyűlöletet vagy haragot. Nem kérdezek semmit, nem utasítok el semmit, nem tartok meg semmit. Részemről e dolgokban nincs kompromisszum. Lehet, hogy ez a szembetűnő különbség köztünk. Én kompromisszum nélkül, hű vagyok magamhoz, míg Ön fél a valóságtól.

Ez nem azt jelenti, hogy a családos élet lenne a támogatott út, de Srí Nisargadatta Navnath Sampradaya kontextusában családosként élni nem akadály, inkább lehetőség a cselekvés közbeni lemondásra. Nisargadatta Maharaj nem volt beleszeretve családos mivoltába, nem illette magát semmiféle meghatározással. Másfelől, nem volt türelmes azokkal az emberekkel, akik spirituális köpönyeget húztak magukra, könnyörtelenül tépett szét minden képet és ragaszkodást. Ha ilyen agyafúrt módon járt el a családosokkal, az azért volt, mert a családoság lehetőséget nyújt a kötődésre és az egó belegabalyodására, ami azután kelepcébe zárja őket. Véleménye szerint a családosok is teljes szenvtelenséggel és részvétellel tudják teljesíteni feladataikat:

Maharaj: Csak élet van. Nincs senki, aki éli az életet.

Kérdés: Értjük mi ezt, mégis állandóan a saját életünket próbáljuk élni, ahelyett, hogy élnénk csupán. A jövőre vonatkozó tervek készítése megrögzött szokásunknak látszik.

Maharaj: Akár készít tervet, akár nem, az élet zajlik tovább. Az életben magában azonban keletkezik az elmében egy apró örvény, amely a fantáziáját táplálja, és önmagát uralkodónak, és az életet ellenőrzése alatt tartónak képzeleli.

Maga az élet vágy nélküli. De a hamis én folytatni akarja – kellemesen. Ezért örökké az ember folyamatosága mellett elkötelezett. Az élet félelem nélküli és szabad. Amíg Ön azt képzeleli, hogy befolyásolja az eseményeket, addig nem Ön szabad: a cselekvőségnek, a létezés okának a fogalma valójában kötöttség.

Kérdés: Hogyan tudunk győzedelmeskedni a cselekvő és a cselekedet kettőssége felett?

Maharaj: Tekintse az életet végtelen, osztatlan, örökké jelen lévő, örökké aktív valaminek, míg fel nem ismeri, hogy Ön egy vele. Ráadásul ez nem is nagyon nehéz, mert csupán természetes állapotába fog visszatérni.

Amint felismeri, hogy minden belülről ered, hogy a világ, amelyben él, nem Önre kerül vetítésre, hanem Ön által, félelmei véget érnek. E felismerés hiányában a külsőségekkel azonosítja magát, olyanokkal, mint test, elme, társadalom, állam, emberiség, sőt Isten, vagy az Abszolút. De mindez nem más, mint a félelem előli menekülés. Csak, ha teljes felelősséget vállal azért a kis világért, amiben él, és megfigyeli annak teremtési, megtartási és pusztítási folyamatát, csak akkor fog megszabadulni képzeletbeli kötelékeitől. (43. o.)

Ez a párbeszéd azt illusztrálja, hogy Maharaj mennyire minden fogalom felett áll, még a spirituális fogalmak felett is, miközben éli az életet. A meditációk, mint például ez is, állnak a családos ember gyakorlásának a középpontjában.

Sok olyan nyugati érkezet Indiába, hogy Srí Nisargadattával találkozzon, akik bizonyára az indiai spirituális életet preferálták az Egyesült Államokbeli és az európaival szemben. Nisargadatta sokukat haza

küldte, hogy nézzenek szembe ezekkel a kérdésekkel. Úgy vélte, az ember bármilyen körülmények között képes rá, hogy az Énként ismerje fel magát, és abban időzzön. Szorgalmazta, hogy a nyugati emberek nézzenek mélyen bele saját körülményeikbe:

Kérdés: Mi hoz engem vissza Indiába újra meg újra? Nem lehet, hogy csupán az itteni viszonylag olcsóbb élet? Vagy a színpompás és változatos impressziók? Kell lennie valamilyen fontosabb tényezőnek.

Maharaj: Spirituális szempont is van. A külső és a belső kevésbé válik szét Indiában. Itt könnyebb kifejezni a belsőt a külsőben. Könnyebb az egységesülés. A társadalom nem annyira leigázó.

Kérdés: Igen, Nyugaton minden tamas és rajas. Indiában több van sattvából, harmóniából és egyensúlyból.

Maharaj: Nem tud túllépni a gunákon? Miért választja a sattvát? Legyen ami, akárhol van, és ne aggódjon gunák miatt.

Kérdés: Nincs meg hozzá az erőm.

Maharaj: Ez csupán azt mutatja, hogy kevés hasznára volt India. Ami igazán az Öné, azt nem veszítheti el. Ha énje szilárd alapokon nyugodna, a helyváltoztatás nem hatna rá.

Kérdés: Indiában könnyen lehet spirituális életet élni. Nyugaton ez másképp van. Sokkal nagyobb mértékben kell alkalmazkodni a környezethez.

Maharaj: Miért nem teremt saját környezetet? A világnak csak annyi hatalma van Ön felett, amennyit ad neki. Lépjen túl a kettősségen, ne tegyen különbséget kelet és nyugat között. (II. rész: 104. o.)

Azt akarta, hogy megértsük, gyakorolni, és Megvalósulni otthon is tudunk. Hogy egyáltalán nem kell ezeket a kettősségeket folytatnunk. Ilyen bátorítással párosítva, Maharaj a szó szoros értelmében kitolta az embereket az ajtaján. Nem volt olyan vágya, hogy Ashramja legyen, egyetlen vágya az volt, hogy megmutassa az embereknek, hogyan kell annak lenni, amik ők valójában.

Az 1970-es és 1980-as években Nisargadattát elárasztották a nyugati keresők. Szeretettel fordult feléjük, ugyanakkor kritikával illetve megközelítéseiket. Az alábbi párbeszédben arról olvashatunk, hogyan kritizálta hozzáállásunkat, és mutatta meg ezzel egy időben az utat, hogyan kezeljük a saját egyéni temperamentumunkat:

Kérdés: Megengedi, hogy rágyújtsak a jelenlétében? Tudom, nem szokás egy bölcs előtt dohányozni, és egy nőnek sokkal inkább nem.

Maharaj: Hogyne, gyújtson rá, senkit nem zavar. Megértjük.

Kérdés: Szükségem van rá, a megnyugvás érdekében.

Maharaj: Ez nagyon gyakori amerikaiak és európaiak esetében. Egy bizonyos idejű sadhana után fel vannak töltödvé energiával, és kétségbeesetten keresik a levezetést. Közösségeket szerveznek, Jóga tanárok lesznek, házasodnak, könyvet írnak – mindent megtesznek, a csendben maradás, és energiáik befelé fordítása kivételével, hogy megtalálják a kimeríthetetlen erő forrását, és megtanulják annak művészetét, hogyan tartsák azt kontroll alatt.

Kérdés: Bevallom, most vissza akarok menni, és egy nagyon aktív életet akarok élni, mert úgy érzem, tele vagyok energiával.

Maharaj: Tehet, amit akar, amíg nem tartja önmagát a testnek, és az elmének. Nem annyira az a kérdés, hogy feladja a testet, és mindent, ami ezzel jár, mint annak világos megértése, hogy Ön nem a test. A tartózkodás az érzelmi be nem avatkozás érzése.

Kérdés: Tudom, hogyan érti. Mintegy négy évvel ezelőtt átestem a fizikai elutasításnak egy periódusán; nem akartam magamnak ruhákat venni, a legegyszerűbb ételeket akartam enni, csupasz deszkán akartam aludni. A nélkülözés elfogadása, ami számít valójában, nem a kényelmetlenség. Mostanára felismertem, hogy legjobb az életet úgy elfogadni, ahogy jön, és mindent szeretni, amit felkínál. Örvendező szívvel elfogadok bármit, ami jön, és beérem vele. Ha nem tudok semmi többet tenni, mint hogy néhány gyermeknek életet, és jó nevelést adok – már elég jó; noha majd meghal a szívem minden gyermekért, nem érhetem el mindet.

Maharaj: Ön csak akkor házas és anya, ha férfi-nő tudatossága van. Amikor nem tartja magát a testtel azonosnak, akkor a test családi élete, legyen az bármilyen intenzív és érdekes, csak az egyetlen valóság, a tudat fényének az elme képernyőjére vetülő játékának látszik. (II. rész: 233-234. o.)

Maharaj itt kritikát gyakorolt, és csalhatatlanul pontosan írta le, miként viselkednek a nyugat spirituális aspiránsok, egy adag intenzív lelki gyakorlat után. Folyton az identifikáció teljes kiküszöbölésére mutat rá. Azt akarja, hogy mélyebbre menjünk. Nem azt akarja, hogy identifikáció-mentesnek látsszunk, hanem azt, hogy csak Azt lássuk, és Az legyünk. Beszél a saját tapasztalatáról, hogyan kezelte azt a tényt, hogy ő egy üzletember, férj és négy gyermek apja.

Nisargadatta a vágyról és a félelelről is sokat beszél. Úgy tűnik, az emberek vágy és félelem között hányódnak, még az Abszolúttal kapcsolatban is. Arra bátorította az embereket, hogy közvetlenül nézzék meg, mi az Igazság, és ne nyugtalankodjanak feleslegesen. Voltaképpen ez Srí Bhausahab és Srí Siddhameshwar tanításaiban is megtalálható. A hiábavaló szorongás és félelem elképesztő mennyiségű életenergiákat tud felemészteni:

Kérdés: Hogyan tanuljuk meg kiiktatni a nyugtalankodást?

Maharaj: Nem kell gondot csinálnia a nyugtalankodásból. Csak legyen. Ne törekedjen arra, hogy csendes legyen; ne tegye végrehajtandó feladattá a 'csendben levést'. Ne legyen nyugtalan a 'csendben levés' miatt, szerencsétlen a 'boldogságban lét' miatt. Csak legyen tudatában, hogy van, és maradjon tudatos – ne mondja: 'igen, én vagyok; mi következik?'. Nincs 'következik' az 'én vagyok'-ban. Mert ez egy időtlen állapot. (II. rész, 280. o.)

Nisargadatta elegendő tapasztalattal rendelkezett ahhoz, hogy tudja, milyen könnyen bele tudunk esni a végtelen aggodalmaskodásokba, mind világi, mind spirituális vonatkozásban. Ő mindezeket lecsillapítja.

Nisargadatta Maharaj mindenkivel megosztotta közvetlen tapasztalatait, aki eljött hozzá. Életét állandóan az Ön-ismeret alapján élte. Nem volt beleszeretve az élet semmilyen aspektusába, úgy kezelte az életet, mint szükséges valamit, mindig a teljes Ön-ismeretben tartózkodva. Ez az élethez való spontán viszonyulás, teljes elfogulatlanságban és bölcsességben való élet, tökéletesnek bizonyult, hogy korokon át továbbadásra kerüljön. A Navnath Sampradaya minden guruja oly módon adta át az Igazságot, hogy a körülötte lévők képesek legyenek azt feldolgozni, így azok is, akik a kor társadalmi hatásai alatt álltak. Siddhameshwar sokkal közvetlenebb módon végezte az átadást, egyfajta Kutatás formájában, megkülönböztetés révén, nagyobb hangsúlyt fektetve a Vedantára. Ez az átadás fejtette ki hatását Nisargadatta Maharajra, Ranjit Maharajra és Srí Bhainath Maharajra, a három megilágosodott tanítványra, akik Bombayban éltek. Nisargadatta Maharajon látszott legnagyobb hatásúnak az átadás, mégis továbbvitt bizonyos hagyományokat, különösen az indiai tanítványaival kapcsolatban. Még mindig adott mantra beavatást, azon mögöttes gondolattal, hogy a mantra több mint hangzás, az Abszolút Maga, amely az életben, annak minden körülményei között visszhangozni tud. Nisargadatta Maharaj némiképp elhajlónak volt tekinthető a hagyományos Navnath Sampradaya-hoz képest, mivel számos európai és amerikai keresővel kapcsolatba került. Akárhogy is, a Navnath Sampradaya mindig különféle kasztokhoz, osztályokhoz, nemekhez és vallásokhoz tartozó embereket vonzott magához.

Maurice Frydman emelte Nisargadatta Maharajt a világ figyelmének a középpontjába. Habár Nisargadatta Maharaj más módszert alkalmazott nyugati tanítványaival szemben, a tanítás kérdés-felelet formában zajlott, de átadása azonos volt mindenki számára. Irónikus, hogy egy teljesen iskolázatlan ember a legszemléletesebb módon beszéljen a nem-kettősségről, ami nem volt elvesztegetett idő azok számára,

akik eljöttek hozzá. Tökéletes tanítónak bizonyult azok számára, akik eljöttek hozzá, mivel sokféle módon hozzáférhető volt. Hozzáférhető volt a világ legzajosabb városának a közepén. Hozzáférhető volt abban, hogy ingyen adta önmagát, spiritualitását, miközben bidit árult, és ez az önmaga ingyen felkínálása változatlanul folytatódott a Ketwadi Lane-i otthonában. Elérhető volt, mert semmilyen módon nem színel, és szándéka szerint minden spirituális csalást leleplezett. Elérhető volt, mert elfogulatlanságának középpontjában, feltétel nélküli szeretet lakozott.

Miután Nisargadatta az 1970-es évek végén megbetegedett, az átadást tovább folytatta, de már elveszítette a türelmét, hogy spirituális és intellektuális képzelgésekkel harcoljon. Késői beszélgetései áthatóak és gyémánt-keménységűek voltak az őszintétlen és dilettáns kérdezők elutasítása terén. Legfőképpen tényleg arra akart ráébreszteni bennünket, amit ő birtokol. A Jean Dunn szerkesztette Consciousness and the Absolute-ban, az egyik utolsó beszélgetésében, Maharaj azt mondta:

Nem szelíd és alázatos tanítványokat akarok, azt akarom, hogy olyan erősek legyenek, mint én. Én nem tanítványokat teremtek, én Gurukat teremtek. (1994: 100. o.)

Ezek az erőteljes szavak legyenek emlékeztetői a Navnath Sampradaya igazi céljának. Talán a Navnath Sampradaya gyökeret fog eresztetni az Egyesült Államokban és Európában, azok között, akik csendesen kutatnak szorgalmas mindennapi életük közepette.

